elmore leonard

ÎN CAMERA LUI HONEY

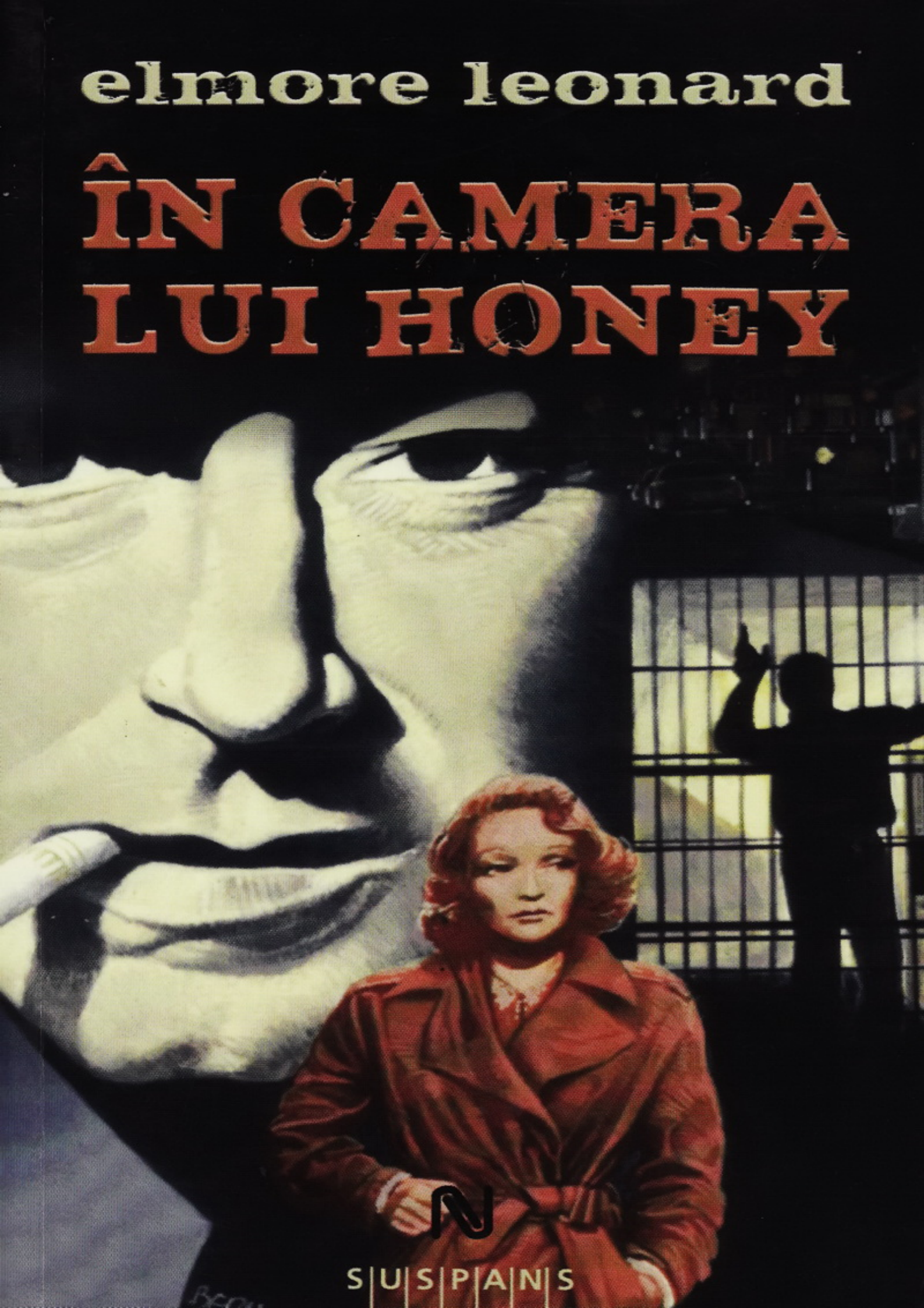

SUSPANS

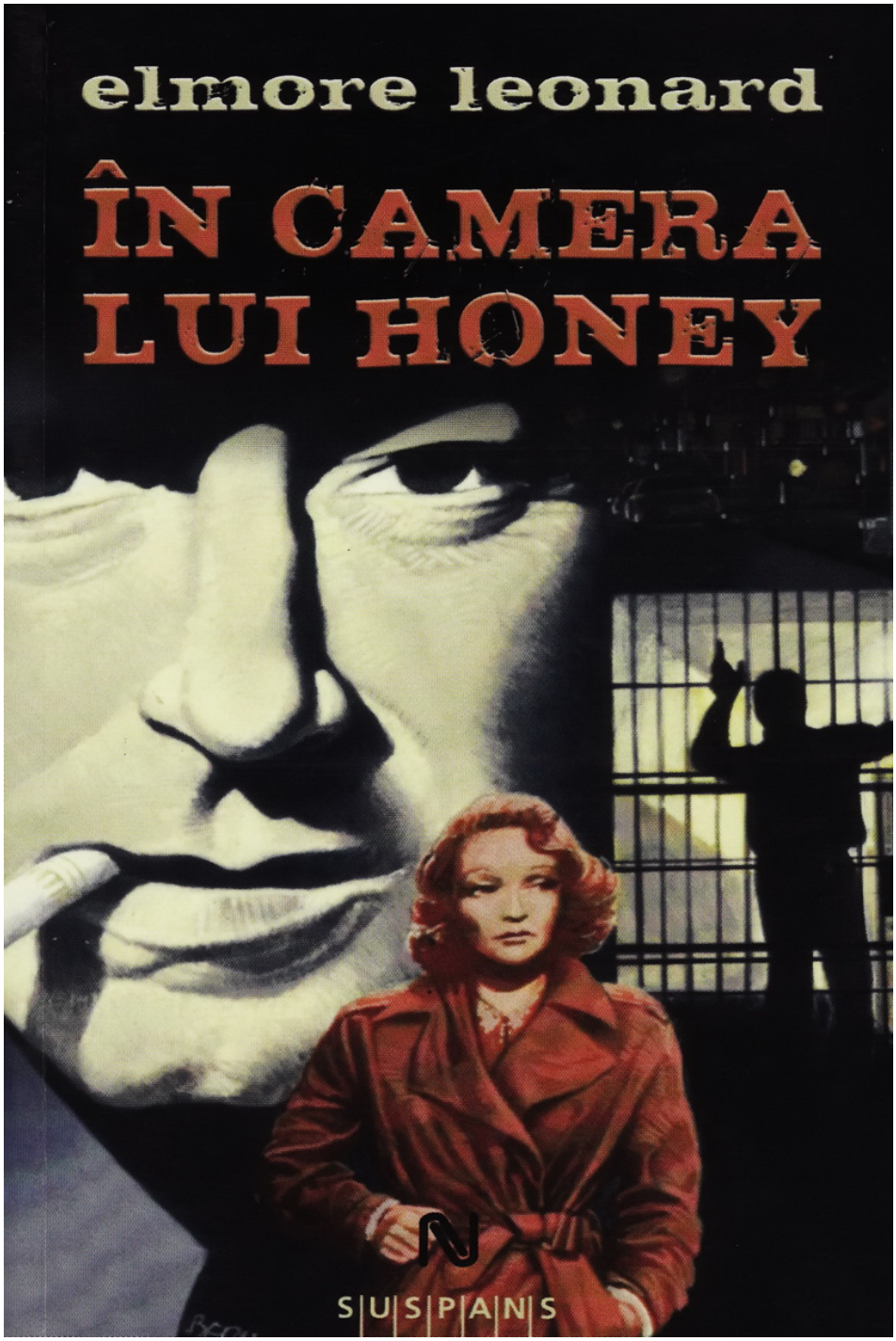
elmore leonard
ÎN CAMERA LUI HONEY
SUSPANS

Elmore Leonard

ÎN CAMERA LUI HONEY

Traducere din limba engleză
Ruxandra Vişan

Elmore Leonard ***UP IN HONEY'S ROOM***, 2007

Nemira, 2010

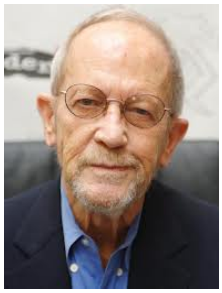

Elmore John Leonard Jr. este unul dintre cei mai populari romancieri şi scenarişti americani. În anii ’50 a început să publice romane western, apoi a abordat genurile thriller şi poliţist, ca şi scenariile pentru filme, fiind aclamat de critică pentru realismul crud şi dialogurile excelente. În eseul său, *Cele zece reguli de scriere ale lui Elmore Leonard,* afirmă: „Cea mai importantă regulă a mea le însumează pe cele zece anterioare – dacă textul sună ca şi cum ar fi literatură, îl rescriu.” Leonard a fost poreclit „Dickens din Detroit”, iar „urechea” lui pentru dialoguri şi abilitatea de a le reproduce în romane sunt ieşite din comun şi au fost elogiate de autori consacraţi ca Saul Bellow şi Martin Amis. „Proza lui îl face pe Raymond Chandler să pară stângaci”, a declarat Amis în 1998. Multe dintre romanele lui Leonard au fost ecranizate.

1

Honey îi telefonă cumnatei ei Muriel, care încă locuia în ţinutul Harlan din Kentucky, ca să-i spună că-l părăsise pe Walter Schoen, numindu-l „Valter” şi că era pe cale să redevină Honey Deal. Îi spuse lui Muriel:

— Am fost convinsă că o să pot să-l schimb, dar tipul se poartă ca un nazist, n-am avut nici o şansă.

— Şi l-ai părăsit pur şi simplu? întrebă Muriel.

— Da, am *stels-o,* zise Honey. Acu’ sunt liberă ca pasărea cerului. Ştii ce? Nu mai trebuie să-mi vopsesc părul la fiecare două săptămâni. Proastă am fost, că l-am lăsat să creadă că sunt blondă naturală.

— Adică vrei să spui că n-a reuşit să-şi dea seama după alte chestii că nu eşti blondă?

— De fiecare dată când Walter voia să şi-o tragă, stingea lumina înainte să-şi scoată pijamaua. Era foarte complexat că e slăbănog, că i se văd coastele şi deci era tot timpul întuneric beznă când o făceam. Zicea că mâncarea americană îl balonează şi a trebuit să gătesc chestii din alea grele, nemţeşti, Sauerbraten cu varză roşie, Bratwurst. A fost prima dată în viaţa mea când a trebuit să fiu atentă să nu mă îngraş. Şi aşa avea gaze, dar acu’ era în ordine pentru că gazele alea erau nemţeşti. Trăgea unul şi-şi îndrepta degetul spre mine de parcă ar fi avut un pistol… Şi eu trebuia să mă prefac că mă împuşcase.

— Şi te trânteai la pământ?

— Dacă eram lângă canapea. Sau mă clătinam aşa, de parcă m-ar fi împuşcat. Prima dată, m-am prefăcut singură, ştii, mă prosteam. Dar după aia, de fiecare dată a trebuit să mă fac că m-a împuşcat când trăgea un pârţ.

— Ce mai, vă distraţi de minune în familie!

— Numai că nu râdea niciodată şi nu zâmbea. Îl vedeam prefăcându-se că ţinteşte… Honey tăcu o

clipă. Spune-mi ce face fratele meu. Lucrează?

— Darcy e din nou la închisoare. A fost amestecat într-o bătaie pe care zice că n-a început-o el. I-a rupt falca maistrului şi a încălcat condiţiile de eliberare condiţionată. Acu' Darcy trebuie să execute şi sentinţa pe care a primit-o pentru că a făcut rachiu şi să stea închis şi pentru atac. Lucrează la bucătărie ca măcelar şi câştigă cinci cenţi pe oră în timp ce eu încerc să mă descurc din bacşişuri.

Aici vocea lui Muriel adoptă o notă miorlăită:

— „Mai comandaţi un rând, băieţi, ce ziceţi"? Şi şmecherii ăia cu cărbune pe faţă îţi zic chestii precum „Da' în schimb nu ne arăţi şi tu ce bunătăţi ai acolo în coş?" Iar eu dau ochii peste cap şi fac frumos la ei şi asta îmi aduce cam un dolar jumate. Dar lasă-mă pe mine, mai bine spune-mi cum îţi merge ţie. Te-a pocnit Walter şi n-ai mai suportat sau ce? Eraţi căsătoriţi doar de un an.

— Am plecat exact după un an şi o zi, zise Honey. Pe 9 noiembrie. I-am adus nişte Limburger pe farfurie şi nişte biscuiţi; nu mănâncă brânză americană. Walter stătea lângă radio cu sonorul la maximum. I-am spus: „Ştii cumva ce sărbătorim azi?" Asculta ştirile, cum armata germană trecea prin Polonia ca-n brânză. Şi după aia urma Franţa şi se pregătea şi Anglia. L-am întrebat: „Walter, tu-ţi aminteşti ce sărbătorim pe 9 noiembrie?" Şi atunci a început să zbiere de parcă i-aş fi dat foc: *„Blutzeuge,* dobitoaco, Ziua Nazistă a Sângelui." Şi-a început să vorbească despre ziua în care Hitler a organizat lovitura de stat din 1923 care n-a mers şi-a ajuns în închisoare. Dar 9 noiembrie devenise o zi sfântă pentru nazişti. De aia alesese ziua asta pentru nunta noastră. „Ziua Sângelui." Numai că Walter îi spunea „Noaptea Sângelui" pentru că atunci ne culcasem împreună prima dată. L-am lăsat să creadă că mai eram virgină la douăzeci şi cinci de ani. S-a suit pe mine şi-a fost ca un *blitzkrieg* de un minut de la cap la coadă. Nu m-a

întrebat dacă mi-e bine şi nu s-a uitat la cearşaf, pur şi simplu a terminat. Oricum, i-am zis lui Walter care stătea lângă radio cu brânza şi cu biscuiţii lui: „Ce proastă sunt, eu credeam că o să-ţi aminteşti că pe 9 este aniversarea căsătoriei noastre.” Nici măcar nu s-a obosit să se uite la mine, mi-a făcut semn să plec şi să nu-l mai deranjez. Şi eu am luat-o de bună şi dusă am fost.

— Nu i-ai dat în cap cu farfuria cu brânză? întrebă Muriel.

— Am vrut, dar m-am dus sus şi am luat o mie două sute de dolari, jumate din banii pe care-i ascundea în dulapul din dormitor. Nu credea că ştiu.

— Şi acu’ te caută?

— Ce, crezi că i-o fi dor de mine? Că ne-am simţit aşa bine împreună?

Îi spuse lui Muriel că acum nu mai gătea şi curăţa pentru Kaiser, avea un apartament în Highland Park şi că se întorsese la J.L. Hudson, la ceea ce ea numea „slujba cu ţâţe”, adică să pună sutiene pe femeile alea mătăhăloase care veniseră din străinătate să lucreze aici.

— Cu unele tre’ să-ţi ţii respiraţia că altfel te dă gata putoarea de transpiraţie.

Îi spuse lui Muriel că ar trebui să vină la Detroit să stea cu ea şi să-şi ia o slujbă adevărată cât stătea Darcy la puşcărie. După aceea întrebă de maică-sa.

— Cum se mai simte la căminul de bătrâni?

— Nu prea cred că ştie unde e, spuse Muriel. Intru şi-o pup şi se uită la mine ca şi cum nu m-ar cunoaşte. E trist, mai ales că maică-ta nu e chiar aşa bătrână.

— Eşti sigură că nu se preface, ca să-ţi fie milă de ea? Îţi aminteşti că am rugat-o să vină să stea cu mine şi ea a zis că nu, că e prea frig aici în Nord. Îi era teamă c-o să alunece pe gheaţă şi c-o să-şi rupă şoldul.

— Ieri-seară, spuse Muriel, au dat un film cu Errol Flynn şi maică-ta s-a emoţionat, a crezut că

Errol Flynn era Darcy. Aici Muriel începu să vorbească tărăgănat imitând-o pe mama lui Honey care tot întreba: „Ce face Darcy în fil-mu' ăsta? Când şi-a lăsat mus-ta-ţă?" Da' de fiecare dată când Darcy, singurul ei băiat, venea în vizită, maică-ta habar n-avea cine e. I-am zis lui Darcy cum l-a confundat cu Errol Flynn şi el a răspuns: „Ce să spun… De parcă nu ştiam deja." El crede că seamănă cu Errol Flynn ca două picături de apă, mai puţin mus-ta-ţa. Aş băga mâna-n foc că acuma aşteaptă să-i crească deja mustaţa, aşa cum stă el acolo singur în celulă. Vezi vreo asemănare? Între Darcy şi Errol Flynn?

— Poate, puţin, spuse Honey, amintindu-şi cum Walter Schoen o întrebase acelaşi lucru, cu cine semăna el, în prima zi în care se întâlniseră.

Acum Muriel spunea că trebuie să se pregătească să se ducă la lucru, să-şi tapeze părul şi să-şi pună perniţe în sutien. Honey spuse:

— Mai vorbim.

Asta se întâmpla în noiembrie, 1939.

Când închise telefonul, se gândea la Walter şi la cum a aşteptat-o acum un an în faţa catedralei Sfântului Sacrament. Honey ieşind de la slujba de la unsprezece. Walter cumpărând ziarul *Social Justice* de la un băiat care ducea cotidianul într-o geantă atârnată pe umăr. Walter văzând-o cum se întoarce, aşteptând printre oamenii care treceau pe lângă el, Walter îndreptându-se ca să-i taie calea şi ea care s-a oprit în faţa lui. A privit-o şi şi-a scos în cele din urmă pălăria:

— Te cheamă Honey Deal, nu?

— Da? a spus ea fără să aibă habar ce voia el.

El a luat-o de mână şi s-a prezentat, Valter Schoen, cu accentul lui şi cu o mică plecăciune şi lui Honey i s-a părut că şi-a pocnit călcâiele, dar nu era sigură.

— Duminica trecută, a zis Walter, te-am văzut vorbind cu o femeie despre care ştiu că e din

Germania şi am întrebat-o cum te cheamă. Mi-a spus că eşti Honey Deal. Am întrebat-o ce fel de nume e Honey. Ar putea să fie nordică, având părul ăsta blond.

— Sunt nemţoaică, a răspuns Honey, dar am fost născută şi crescută în Harlan, în Kentucky.

Au rămas aşa, privindu-se. Walter Schoen îşi purta ochelarii mici pe nas şi avea părul ras în părţi până sus şi netezit cu pieptenul în creştetul capului. Lui Honey i s-a părut că arăta ca soldaţii germani, aşa cum văzuse în pozele din revista *Life* cu Adolf Hitler şi ciracii lui. El şi-a scos pălăria, atingându-i borurile cu palmele, ca să se asigure că acestea stăteau în sus într-o parte şi în jos acolo unde trebuia. Honey şi-l imagina privindu-se într-o oglindă şi aranjându-şi ţinuta: Walter Schoen într-un costum cu patru nasturi, strâns pe corp, pe care sigur şi-l făcuse pe comandă, un costum negru pe care şi-l încheiase pe trupul osos; Walter privind-o insistent, de parcă voia să ia o hotărâre în ceea ce o privea, ţinând în mână împăturit ziarul *Social Justice* pe care-l cumpărase de la băieţel.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, a spus el, că de câteva săptămâni, în fiecare duminică, mă tot uit la părul tău de aur în timpul slujbei.

Walter luase un aer grav şi tot dădea din cap, iar ea a vrut să întrebe „Părul meu?” Dar acum îi spunea că părul blond nu se mai prea întâlneşte. „Bineînţeles, păr blond natural, în afara ţărilor nordice şi, desigur, a Germaniei.” Honey şi-a dus mâna la băscuţa care-i stătea pe creştet şi care încă-i acoperea rădăcinile negre vopsite blond, iar Walter i-a spus:

— Cunosc o familie cu numele de Diehl în Munchen.

— D-I-E-H-L? a zis Honey. Aşa îşi scria bunicul numele, dar oamenii de la Biroul de Imigrări din insula Ellis l-au schimbat în D-E-A-L şi de atunci aşa a rămas.

— Păcat, a spus Walter. Dar numele tot german este pentru că eşti nemţoaică. Aveam paisprezece ani când ne-a adus tata aici la începutul Marelui Război. Şi-a deschis o măcelărie şi m-a învăţat şi pe mine meserie.

S-a întors spre bulevardul Woodward şi a privit în jos către centrul Detroitului, care era la şapte kilometri depărtare.

— Încă mai am măcelăria. E la câteva străzi de aici.

— Deci eşti măcelar, a spus Honey.

Şi nici măcar nu arăta a măcelar. I se părea drăguţ într-un mod misterios, exotic, ca un profesor cu accentul lui şi cu ochelarii mici, rotunzi.

— Cât costă la tine carnea de vită tocată?

— Avem nişte antricot la ofertă săptămâna asta, trei sferturi de kilogram la un dolar, a zis Walter. Vreau să cumpăr o carmangerie lângă Piaţa de Est, unde-şi vând fermierii marfa.

I-a spus lui Honey că mama şi tatăl lui erau îngropaţi în Cimitirul Sfintelor Morminte şi că sora lui cea mare era călugăriţă în Congregaţia Inimii Neprihănite, măicuţa Ludmilla, care preda la clasa a patra la catedrala Sfântului Sacrament, la şcoala din spatele lăcaşului.

— E singura rudă care mi-a mai rămas în America, a spus Walter şi a început să-i pună lui Honey întrebări despre ceilalţi membri ai familiei Deal. Toţi strămoşii tăi sunt germani?

— Da, fără discuţie, a zis Honey, omiţând să spună că bunica tatălui ei era de undeva din Ungaria şi că fusese ţigancă şi strânsese banii cu care tatăl lui Honey cumpărase mina de cărbuni pe care apoi o falimentase. I-a zis că toţi ai ei erau germani sută la sută, pentru că asta vrusese să audă Walter şi pentru că lui Honey nu-i păsa că Walter e măcelar. Şi fratele ei, Darcy, care acum era la închisoare, era tot măcelar. Îi plăcea aerul misterios al lui Walter, care se purta cu totul altfel

decât şmecheraşii din Harlan. Şi în Detroit erau tot felul de asemenea băieţi din Sud care făceau pe şmecherii şi care lucrau prin fabrici. Dacă Walter avea paişpe ani când începuse războiul, însemna că acum avea treizeci şi opt.

El i-a povestit cât de furios fusese când tatăl lui îşi adusese familia aici, cu numai câteva luni înainte să înceapă Marele Război. În numai trei ani ar fi putut ajunge grenadier în armata germană.

— Voiai să te lupţi şi cu americanii? l-a întrebat ea.

— Nu mă interesa cine era duşmanul, voiam doar să-mi slujesc ţara.

— Voiai să te îmbraci în uniforma aia cu cască cu vârf de metal? Dar puteai să fi unul din ăia douăzeci de milioane care au murit sau au fost răniţi în război.

El nu i-a răspuns imediat, dar a continuat să se uite la ea.

— De unde ştii toate astea?

— Am citit, a spus Honey. În *Life* şi în tot felul de reviste. Citesc şi romane şi unele-s despre război, precum *Jurnal de război*[1] al lui Arthur Guy Empey şi tata mi-a povestit ce s-a întâmplat atunci. A fost otrăvit cu iperită pe Frontul de Vest în timpul luptelor. Tata vorbea caraghios din cauza asta, cu o voce tare răguşită. Era un tip caraghios oricum. A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat: Puţu' din mina unde lucra s-a inundat şi tata s-a înecat.

— Ştii că în anul de după război au mai murit douăzeci de milioane? a replicat Walter.

— De gripă spaniolă, a zis Honey. Cele două surori şi frăţiorul meu au murit din cauza asta. Fratele mai mare nu a plecat de acasă. A lucrat şi-n mină, dar acum se ocupă de altceva.

A omis să-i spună că Darcy era la închisoare.

— Deci mai sunt şi alte moduri în care poţi să mori, a zis Walter şi sunt mult mai puţin plăcute.

Să mori ca un erou sau să te sufoci pe un pat de spital.

Honey s-a uitat dincolo de el către catedrala pustie acum, după ce toţi credincioşii plecaseră. Walter a întrebat-o dacă poate s-o ducă acasă cu maşina. Honey i-a răspuns că locuia la câteva străzi mai sus, în Highland Park şi că-i plăcea să meargă pe jos. Şi-a dat seama că el ar mai fi vrut să stea de vorbă cu ea, pentru că tocmai îi spunea că e un mare avantaj să te fi născut în anul 1900.

— Ştii exact câţi ani aveai când au avut loc cele mai importante evenimente din istorie. Ştiu că aveam douăzeci şi trei de ani când Hitler s-a făcut remarcat prima dată. Spui că-ţi place să citeşti, aşa că probabil ai aflat despre celebrul puci din berăria din Munchen. Aveam douăzeci şi cinci de ani când s-a publicat *Mein Kampf* şi l-am citit la puţin după aceea, din scoarţă-n scoarţă.

— Şi ţi-a plăcut? a întrebat Honey.

Asta l-a descumpănit.

— Cum adică, dacă mi-a *plăcut?!*

— Şi toate evenimentele alea istorice importante pe care ţi le aminteşti s-au întâmplat în Germania?

— Aveam treizeci şi doi de ani când Roosvelt a fost ales preşedintele vostru.

— Dar nu e şi preşedintele tău?

Honey se gândea acum că s-ar putea distra cu Walter. Îi plăcea să se certe, mai ales cu oamenii care vorbeau serios despre tot felul de idei trăsnite în care credeau cu tărie. Precum aceia care citeau *Social Justice,* scrisă de un preot pe care-l auzise la radio, părintele Charles Coughlin. Tipul avea o vocea mieroasă, chiar dacă aborda subiecte precum conspiraţia internaţională a bancherilor, evreilor sau a comuniştilor atei. În orice caz, după el şi unii şi alţii erau o ameninţare la adresa Americii.

— Da, din păcate el ne e preşedinte, a spus Walter, dând impresia că intenţiona să se ia acum de Roosvelt, pe care Honey îl votase în alegerile

din 1936 împotriva republicanului ăluia plicticos de Alf Landon.

— Îmi pare rău, Walter, dar trebuie s-o şterg, a zis ea uitându-se la ceas. Mă duc în oraş la un spectacol cu un prieten.

După ea, locul ideal pentru asemenea discuţii era un bar, la un pahar de whisky sau bere de ghimbir şi la o ţigară, nu în faţa unei biserici.

— Aşteaptă, te rog, a zis Walter, punându-şi mâna pe braţul ei gol. Vreau să te întreb dacă ţi se pare că semăn cu cineva.

Era ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Da, de fapt la asta mă şi gândeam, a spus Honey. E un ofiţer nazist barosan. Cred că unul dintre cei mai importanţi de sub Hitler. I-am văzut fotografia în *Life,* acum câteva săptămâni.

— Da… a insistat Walter.

— În uniformă şi cizme, tot în negru. Cu ochelari ca ai tăi proptiţi pe nas. E prima dată când văd asemenea ochelari de aproape. Nu te doare să-i porţi aşa?

— Absolut deloc, a răspuns Walter.

— Ofiţerul ăsta inspecta nişte tipi aliniaţi, care purtau ceva asemănător cu nişte slipuri.

Walter a încuviinţat şi-a început să zâmbească. Probabil că văzuse poza despre care vorbea Honey.

— Şi tipii ăia îşi sugeau burţile, ca să pară că-s în formă, a continuat ea.

— Chiar sunt în formă, în *culmea* puterii, a ripostat Walter pe un ton rece. Ştii cum îl cheamă?

Da, Honey ştia, dar pur şi simplu nu putea să-i rostească numele. Walter se uita intens la ea, cu o figură foarte serioasă. Ea încercă să-şi amintească, Heinrich…

— Himmler.

Walter a părut că răsuflă uşurat.

— Da, sunt de acord cu tine, semăn foarte bine cu Heinrich Himmler, Reichsfuhrerul, ofiţerul cu cel mai înalt grad din SS.

Şi chiar semăna extrem de bine cu Himmler, cu mustaţa subţire, nasul la fel de drept şi ochelarii aceia mici cocoţaţi pe nas.

— Walter, semeni cu Himmler de parcă aţi fi fraţi siamezi, a spus ea.

— Mă simt onorat, a răspuns el.

Parcă zâmbea sau mai degrabă părea să-i fi venit o idee. Honey a observat cum privirea i s-a îndreptat în altă parte, după care s-a oprit din nou asupra ei. El a spus apoi cu o voce şoptită, de parcă ar fi vrut să nu-i audă şi altcineva.

— Heinrich Himmler s-a născut pe 7 octombrie 1900. La fel ca mine.

— Serios?

— În acelaşi spital din Munchen.

De data asta Honey a spus „Uuau”, clar impresionată şi a întrebat:

— Crezi că poate cumva oi fi chiar geamănul lui Himmler?

— Născuţi în acelaşi spital, în aceeaşi zi, în acelaşi an şi, după cum vezi, cu aceleaşi trăsături. Mă întreb de ce, dacă Heinrich şi cu mine suntem de-un sânge, din pântecele aceleiaşi femei, am fost oare despărţiţi?

2

Interfonul lui Honey sună în timp ce se pregătea să se ducă la serviciu. O voce masculină salută şi spuse că era Kevin Dean, agent special al FBI şi că ar vrea să vorbească cu ea despre Walter Schoen.

— De-abia acum întrebaţi cu toţii de Walter? răspunse ea. Nu l-am mai văzut de cinci ani.

Kevin Dean îi spuse că ştia asta, dar că tot ar vrea să discute cu ea.

— Walter n-a făcut nimic subversiv atunci din câte ştiu eu şi mira-m-aş să fi făcut ceva acum. Walter doar pretinde că este nazist.

Apăsă pe buton ca să deschidă uşa de la intrare şi-şi puse un halat de flanel peste sutien şi chiloţi, ciorapi şi portjartier. Se opri apoi şi spuse „Hmmm", îşi scoase sutienul şi halatul şi-şi puse un chimonou portocaliu cu tiv roşu şi auriu, ca se simtă mai comod.

Era o dimineaţă de sfârşit de octombrie 1944, iar America era în război de aproape trei ani. Şi din nou cu Filipine începând de ieri.

Honey era agent de vânzări la raionul de confecţii al magazinului Hudson. Urcase pe scara socială, cum s-ar spune şi locuia acum într-un apartament cu două camere de pe Covington Drive, în apropiere de Palmer Park, unde învăţase să patineze iarna şi să joace tenis vara. Noaptea auzea tramvaiele întorcând pe bulevardul Woodward, îndreptându-se din nou spre centru şi spre râul Detroit.

Se întorsese acasă doar o dată de când îl părăsise pe Walter, la sfârşitul anului trecut, cu autobuzul către Harlan, pentru înmormântarea mamei ei, care murise din cauza unei insuficienţe respiratorii. Honey simţise o umbră de vinovăţie pe când stătea lângă sicriu pentru că era fiica rătăcitoare care plecase la oraş să-şi trăiască viaţa şi să se întâlnească cu tot felul de lume, nu numai

cu mineri şi cu tipi care făceau rachiu. O rugase pe cumnata ei să vină la Detroit şi să stea cât dorea, dar Muriel spusese întotdeauna că o să se mai gândească.

Dacă Honey tot venise în Kentucky, putea să se suie într-un autobuz şi să se ducă la Eddyville să vadă ce mai face fratele ei Darcy în închisoare. Doamne, era mai tăcut acum şi asculta în loc să vorbească. Sau poate că aşa i se părea pentru că-l vedea pe Darcy treaz după atâţia ani? La treizeci şi doi de ani făcuse cursuri în închisoare ca să termine liceul şi nu mai era atât de blazat, de parcă ştia deja totul pe lumea asta. Îşi lăsase mustaţă şi chiar că semăna puţin cu Errol Flynn.

— Semeni, să ştii, i-a spus ea.

— Chiar?

Urma să fie eliberat curând, dar nu voia să se întoarcă în mină.

— O să te ia în armată, dacă primesc foşti deţinuţi, i-a zis Honey.

El a zâmbit larg aşa cum zâmbea odinioară bătrânul Darcy, sigur pe sine, zicând că învăţase să tranşeze carne şi că se gândea să lucreze în industria alimentară de procesare, să facă nişte bani şi să încerce să scape de armată, făcând-o pe Honey să-şi spună că probabil fratele ei nu se schimbase până la urmă chiar atât de mult.

Apoi, în august, primise tam-nisam un telefon de la Muriel care o întrebase dacă îl văzuse pe Darcy.

— E în Detroit? a spus Honey.

— Pe acolo pe undeva. I-am dat numărul tău.

— N-a sunat. Ce face pe-aici, lucrează într-o fabrică?

— De unde să ştiu eu, doar sunt nevastă-sa şi n-am dreptul să ştiu nimic, a răspuns Muriel.

— Of, Doamne, nu-ţi mai plânge atâta de milă. Mişcă-ţi fundu' şi vino încoace dacă vrei să-l găseşti.

Muriel i-a trântit telefonul în nas.

Asta se întâmplase cu câteva luni în urmă.

Kevin Dean veni cu legitimaţia; era drăguţ şi părea cam de vârsta ei, Honey având acum treizeci de ani. Spuse că îi era recunoscător că-l primise, cu o uşoară urmă de accent sudist, pe care Honey îl plasă mai la vest, nu departe de unde crescuse ea. Îl privi cum strânge ziarul de dimineaţă de pe sofa şi citeşte în picioare articolul despre invazia din Leyte, cu trenciul descheiat, de parcă era prea mic pentru el. Kevin i se păru un tânăr sănătos cu ten frumos, nu prea înalt, dar destul de puternic.

— Trebuie să-mi aranjez părul, să mă îmbrac şi să plec la lucru în zece minute, zise Honey.

El stătea cu nasul în ziar, fără să-i dea atenţie.

— Dacă vrei să vorbeşti despre Walter, atunci hai să vorbim, insistă ea.

Nici acum el nu-şi ridică ochii, dar spuse:

— Ne-am reîntors în Filipine, ai văzut? Diviziile de amfibii 3 şi 7 ale Armatei a VI-a au debarcat la Leyte, lângă Tacloban.

— Aşa se pronunţă? *Tac*loban? întrebă Honey.

Asta îl făcu s-o privească, aşa cum stătea dreaptă pe scaunul bej.

— Am citit despre asta în timp ce-mi beam cafeaua. Credeam că se pronunţă Ta*clo*ban. S-ar putea să mă înşel, dar mi se pare că sună mai bine decât *Tac*loban. La fel cum cred că şi Ta*ra*wa sună mai bine decât *Ta*rawa, aşa cum spun toţi comentatorii. Dar până la urmă ce ştiu eu?

Reuşise să-i capteze atenţia.

— O să ajungi la partea în care generalul MacArthur debarcă câteva ore mai târziu şi le spune filipinezilor la radio: „M-am întors”, pentru că aşa le spusese acum trei ani când a plecat, „O să mă întorc” şi iată-l că s-a întors, s-a ţinut de cuvânt. Dar, când s-a cocoţat pe mal, nu crezi că ar fi trebuit să spună „Ne-am întors”, pentru că toată armata lui, o sută de mii de veterani, a debarcat împreună cu el?

Kevin Dean încuviinţă din cap, părând să fie de acord cu ea.

— Ai dreptate, îi spuse, scoţând un carneţel din trenci şi întorcându-i paginile. Walter era mult mai mare decât tine, nu-i aşa?

Honey îl privi cum se aşază pe sofaua ei de catifea bej.

— Nu ai trenciul ud, sper.

— Nu, din fericire acum e frumos afară.

— Ai vorbit cu Walter?

— Îi facem vizite din când în când.

— Te întrebi de ce m-am măritat cu el, nu?

— Trebuie să recunosc că da.

— Dacă are cu paişpe ani mai mult decât mine, asta nu înseamnă că nu ne puteam distra, spuse Honey. Walter îmi arăta câte o caricatură politică din revista lui nazistă, *Illustrierter Beobachter,* pe care o primea de la Munchen, cam după o lună de la apariţie. Îmi traducea textul şi ne amuzam pe cinste.

Aşteptă reacţia lui Kevin Dean.

— Deci vă înţelegeaţi.

— Walter Schoen este cel mai plictisitor om din câţi am întâlnit vreodată. Va trebui să începi să te prinzi când glumesc. Walter şi cu mine nu ne-am căsătorit la biserică. Un judecător de pace din Wayne a oficiat ceremonia. Într-o miercuri. Ai mai auzit pe cineva să se căsătorească miercurea? Aştept să mă cunun la biserică atunci când o să fie ceva pe bune.

— Eşti logodită?

— Încă nu.

— Dar te vezi cu cineva.

— Am crezut că vrei să vorbeşti despre Walter. Şi dacă eu te-aş întreba dacă eşti căsătorit?

Se distra pe seama lui şi el şi-a dat seama de asta. Îi răspunse că nu e însurat şi că nici nu intenţionează să se căsătorească prea curând. Honey ar fi vrut să-l tutuiască, dar pentru ea cineva pe care-l chema Kevin trebuia să fie un puşti blond

cu zâmbet larg. Kevin Dean avea însă părul şaten, tuns scurt, iar Honey bănuia că se piaptănă numai dimineaţa şi uită să-şi mai treacă pieptenele prin păr cât e ziua de lungă. Ştia că poartă armă, dar nu-şi dădea seama unde o ţine. Se întreba dacă ar putea să-i spună Dean şi-i veniră în minte versurile „Din, Din! Unde îmi eşti, năzdrăvanule, vino puţin!" îi rămăseseră în minte de la un concurs de dicţie de la şcoală. Şi îl văzu pe Dean pe sofa, aşteptând ca ea să zică ceva.

Un tip de treabă. Nu coincidea cu imaginea ei despre cum ar trebui să fie un Kevin, dar părea de treabă.

— Kevin, de când lucrezi ca agent?

— Mi-am terminat stagiul vara asta. Înainte am fost în armată.

— De unde eşti? îl întrebă ea. Ai un uşor accent din Sud.

— Nu credeam că am accent.

— Nu e din estul Texasului, ci de pe undeva din jur, zise ea.

El îi spuse că era din Tulsa, Oklahoma. Mersese la şcoală acolo, la Universitatea din Tulsa. Terminase facultatea la şase luni după atacul de la Pearl Harbour şi se înrolase la cavalerie.

Deci n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar ea era cu cel puţin cinci ani mai mare decât puştiul ăsta arătos din Oklahoma.

— Cavalerie? îl întrebă.

— Am mers la şcoala de limbi străine să învăţ japoneză, după care am petrecut tot anul următor la Divizia 1 de Cavalerie în Louisiana, Australia şi Noua Guinee; m-am antrenat pentru lupta în junglă, aşa ca la Guadalcanal. Am fost făcut sublocotenent şi am fost repartizat la Regimentul 5, cel pe care-l comanda J.E.B. Stuart înainte de Războiul Civil. El a fost întotdeauna idolul meu şi pentru asta m-am înrolat la cavalerie, fără să ştiu c-o să descălecăm pe frontul din Pacific. Ştii despre care Stuart vorbesc?

— Mi-ai spus, Jeb Stuart.

— Care a fost împuşcat în piept la Yallow Tavern, când războiul era pe sfârşite. Ai vreun idol?

— Jane Austen, spuse Honey. Unde anume în Pacific ai fost cu cavaleria?

— Los Negros, în insulele Amiralităţii, la o sută douăzeci şi cinci de kilometri la nord de Noua Guinee, la două grade sud de Ecuator. Acolo ne-au lăsat distrugătoarele şi am debarcat pe mal pe 29 februarie anul ăsta, ca să deschidem focul şi să localizăm duşmanul. Am fost într-o unitate de recunoaştere, aşa că noi am fost primii acolo. Voiam să facem o pistă pe plantaţia Momote, la o mie trei sute de metri de plajă, între şirurile uriaşe de palmieri şi cocotieri.

— Şi nu ţi-a fost frică de moarte? întrebă Honey, care acum se simţea în largul ei şi putea să spună lucruri de genul ăsta.

— Bineînţeles că mi-a fost frică, dar eram cu toţi tipii ăia serioşi care-şi tot ascuţeau cuţitele de tranşee. În distrugătorul care te transporta către locaţie, cam asta făceai, îţi ascuţeai cuţitul. Erau câţiva care aveau tatuaje nou-nouţe cu inscripţia MAI BINE MOARTEA DECÂT DEZONOAREA şi asta îţi dădea de gândit. Te întrebai: „Stai puţin, oare ce fac eu aici?” Nu voiai să vomiţi sau să faci în pantaloni. E nasol momentul înainte să debarci.

— Te-ai descurcat totuşi.

— M-am descurcat, dar am primit nişte schije în spinare. În seara celei de-a doua zi japonezii au aruncat o grenadă în direcţia mea şi m-au scos din luptă. N-am mai apucat să mă sui în şa la cavalerie. Dar m-am ales cu o decoraţie, o lăsare la vatră cu onoruri şi o vizită de la Birou. Au venit la spitalul militar şi m-au întrebat dacă nu vreau să fiu agent FBI, pentru că terminasem facultatea, făcusem cursuri de contabilitate şi vorbeam japoneza.

— Aşa că acum vânezi spioni germani, conchise Honey. Spune-mi, Walter mai stă în casa de pe Kenilworth? Se îngrijeşte, îi place să se înţolească, dar nu prea se ocupă de casă, n-a băgat nici un ban în ea. Cred că face economii cu un scop anume.

— A transformat etajul de deasupra măcelăriei într-un mic apartament.

— Nu s-a căsătorit, nu?

— Nu de când l-ai părăsit. E o femeie care s-ar putea să-i fie iubită, contesa Vera Mezwa Radzykewycz, răspunse Kevin, cu ochii în carneţel. Născută la Odessa, în Ucraina. Pretinde c-a fost măritată cu un conte polonez, care a fost ucis în timp ce conducea un atac al cavaleriei împotriva panzerelor germane.

— Deci şi tu şi contele sunteţi cavalerişti, spuse Honey.

El o văzu zâmbind şi se uită din nou în carneţel.

— Vera a venit aici în 1943 şi a închiriat o casă pe bulevardul Boston. Are un tânăr, Bohdan Kravehenko, tot ucrainean, care găteşte şi are grijă de casă.

— Dacă locuieşte pe Boston, înseamnă că are bani. Şi zici că Walter e interesat de ea?

— Se întâlnesc.

— Şi contesa urcă scările până-n apartamentul de deasupra măcelăriei?

— De cele mai multe ori se văd la ea.

— Crezi că e spioană doar pentru îi ţine companie lui Walter?

— Nu pot să-ţi spun tot ce ştim despre ea.

— Dar a fost căsătorită cu un conte polonez, un erou de război.

— Nu există nici un document care să ateste că acest conte a fost ofiţer în armata poloneză. Asta este povestea pe care-au inventat-o pentru Vera. Credem că a fost pregătită de Gestapo, că i s-au dat bani şi referinţe şi că a venit cu vaporul în Canada în calitate de refugiată ucraineană respectabilă. Vera s-a mutat la Detroit şi ţine

prelegeri femeilor, spunându-le ce îngrozitor e să trăieşti sub nazişti, fără şampon sau creme. O considerăm un posibil agent secret al inamicului.

— Care face ce?

— Adună informaţii despre efortul de război.

— Adică nemţii nu ştiu că noi facem bombe?

— Acum faci pe deşteapta.

— Te întreb dacă crezi că ce le trimite Vera friţilor îi ajută cu ceva, spuse Honey.

— Nu contează. Dacă acţionează ca agent german, procuratura Statelor Unite o va putea pune sub acuzare şi o va închide. Nu contează dacă informaţiile furnizate de ea ajută duşmanul sau nu.

— Şi Walter?

— E cetăţean american de la paisprezece ani. Dacă e amestecat în activităţi subversive înseamnă că se face vinovat de trădare. Ar putea să-l spânzure.

Kevin se uită în carneţel şi dădu o pagină, apoi alte câteva şi se opri.

— Şi Joseph John Aubrey?

Honey dădu din cap.

— Locuieşte în Georgia, în Griffin.

— A, Joe Aubrey, care-i proprietar de restaurante, spuse Honey. Era mare mahăr în Liga Germano-Americană la vremea aia. Walter s-a întâlnit cu el la o adunare la New York.

— La Madison Square Garden, în 1939, completă Kevin.

— Walter m-a adus crezând c-o să fiu impresionată de fanii lui Fritz Kuhn, care-i Hitlerul Americii.

— Peste douăzeci de mii, zise Kevin. Au umplut un stadion întreg. L-ai cunoscut pe Joseph J. Aubrey, ai vorbit cu el?

— Nimeni nu poate vorbi cu Joe Aubrey, îi asculţi discursurile şi pleci imediat. Joe era membru activ în ligă şi Mare Dragon în Ku Klux Klan. La adunările lor zicea: „Aci îs marili ticăloşii pi cari li face Internaţionala evreilor ca sî

răspândeascî comonismu'." Chiar aşa zicea, comonismu'. Iar la adunările Klanului spunea: „O sî avem integrare, copii cioroi şi copii albi la aceiaşi şcoalî numa' când…."

— Numai când o să crape el, completă Kevin.

— Eşti pe-aproape. Joe zicea: „Numa' când o să-mi deşcleşteze pumnii di pi puşcî şi o să mă bage în pământ." S-a îmbogăţit din afacerea cu restaurante făcând reclamă la sosu' de friptură, bun de te lingi pe degete.

— Are avion, un Cessna?

— Da, are. Zboară şi se duce să stea câteva zile la Book Cadillac. Întotdeauna stă la Book. Odată, când era acolo, Joe a spus că era la recepţie şi că se trecea în registru. S-a uitat în sus şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Ne-a povestit: „Îl ştiţi pe cioroiu' ăla de Count Basil? Care poartî un fel di chipiu di căpitan de-ai crede cî are iaht? Se plimba pi hol, ţanţoş ca un cocoş. Ci făcea colo? Cî doar n-o fi stat la hotel?"

— Cine-i Count Basil? întrebă Kevin.

— Se referea la Count Basie[2]. Joe nu ştie să deosebească jazzul de marşu' măgarilor.

Agentul FBI îşi consultă din nou carneţelul.

— Cunoşti un anume dr. Michael George Taylor?

— Nu, nu cred.

— Poate că a venit mai târziu, spuse Kevin, consultându-şi iarăşi notiţele. Nu, a fost la adunare la New York. Deşi cred că Walter îl cunoştea dinainte.

— Adunarea aia! exclamă Honey. Era un stadion plin de boi care strigau *sig beil* la tot ce spunea Fritz Kuhn, care era un hăndrălău în uniformă şi stătea în picioare în faţa unui portret uriaş de-al lui George Washington. A pus mulţimea să recite Jurământul de Credinţă către Statele Unite şi după aia nu mai termina de vorbit; zicea că preşedintele Roosvelt face parte din conspiraţia internaţională a bancherilor evrei, îmi amintesc că

Joe Aubrey pretindea că iniţialele lui Roosvelt, FDR, înseamnă de fapt Frank D. Rosenfeld şi că planul New Deal ar putea fi numit Jidov Deal. De altfel, despre asta era vorba: îi învinovăţeau pe evrei pentru toate relele din lume.

— Dar nu-ţi aminteşti de dr. Michael George Taylor. Obstetrician, cu un cabinet destul de frecventat, unde veneau o grămadă de femei din Liga Germano-Americană, insistă Kevin.

— Nu cred, răspunse Honey dând din cap.

— A studiat în Germania câţiva ani, spuse Kevin, uitându-se în carneţel. Crede că naziştii au dreptate în legătură cu evreii. Admite că metodele lor sunt extreme, dar că până la urmă dau rezultate.

— Cum ai aflat?

Kevin îşi consultă în continuare însemnările:

— Doctorul Taylor este prieten cu Vera Mezwa şi o vizitează des. Odată i-a spus că e dispus să facă orice, orice stă în puterile sale, ca să ajute cauza naţional-socialismului, chiar dacă asta ar însemna închisoare sau moarte. A spus, citez: „Lumea ar fi un loc mult mai bun pentru copiii mei” şi aici Kevin o privi pe Honey, „dacă s-ar ghida după filosofia fermă a doctrinei naziste.”

— Pare şi mai dobitoc decât Joe Aubrey.

— Aşa a spus, asta crede.

— I-ai pus microfoane în telefon?

— Nu aşa am aflat. Îţi mai zic ceva. Taylor i-a furnizat Verei ceea ce se numeşte amidopirină. Ştii ce-i asta? Una dintre substanţele din care se face cerneala invizibilă.

— Ofiţerul german desface o foaie albă de hârtie, se uită la ea şi zice: „Da’ frumos mai scrie Vera asta”, spuse Honey.

— Vorbesc serios, replică Kevin. Oamenii ăştia lucrează pentru Reich.

— Cum ai aflat despre cerneala invizibilă? Honey aşteptă, privindu-l atent. Să ştii că nu spun nimănui, Kevin, jur.

— Avem pe cineva infiltrat. Şi asta-i tot ce pot să-ţi zic, răspunse Kevin.

— Dacă ghicesc cine-i, poţi doar să-mi faci semn din cap că aşa e.

— Haide, să ştii că nu ne jucăm aici…

— E cel care are grijă de casa Verei, nu? Cum îl cheamă…

— Bohdan Kravehenko. Nu pare să fie foarte important, dar are ceva dubios…

— Cum arată?

— Are părul blond, ca Buster Brown, dar credem că-i vopsit.

— E homo?

— Posibil.

— Sunt sigură că l-aţi convins să spioneze pentru voi. L-aţi interogat şi l-aţi strâns cu uşa până a vorbit. Vă zice chestii interesante?

— Nu batem pe nimeni la interogatoriu. Ce vreau să ştiu eu e dacă Walter era un apropiat al lui Fritz Kuhn.

— Walter se lumina la faţă când vorbea despre Fritz. Când ne-am întors acasă de la adunarea din New York, eram gata să-l părăsesc. Dar când a aflat că Fritz a şters-o cu cinşpe mii din suma strânsă acolo, Walter şi-a schimbat părerea despre el. A fost tăcut o vreme, probabil din cauza confuziei.

— Walter îl cunoştea pe Max Stephan?

— Iisuse, Max Stephan. Cât s-a scris despre asta în ziar – cred că aproape în fiecare zi vreme de câteva luni – m-am tot întrebat dacă Walter ştia ceva despre pilotul german. Cum îl chema, Krug?

— Hans Peter Krug, spuse Kevin, deschizându-şi carnetul, douăzeci de ani, pilot de bombardier. A fost doborât deasupra estuarului Tamisei. A fost trimis într-un lagăr în Canada, în Ontario, la Bowmanville. A evadat şi a ajuns la Detroit pe 18 aprilie 1942. A găsit o canoe şi a trecut de râul Detroit.

— Lui Walter nu i-a apărut niciodată numele în ziar, zise Honey. Aşa că am presupus că n-a fost amestecat. Dar asta se întâmpla la trei ani după ce-l părăsisem.

— Şi l-ai cunoscut pe Max Stephan?

— Era un ticălos, la fel de plin de el şi cu nasul pe sus ca şi Walter şi mitocan pe deasupra. Dar asta era înainte ca Max să fie acuzat de trădare.

Cunoştea detaliile: cum Krug se dusese la Johanna Bertlemann, o femeie cu simpatii naziste care folosea Crucea Roşie germană ca să trimită conserve, prăjituri şi haine prizonierilor de război de la Bowmanville. Krug îi luase adresa din Detroit de pe un pachet pe care ea îl trimisese în lagăr. Johanna l-a prezentat lui Max şi Max îl dusese prin cluburi şi baruri nemţeşti înainte de a-l trimite la Chicago. Cineva turnase însă. Krug fusese prins la San Antonio, în timp ce se îndrepta spre Mexic şi Max fusese şi el arestat.

— A spus agenţilor care l-au arestat că americanii erau „cu adevărat imbecili”. A zis că fusese în câteva oraşe mari, Chicago sau New York şi că foarte rar fusese întrebat în ce scop venise sau pus să-şi arate actele.

— Păi, da, pentru că asta fac ei tot timpul în Germania, comentă Honey.

— Dar pentru ca Max Stephan să fie acuzat de trădare, le trebuiau doi martori oculari, spuse Kevin. Şi cum să-l faci pe Krug să spună că Max l-a ajutat… De ce-ar fi recunoscut aşa ceva? Nu era obligat decât să se identifice.

— Dar l-a pârât până la urmă pe Max, nu?

— Procurorul l-a păcălit cu întrebări care l-au făcut să se simtă în largul lui şi l-au pus într-o postură favorabilă. Cum a evadat de la Bowmanville. De ce a venit la Detroit. Krug a spus că intenţiona să se întoarcă la unitate. Şi a început să vorbească. A zis că da, îl cunoştea pe Max Stephan. A spus toată povestea, inclusiv cum a refuzat atunci când Max s-a oferit să-i aducă o

prostituată. A mărturisit tot ce au făcut timp de douăzeci şi cinci de ore – înainte să-şi dea seama că-l trădase pe Max. Şi mai spunea că *noi* suntem proşti… Max a fost declarat vinovat şi condamnat la spânzurătoare, execuţia fiind programată pe data de 13 noiembrie 1942, într-o vineri. Dar Roosvelt i-a comutat sentinţa în închisoare pe viaţă. Acum se află într-un penitenciar federal din Atlanta.

— Şi cu pilotul, cu Krug, ce s-a întâmplat?

— L-au luat poliţiştii canadieni. S-a întors la Bowmanville.

— Tot citesc despre prizonieri germani care evadează, dar majoritatea au poveşti amuzante, spuse Honey.

— Îi găsesc destul de repede, zise Kevin. Se plimbă ziua în amiaza mare în uniforma pe care scrie prizonier de război. Sau li se face foame, după ce ratează vreo trei mese de lagăr şi pur şi simplu se predau.

— Deci nu-s o problemă.

— Doar că un tip m-a sunat, un şerif federal… începu Kevin, dar se opri.

Honey îl privi cum scoate un pachet de Chesterfield şi cum i-l întinde ca să-i ofere o ţigară. Agentul ăsta special cu mutră atrăgătoare părea să se simtă foarte bine pe canapeaua ei. Honey luă o ţigară şi se aplecă asupra lui, zicând:

— Văd că te simţi confortabil. Ai grijă să n-adormi.

Se apropiase de el. Kevin încerca să-şi ţină nasul cât mai departe de chimonoul portocaliu, roşu şi auriu al lui Honey. Ea se aşeză pe sofa, cu perniţa din mijloc între ei.

— Deci te-a sunat un şerif federal…

— Da, de la biroul din Tulsa. A vrut să vorbească neapărat cu mine, pentru că eu i-am răspuns prima dată când a sunat.

— Te ştia de acasă?

— De fapt, sunt din Bixby, pe celălalt mal al râului faţă de Tulsa. Nu-l cunoşteam pe şerif, dar

auzisem de el pentru că a devenit faimos. Toţi poliţiştii îl respectă, aşa că toată lumea ascultă ce spune el. Şi el face glume aşa cum faci tu, cu o faţă serioasă. În orice caz, i-a pus pe cei de la oficiul din Tulsa să ne trimită informaţii suplimentare despre doi prizonieri de război evadaţi. Sunt dintr-un lagăr de lângă Okmulgee, ofiţeri care au făcut parte din Afrika Korps, unul din ei maior în SS. Odată cu informaţia a venit şi o declaraţie de la şeriful din Tulsa care spune că-l cunoaşte de ceva vreme pe unul dintre ei, datorită unei supravegheri atente şi a conversaţiilor îndelungi pe care le-au avut.

— Pe care din ei, pe tipul de la SS? întrebă Honey.

Kevin îşi verifică agenda şi Honey îşi sprijini braţul de spătarul canapelei.

— Pe celălalt, răspunse el, consultându-şi notiţele. Honey se trase mai aproape. Şeriful spune că-l cunoaşte şi *ştie,* este sigur de asta, că au venit aici după ce au evadat.

— La Detroit.

Kevin se uită din nou în carneţel.

— Maiorul SS e Otto Penzler. Pe celălalt îl cheamă Jurgen Schrenk, un tânăr de douăzeci şi şase de ani, comandant de tanc în armata lui Rommel.

— Să nu-mi zici că Jurgen a locuit la Detroit înainte de război, spuse Honey în stilul ei obişnuit. Ce meserie avea tatăl lui?

Îl lăsă pe Kevin să se holbeze la ea şi îşi fumă Chesterfieldul, ridicându-şi faţa şi scoţând un vălătuc subţire de fum înainte să continue:

— Păi de ce altceva să fi venit aici din lagăr? Probabil că are prieteni aici.

— Văd că te distrezi de minune, zise Kevin. Tatăl lui Jurgen era inginer pentru Ford în Germania. Şi-a adus soţia şi băiatul aici când a venit ca expert ca să optimizeze liniile de asamblare Ford. Henry credea că Hitler face treabă

bună punând din nou pe picioare Germania. Familia lui Jurgen a locuit un timp la hotelul Abingdon Apartments de pe Seward. Cred că au stat aici doi ani pe cheltuiala uzinelor Ford.

— Câţi ani avea Jurgen? întrebă Honey.

— La data când au plecat, probabil că avea…, începu Kevin uitându-se din nou în carneţel.

— Vreo paisprezece ani?

— Paisprezece, spuse Kevin ridicând privirea.

— Ai vorbit cu Walter despre prizonierii evadaţi?

— Săptămâna asta am discutat cu aproape toţi cei aflaţi pe lista noastră de supraveghere a celor cu simpatii naziste, inclusiv cu Walter. A spus că n-a auzit niciodată de Jurgen Schrenk. De unde ştii că avea paişpe ani?

— Am ghicit. Pentru că Walter avea paişpe ani când a venit aici, explică Honey. Sau, după cum zicea el, atunci când a fost adus aici cu forţa. Eram odată la Dakota Inn şi beam ceva, iar Walter a spus că fusese acolo la o petrecere de rămas-bun, în urmă cu câţiva ani. O petrecere pentru o familie care se întorcea în Germania după ce locuise o vreme în America. Nu-mi amintesc cum se numea familia asta sau dacă Walter a menţionat că tatăl lucra la Ford. Walter fusese atent la copil. Atunci mi-a zis: „La numai paisprezece ani să te întorci într-o nouă Germanie, în cel mai glorios ceas al istoriei sale. Aveam paisprezece ani când am fost adus aici şi învăţat să tranşez carne.”

— Aşa spunea?

— L-am citat aproape cuvânt cu cuvânt.

— Asta era înainte de război.

— Cred că se întâlnise cu băiatul ăsta cam prin 1935.

— Dacă lui Walter îi era atât de dor de Germania, ce l-a împiedicat să se întoarcă?

— Ştii de câte ori l-am întrebat? Spunea că soarta lui e să rămână aici, aşa că nu are de ce să se plângă.

— Cum adică, soarta lui? Nu poate să facă nimic în legătură cu asta?

— Era convins că i-a fost hărăzit să facă un lucru măreţ. Îi tot spuneam: „Ce-i aşa rău să rămâi în istorie ca măcelar?”

— Deci îţi băteai tot timpul joc de el aşa şi el credea că vorbeşti serios.

— Spune-mi, cu cine crezi că seamănă? Şi nu mă gândesc la un actor de cinema, zise Honey.

— Prima dată când am deschis dosarul şi am văzut fotografia lui Walter, chiar m-am întrebat dacă nu e Heinrich Himmler, nu Walter Schoen.

— Spune-i că arată ca Himmler şi-o să vezi că înclină din cap şi zice „Mulţumesc”. Ştii că amândoi s-au născut în acelaşi an, 1900, în aceeaşi zi, pe 7 octombrie, în acelaşi spital din Munchen?

Kevin o privi surprins, fără să comenteze însă.

— Walter crede că e geamănul lui Himmler şi că au fost despărţiţi la naştere.

— Ţi-a spus şi de ce?

— Walter zice că el şi cu Himmler au un destin aparte, o misiune în viaţă. Ştim cine-i Himmler, nu? Omoară toţi evreii pe care-i găseşte. Dar Walter, nu ştiu, acum cinci ani, încă nu-şi găsise scopul în viaţă…

— Nu-i chiar un om prost, nu?

— Se pricepe să-şi conducă afacerea. Măcelăria a fost mereu profitabilă, dar asta era înainte să se introducă raţiile. Nu ştiu cum e acum.

— Vara trecută a cumpărat o fermă la licitaţie, spuse Kevin. O sută douăzeci de acri de teren, cu casă, hambar şi o livadă de meri. Spune că vrea să-şi facă un mic abator şi apoi să intre în comerţul angro cu carne.

— Nu mai are măcelăria?

— Ba da, dar de ce crezi că vrea să se apuce să proceseze carne? Citesc în fiecare zi că cei care se ocupă cu asta au ajuns la faliment. Sunt tot felul de probleme, lipsuri, controlul preţurilor, armata care rechiziţionează o treime din carnea disponibilă.

— Eu zic să-l întrebi pe el dacă-şi trădează ţara sau dacă vinde carne la negru şi face o grămadă de bani, spuse Honey.

Se ridică de pe sofa şi se îndreptă spre dormitor.

— Sunt gata în zece minute, Kev. Du-mă la serviciu şi o să-ţi spun de ce m-am măritat cu Walter.

Kevin se apropie de biblioteca lui Honey şi începu să se uite la titlurile cărţilor, majoritatea necunoscute lui şi văzu *Mein Kampf,* înghesuită între *Pentru cine bat clopotele* şi *Ucigaşul plătit.* Scoase cartea lui Adolf Hitler din raft şi începu să răsfoiască textul dens, burduşit de cuvinte. Se întoarse către holul scurt care ducea la dormitorul lui Honey.

— Ai citit *Mein Kampf?*

Nu se auzi nici un răspuns.

— Scuze, ce-ai spus?

Străbătu holul, nevrând să strige şi se apropie de dormitor. Prin uşa deschisă o zări pe Honey aranjându-se.

— Te-am întrebat dacă ai citit *Mein Kampf.*

— Nu şi ştii de ce?

Stătea aplecată asupra unei oglinzi ca să se rujeze, iar chimonoul desfăcut lăsa să i se vadă un sân.

— Pentru că-i al dracu' de plicticoasă, spuse Honey. Am încercat de câteva ori şi am renunţat.

O văzu uitându-se la el în oglindă, rujându-se şi trăgându-şi chimonoul ca să-şi acopere sânul.

— Nu cred că ţi-ar plăcea, spuse ea.

— Nu mi-ar plăcea?

— Cartea, vreau să spun. *Mein Kampf.*

3

O luară pe bulevardul Woodward din strada Six Mile într-un sedan din ’41, proprietatea FBI-ului. Honey se uita la vitrine, iar Kevin aştepta. Până la urmă, agentul o întrebă.

— Ai început să te vezi cu Walter şi până să-ţi dai seama, te-ai îndrăgostit de el până peste urechi?

Honey tocmai scotea un pachet de Lucky din poşeta ei neagră din piele şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo.

— Ai ghicit, spuse Honey. M-am îndrăgostit de Walter pentru că-i un tip grozav, sensibil şi cumsecade, cu care te poţi distra.

Îi dădu lui Kevin ţigara, cu o urmă de ruj pe filtru.

Îşi aprinse apoi alta, în timp ce agentul o privea, aşa cum era îmbrăcată în trenci şi beretă neagră, înfundată pe părul blond şi aşezată puţin pe o ureche, aşa cum îşi purtau beretele fetele din filmele cu spioni. Honey era ceva cu totul nou pentru el.

— De când am început să vorbim, nu mi-ai spus niciodată pe nume. Ce nu-ţi place, Honey sau domnişoara Deal? zise ea.

Îşi dăduse şi el seama de asta:

— Dacă ţi-aş spune „Honey”[3], mi se pare c-ar suna de parcă am fi împreună.

— Prietenii de la serviciu îmi spun Honey şi nu-s cuplată cu nici unul din ei. Când m-am născut, tata m-a ridicat în braţe şi a zis „Uite, asta-i dulceaţa mea” şi aşa mi-a rămas numele. Preotul i-a spus: „Nu poate s-o cheme aşa. Nu-i nici o sfântă Honey în Biserica Catolică”, iar tata i-a replicat: „Acu’ este. Boteaz-o Honey sau ne facem baptişti.” Ştii ceva? continuă ea. Walter nu m-a întrebat niciodată de unde-mi vine numele.

— Nu i-ai spus?

— Uite biserica Sfântului Sacrament unde l-am cunoscut pe Walter. S-a întâmplat după mesa de la ora unşpe şi i-am spus cum mă cheamă, dar nu a părut să-şi bată capul prea mult. Îmi spunea Honig, asta dacă se deranja să-mi spună pe nume.

— Ţi s-a părut de bun augur să vă întâlniţi la biserică?

— Cred că singurul motiv pentru care Walter s-a dus la slujbă a fost pentru că voia să întâlnească o fată cu părul de aur. N-a mai mers, imediat ce a fost sigur că-s a lui, iar eu n-am mai mers pentru că trăiam în păcat. Nu ne-am cununat la biserică.

— Chiar crezi că trăiaţi în păcat?

— Nu chiar. Era mai degrabă o viaţă de penitenţă. Totuşi trebuie să-ţi spun că-mi plăcea cum arăta, cum se îmbrăca, cu ochelarii cocoţaţi pe nas; era diferit de restul lumii. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca Walter Schoen. Cred că-mi era şi milă de el, părea atât de singur. Lua totul aşa de în serios şi când ne certam – şi ne certam tot timpul – nu-l slăbeam, nu conta despre ce vorbeam şi pur şi simplu îl înnebuneam.

— Voiai să-l schimbi.

Honey se înălţă ca să se uite la Kevin.

— Uite-i măcelăria. E un afiş în fereastră, dar e prea departe şi nu văd.

— Spune că n-are carne azi, îi zise Kevin. Am văzut când am trecut pe lângă magazin în drum spre tine. Deci credeai că poţi să-l schimbi?

— Voiam să nu mai fie aşa de serios şi să se distreze şi el un pic. Poate să-l fac să râdă de Adolf Hitler, aşa cum făcea Charlie Chaplin în *Dictatorul.* Chaplin avea mustăcioară şi uniformă şi îl juca pe Adenoid Hynkel, dictatorul Tomaniei. Dar filmul a început să ruleze după ce l-am părăsit.

— Crezi că l-a văzut?

— Nu l-am convins pe Walter nici să-l asculte pe Jack Benny. Zicea că e-un evreu înfumurat, iar eu îi spuneam: „Asta şi intenţionează, joacă rolul unui evreu scârţan. Nu crezi că-i amuzant?” Dar

nu voia, nu-i plăcea nici măcar Fred Allen. Eram într-o chestie nemţească şi beam ceva şi i-am zis: „Walter, tu ai spus vreodată o glumă? Vreau să zic o poveste amuzantă, nu să te uiţi la caricaturile politice.” S-a purtat de parcă habar n-avea despre ce vorbesc. Am continuat: „Uite, eu îţi spun un banc şi după aia mi-l spui şi tu. Hai să vedem cum merge.”

Kevin Dean se uita înainte, zâmbind larg.

— Eraţi deja căsătoriţi atunci?

— *Ja,* eram Frau Schoen. Şi-i spun un banc. Trei tipi ajung în rai în acelaşi timp. Era o zi aglomerată, era război şi Sfântu’ Petru zice: „Am vreme să primesc doar pe unul din voi şi vreau să-l primesc pe ăla care a murit în felul cel mai ciudat.” Îl ştii?

— Nu cred.

— Ei, primul tip îi spune că a venit acasă pe neaşteptate şi că a găsit-o pe nevastă-sa goală în pat şi începe să scotocească prin apartament ca să-l dibuiască pe amant. Se duce pe balcon şi vede un tip agăţat de balustradă, cam pe la etajul douăzeci şi cinci. Soţul îşi scoate pantoful şi începe să-l lovească pe tip peste mâini până când acesta nu se mai ţine şi cade. Dar nu se loveşte de pământ, la naiba! Aterizează într-un copac stufos şi rămâne în viaţă. Soţul, furios, înşfacă frigideru’, îl cară pe balcon şi-l împinge peste balustradă. Frigiderul aterizează pe tipu’ din copac şi-l omoară. Da’ soţul a făcut prea mult efort şi suferă un atac de cord şi crapă. Sfântu’ Petru zice „Nu-i rău deloc” şi se întoarce către al doilea. Ăsta povesteşte cum făcea gimnastică pe balcon şi şi-a pierdut echilibrul şi a căzut peste balustradă. Crede că i-a sunat ceasu’, da’ reuşeşte să se agaţe de balustrada de sub apartamentul lui. Şi vede cum apare un tip de deasupra şi ăsta care atârnă de balcon îşi spune: „Slavă Domnului, am scăpat.” Dar tipu’ care-a ieşit pe balcon îşi scoate pantoful şi-l loveşte peste mâini până când dă drumu’ la balustradă şi cade.

Dar aterizează într-un copac stufos, e în viaţă încă şi vede cu ochii larg deschişi un frigider care vine de sus şi-i stinge lumina. Sfântu' Petru spune: „Da, asta-mi place." După care se întoarce către al treilea care vrea să intre-n rai şi-l întreabă: „Şi tu ce-ai de spus, amigo?" Iar tipul răspunde: „N-am idee ce s-a întâmplat. Eram gol şi mă ascundeam într-un frigider şi…"

Honey se opri, iar Kevin începu să râdă.

— Şi nu i s-a părut amuzant?

— N-a zâmbit şi n-a spus nimic imediat. S-a tot gândit şi până la urmă m-a întrebat pe care din ei l-a lăsat Sfântu' Petru să intre în rai şi unde ar fi trebuit să aştepte ceilalţi doi. În limb? Am spus: „Păi, sigur, în limb, cu toţi copilaşii care au murit nebotezaţi."

— De ce nu s-a prins?

— Are un băţ în fund şi din cauza asta nu visează decât svastici.

— Nu ştiu niciodată ce urmează să spui, replică Kevin surprins.

— Am mai încercat un banc cu Walter. I l-am spus pe ăla în care tipu' vine acasă şi intră în bucătărie cu o oaie în braţe. Nevastă-sa se întoarce de la chiuvetă şi el zice: „Asta-i scroafa cu care dorm când nu sunt cu tine." Femeia răspunde: „Prost mai eşti, asta nu-i scroafă, e oaie." Iar tipu' replică: „Nu vorbeam cu tine."

Kevin începu să râdă din nou şi se uită la Honey care-şi fuma ţigara.

— Îţi place să spui bancuri?

— Îmi plăcea să-i spun lui Walter. Încercam să-l fac să se mai destindă.

— Şi-a râs?

— Mi-a zis: „Deci omul ăsta nu vorbeşte cu nevasta, vorbeşte cu oaia." I-am spus că da şi că pe nevastă-sa a făcut-o scroafă, iar Walter m-a întrebat: „Dar cum de înţelege oaia ce zice el?" Asta mi-a pus capac, continuă Honey. Nu cred că aş fi putut vreodată să-l aduc pe Walter pe calea

cea bună. A fost o idee tâmpită de la început. M-am dovedit prea arogantă când am crezut c-o să reuşesc să-l schimb. Şi, ştii ce, mi-am dat până la urmă seama că mariajul nostru n-o să fie de durată, nici dacă el o să reuşească să se mai relaxeze.

— Bănuiesc că totuşi ceva-ceva tot ţi-a plăcut la el. Vreau să spun ca om, zise Kevin.

— Aşa s-ar părea, spuse Honey clătinând din cap. Ceva mai mult decât accentul lui şi ochelarii cocoţaţi pe nas, dar acum nu-mi mai dau seama ce. Eram tânără şi proastă.

Mai trase o dată din ţigară şi tăcu un timp, înainte de a continua:

— Anul ăla cu Walter a fost plin de momente ciudate pe care n-o să le uit. Ca atunci când îndrepta degetul spre mine şi se prefăcea că mă împuşcă atunci când trăgea pârţuri.

— Vrei să zici că trăgea vânturi de faţă cu tine?

— În faţa mea, în spatele meu…

Ajunseseră acum pe Seward.

— Asta-i strada unde a locuit Jurgen Schrenk cu părinţii în anii treizeci. Apartamentul din hotel este în cea de-a doua clădire.

— Abingdon, spuse Honey. Am luat masa aici de vreo câteva ori. Au un salon. Cunoşteam un tip care stătea tot timpul aici. Zicea că se ducea la cinci străzi mai sus la clădirea General Motors de pe bulevard şi că se întorcea cu contractul gata semnat în servietă.

— Ce fel de contract?

— Nu ştiu, nu mi-a spus niciodată cu ce se ocupă. Era din Argentina şi avea ceva de-a face cu raliurile auto de Grand Prix din Europa, înainte de război. Stătea la Abingdon într-un apartament cu două camere şi o bucătărioară. Dacă în dormitor erau două paturi mici, atunci desfăcea canapeaua extensibilă din living. Era un tip mărunţel, foarte slăbuţ, dar îi plăceau paturile mari. Ştii, mai spuse Honey, îmi amintesc că am citit despre cum au

evadat Jurgen şi tipul din SS. A fost în toate ziarele din Detroit.

Această remarcă îl trezi pe Kevin, alungându-i din minte imaginea lui Honey în braţele unui tip spilcuit care arăta ca un dansator de tangou.

— Jurgen poate sau nu să fie băiatul despre care mi-a vorbit Walter. Îi trimitea scrisori cuiva care era în zona de război. Îmi amintesc că a primit o scrisoare cu timbru din Polonia în 1939, dar nu mi-a spus despre ce era vorba. Oricum, pe vremea aia deja aproape că nu ne mai vorbeam.

— Jurgen Schrenk a fost în Polonia înainte de a ajunge în Africa de Nord. Aşa spune şeriful federal din Tulsa. Cel care jură că Jurgen se ascunde aici.

— Ziceai că a devenit faimos?

— S-a scris şi o carte despre el şi tot felul de articole în reviste, unul lung în *The True Detective.* Cartea, *Carl Webster: Copilul-minune al Serviciului Şerifilor Federali,* a apărut acum vreo zece ani.

— Ai citit-o?

— Da, am făcut rost de un exemplar – e bună. Carl a fost implicat într-o grămadă de situaţii periculoase. Am vorbit cu nişte agenţi care-l cunosc şi spun că e pe bune. A împuşcat şi a omorât o groază de criminali daţi în urmărire sau alţi ticăloşi precum Emmett Long sau Jack Belmont. Kevin făcu o pauză. Cred că totuşi nevastă-sa, Louly, l-a împuşcat pe Jack Belmont. Femeia l-a mai împuşcat şi pe un alt spărgător de bănci, dar nu mai ştiu cum îl cheamă.

— Deci nevasta lui urmăreşte răufăcătorii împreună cu el? întrebă Honey.

— Au fost tot felul de situaţii ciudate. Louly era rudă cu nevasta lui Pretty Boy Floyd şi o vreme toată lumea a crezut că Louly e iubita lui Floyd.

— Înainte să se căsătorească cu Carl Webster.

— Da şi acum este în Infanteria Marină Feminină şi învaţă recruţii cum să tragă cu mitraliera dintr-un bombardier în picaj, spuse

Kevin. Carl Webster i-a împuşcat pe toţi cu acelaşi Colt 38 cu ţeava retezată. Nu, de fapt pe unul l-a împuşcat cu un Winchester de la patru sute de metri. Noaptea. Nu înţeleg însă de ce în ziare sau în carte este numit Carl Webster, pentru că atunci când m-a sunat s-a recomandat Carlos Webster.

— Aşa-l cheamă?

— Carlos Huntington Webster. Tatăl lui a fost în Cuba cu puşcaşii marini ai lui Huntington în Guantanamo în 1898, în timpul Războiului hispano-american. Mama lui Carl e cubaneză, iar mama tatălui lui are sânge de indian Cheyenne. Şi-o fi spunând Carl sau Carlos?

— Câţi ani are?

— La câte a făcut, ai zice că-i mai bătrân, dar n-a împlinit încă patruzeci de ani.

— L-ai întâlnit?

— Nu încă. Era gata să vină de capul lui la Detroit, să ne ajute să-i căutăm pe Jurgen şi pe tipul de la SS, Otto. Dar şeful lui Carl, şeriful din Tulsa, tocmai s-a pensionat şi Carl a fost nevoit să-l înlocuiască. A făcut ca toţi dracii şi-a urlat că el nu vrea o slujbă de birou. Cei din Washington au spus că o să caute pe cineva care să ocupe postul. Mi-a zis că, dacă nu-l prindem pe Jurgen până când soseşte înlocuitorul lui, o să vină aici.

Kevin se uită la Honey. Îi plăcea s-o privească din profil pentru că avea un năsuc drăgălaş ca fetele din reclamele pentru costume de baie. Nu se purta ca şi cum ar fi fost conştientă că arată mortal, dar el ar fi pus pariu că ştia să se folosească discret de farmecele ei.

— Vrei să faci cunoştinţă cu el dacă vine?

— Nu m-ar deranja, spuse Honey. Dar de ce crezi c-ar vrea să mă vadă?

— Din cauza lui Walter. Ar vrea să fii şi tu de faţă când vorbeşte cu Walter, răspunse Kevin.

4

De fiecare dată când se apropia de Mayo, Carl se gândea la tipul care încercase să-l împuşte când intrase în hotel. Şantajistul Mână Neagră de acum zece ani, care avea un nume italian pe care Carl nu şi-l mai amintea. Portarul ţinuse atunci una din uşi deschisă pentru Carl. El înaintase şi geamul de lângă el şi cel din uşa care se bălăngănea închizându-se în spatele lui se spărseseră, pulverizate de o armă de calibru mare şi se auziseră scrâşnind cauciucurile unui Ford coupe care plecase până când Carl se întorsese cu revolverul său Colt.

Acelaşi portar îi deschidea acum uşa, un negru pe nume Marvin. Când se apropie de intrare, portarul îl întrebă cum se simte în dimineaţa asta de primăvară. Uitându-se apoi peste umărul lui Carl, şopti:

— Oh! E unu' cu-o armă.

Carl se opri. Se auzi strigat pe nume şi văzu un tânăr îmbrăcat în negru cu o mitralieră nou-nouţă şi strălucitoare la picior, cu un costum şmecheros cu umeri laţi şi cu manşeta pantalonilor prinsă deasupra pantofilor deschişi la culoare. Era un tip cu păr des şi negru pe care luminile hotelului îl făceau să strălucească, un gangster tânăr, italian sau evreu. Un gangster care se afla acolo ca să-l împuşte pe Carl Webster. Dacă puştiul era italian, era probabil rudă cu fraţii Tedesco, Tutti şi Frankie Oscioru' din Banda Violet. Atunci, în Okmulgee, când tăbărâseră pe el cu armele, Carl trăsese de două ori şi fraţii Tedesco căzuseră.

Tipul stătea pe trotuar în faţa hotelului.

— Tu eşti Carl Webster? îl întrebă el.

— Da, eu. Spune-mi din familia cui eşti.

— Mi-ai omorât fratele.

Al treilea care venea şi căruia i se ucisese fratele.

— Te referi la cel care te bătea de-ţi suna apa în cap când avea chef? Care dintre ei?

— Luigi Tessa.

— Iisuse Hristoase, Luigi Tessa care împuşca pe la spate. Carl dădu din cap. Ştii că a vrut să mă atace prin surprindere? Chiar când mă pregăteam să intru în hotel. Şi tu ai fi putut să mă prinzi aşa, pe la spate, dar eşti genul de om care vrea să rezolve treaba faţă-n faţă. Nu eşti total pierdut, băiete. Cum te cheamă?

— De ce vrei să ştii?

— Ca atunci când voi spune ce s-a întâmplat aici să ştiu care ţi-e numele mic. Cine ai fost. Carl deschise butonul care-i ţinea închisă haina de la costum. Stai puţin, nu ţi-am omorât fratele, a fost trimis la închisoare.

— Unde l-au executat pe scaunul electric, spuse micul gangster. E ca şi cum l-ai fi omorât.

— Ascultă, spuse şeriful. Nu cred c-ai intenţia să mă împuşti. Îşi deschise larg haina cu ambele mâini. Vezi vreo armă?

Carl îşi lăsă braţele să cadă, duse la spate mâna dreaptă ca să scoată revolverul 38 care stătuse la brâu, în dreptul coloanei şi-l îndreptă către fratele lui Lou Tessa, spunându-i:

— Acum însă vezi că am. Pune mâna stângă pe ţeava pe care o ţii şi goleşte-o de toată încărcătura. Dacă te opreşti, o să cred că vrei să mă omori şi o să-ţi trag un glonţ în inimă.

— Credeam că-ţi place să porţi arma în toc la umăr, zise Virgil, tatăl lui Carl.

— Dar nu când conduc, spuse Carl. O ţin în compartimentul pentru mănuşi. Am plecat de la birou şi m-am dus la Mayo să beau ceva. Ar trebui să te muţi la Tulsa. Barul de la subsol e foarte bun.

— Ce-ai făcut cu micul gangster?

— L-am predat poliţiei din Tulsa. O să-l închidă şi o să vadă dacă şi-a mai folosit pe undeva arma

aia nou-nouţă. Îl cheamă Vito Tessa şi s-ar putea să-l închidă. Plec de-aici dimineaţă la şase jumate.

— De ce eşti atât de sigur că ăia doi friţi sunt la Detroit?

În seara asta, Carl şi tatăl lui stăteau în fotoliile din răchită, numai în cămaşă, dar cu pălăriile de fetru pe cap, pe terasa fermei din California a lui Virgil, care se înălţa în mijlocul a mii de acri de arbori de pecan.

— Vrei să mă întrebi de ce sunt atât de sigur că mai sunt la Detroit după cinci luni şi jumătate.

Vorbeau în principal despre Jurgen Schrenk, un prizonier de război care fusese în Afrika Korps, căpitan de tanc şi ofiţer de recunoaştere al lui Rommel. De-abia acum Carl se eliberase şi putea să-i urmărească, la o sută şaizeci şi cinci de zile după ce Jurgen şi celălalt prizonier, Otto Penzler, maiorul SS, evadaseră din lagărul de la Deep Fork, într-un camion, cu două costume improvizate din uniformele germane.

Ziua în care venise cu maşina, străbătând cei şaizeci şi cinci de kilometri dintre Tulsa şi Okmulgee, ca să-şi vadă tatăl, era 7 aprilie 1945.

Carl şi tatăl lui beau bere mexicană pe care le-o furnizau cei de la compania de petrol şi care era mai bună decât berea locală. Asta făcea parte din învoiala prin care Texas Oil închiriase jumătate din proprietate. Foraseră aproape continuu vreme de patruzeci de ani în timp ce Virgil îşi îngrijise arborii lui de pecan, iar Carl, când era încă un băieţandru, crescuse vite pe care le vânduse în Tulsa. Casa lui Virgil se afla la câţiva kilometri de Okmulgee, pe celălalt mal al pârâului Deep Fork faţă de lagărul de prizonieri.

— N-a plecat din Detroit, pentru că n-am auzit să fi fost prins, spuse Carl. Jurgen o să se descurce, vorbeşte bine engleza americană, cu un accent aproape insesizabil. Trebuie să fii atent la anumite cuvinte ca să-ţi dai seama. Ţi-am zis că a locuit în Detroit când era mic? La nevoie, poate să

vorbească ca un yankeu sau să dea impresia că e de prin Oklahoma.

— Îl vedeam când venea la lucru cu echipa de prizonieri, spuse Virgil. Pot să jur că toţi arătau străini cu excepţia lui Jurgen. L-am întrebat odată dacă voia să pună foc la puţurile de petrol sau la tancurile de stocare, să văd dacă intenţiona să facă acte de sabotaj.

— Asta după ce i-ai spus că ai fost pe *Maine.*

— Da. Un puşcaş marin la bordul cuirasatului în noaptea în care *don*-ii l-au aruncat în aer în portul Havana în 1898 şi ne-au băgat în război cu Spania. I-am zis că orice sabotaj la care s-ar fi gândit nu se putea compara cu ce s-a întâmplat când a explodat cuirasatul *Maine.*

Carl îi spuse că pe el îl amuza faptul că Jurgen o ştergea la fiecare două luni din lagăr ca să şi-o tragă şi să stea ceva timp cu iubita lui, Shemane.

— Era o muiere pe cinste, zise Virgil. Lucra într-un bordel din Kansas City. Când a fost văzută ultima oară, conducea un Lincoln Zephyr.

— Îl căuta pe Jurgen, spuse Carl. El o ştergea câteva zile şi apoi se afişa la cafeneaua OK, cu inscripţia PR (prizonier de război) pe şort – purta întotdeauna pantalonii scurţi din Afrika Korps – şi aştepta acolo până veneau să-l ia cei de la poliţia militară. Ultima dată când a evadat suntem siguri că Shemane i-a dus pe Jurgen şi pe Otto la Fort Smith şi le-a cumpărat maşina cu care-au fugit, un Studebaker din ’41.

— O s-o arestezi? întrebă Virgil.

— Mama lui Shemane era şi ea în maşină. A urlat la agenţii care le-au adus înapoi din Arkansas. A spus că se duceau la Hor Springs să facă băi şi că nu socializaseră cu vreun german şi nici n-aveau să socializeze vreodată. Le-am zis agenţilor din Tulsa s-o lase pe Shemane să creadă c-a scăpat. Să aştepte să-şi lase mama şi să se ducă la Detroit. Dacă face asta, îl prindem pe Jurgen. Dacă nu, înseamnă că nu se omoară atât de tare unul după

altul pe cât am crezut. I-am zis unui procuror: „Crezi că poţi s-o salţi doar pentru c-a fost în pat cu duşmanul? Vrei s-o pui pe fata asta sub acuzare, pe săraca fată care s-a culcat şi cu cei mai mari avocaţi care-i apără pe criminali din America?”

— E adevărat? întrebă Virgil.

— Mai mult sau mai puţin. Sper ca Jurgen să rămână cu Otto, să-l ajute să se ascundă. Unii dintre ofiţerii nazişti de carieră, ăştia din SS, nu vor să înveţe engleză. Otto e în SS, dar îşi cunoaşte interesul. Am impresia că se descurcă binişor cu engleza. S-ar putea ca lui Jurgen să-i fie greu să-l dezveţe să salute băţos pocnind din călcâie. Probabil că se cam chinuie să se relaxeze şi să spună lucruri de genul „Şi cum o mai duci, amice?” Asta dacă Otto nu are prea mult accent nemţesc şi în cazul ăsta nu prea poate să-l ia nicăieri. Dar cred că principalul motiv pentru care au rămas la Detroit e că Jurgen are prieteni acolo, oameni care sunt dispuşi să-l ajute.

— Şi să-l ascundă, concluzionă Virgil.

— Sau să-i dea o nouă identitate lui Jurgen, un certificat de naştere, o scutire de armată. Poate că are şi o ocupaţie care i se pare amuzantă în timp ce-l învaţă pe Otto să vorbească engleză. Jurgen mi-a spus odată că cei din comitetul de evadare, nişte nazişti ai dracului care conduc lagărul din interior, au vrut să-i ceară să arunce în aer un nenorocit de depozit de muniţii despre care auziseră, undeva la sud de McAlester. Faptul că Jurgen mi-a zis aşa ceva arată că n-avea o părere prea bună despre comitet. A spus: „Chiar dacă puteam să arunc în aer locul ăsta de nicăieri, cine-ar fi auzit explozia?” şi „La ce mai serveşte acum să faci sabotaje din astea, când războiul e pe sfârşite?” Ofensiva din Ardeni a fost ultimul asalt adevărat al Germaniei. Au atacat pe 16 decembrie cu o mie de tancuri şi până pe 20 ianuarie pierduseră o sută de mii de oameni şi opt sute de tancuri. Şi noi am înregistrat numeroase victime,

dar i-am împins pe nemţi înapoi de unde plecaseră. A fost ultimul lor atac, dar ne-a costat scump.

— Dacă războiul se va termină în curând, ce se va întâmplă cu Jurgen şi cu Otto?

— O să-i duc înapoi în lagăr. Comitetul ăsta a omorât prizonieri, cei despre care spuneau că doar pretind că sunt naziţti şi sunt de fapt nişte molâi. I-au spânzurat în spălător ca să pară că s-au sinucis. Jurgen a dat o declaraţie pe care a lăsat-o comandantului lagărului în care zicea că Otto şi cu el au fost nevoiţi să fugă ca să nu devină următoarele victime. Între timp, cei din comitet au fost trimişi la Alva, în vestul Oklahomei, în tabăra în care-i ţin pe ăia răi, pe supernazişti.

— Cred că acum agentul FBI de la Detroit îţi mănâncă din palmă.

— Kevin e de treabă. Mă ajută. E începător, nu ştie că n-ar trebui să vorbească cu străinii, cu şerifii de pildă.

— I-ai spus că au scris o carte despre tine?

— Kevin mi-a zis că nu era la bibliotecă şi i-am trimis una.

— La început cred ca aveai vreo sută de exemplare. Câte mai ai?

— Câteva. L-am sunat pe Kevin şi l-am întrebat dacă i-au prins pe nemţălăi. De cinci luni îi caută şi tot nu i-au găsit. Încearcă să afle ce face o reţea de spioni naziţti, dar îi ţin sub supraveghere pe cu totul alţii. L-am mai întrebat şi de unde au spionii toate informaţiile alea secrete, din ziare? Mi-a zis că vorbesc exact ca o fată cu care-a discutat, Honey Deal. A fost căsătorită cu unul dintre naziştii din Detroit timp de un an, dar a divorţat de el în 1939. Kevin mi-a spus că Honey n-are pe nimeni, arată bine şi e deşteaptă, la curent cu ce se întâmplă în război, ceea ce l-a impresionat şi că nu are grija nimănui. A primit informaţiile noastre despre cei doi şi ştie că Jurgen a locuit cândva la Detroit şi probabil mai are prieteni pe acolo. Kevin spune că avea paişpe ani când s-a întors în

Germania, în 1935. Zice că Honey Deal crede că e foarte posibil ca fostul ei soţ să-l cunoască. Este vorba despre Walter Schoen şi Kevin spune că l-a întrebat despre Jurgen. Walter a dat din cap că nu şi cam atât.

— Îmi imaginez că vrei să vorbeşti şi tu cu tipul ăsta, zise Virgil.

— M-am tot gândit la el şi la fosta lui nevastă, Honey Deal. L-am întrebat pe Kevin dacă crede că Walter Schoen are succes la femei. Mi-a zis: „Crezi că Heinrich Himmler are succes? Cu el seamănă Walter.” Ce voiam să ştiu eu e de ce o fată frumoasă şi deşteaptă din East Kentucky s-ar căsători cu unul ca el. Kevin mi-a spus: „Honey a crezut că o să poată să-l schimbe în bine.” I-am replicat: „Păi, cam asta încearcă să facă toate femeile.” Mi-a zis că faptul că s-a măritat cu Walter a fost cea mai mare greşeală din viaţa ei de până acum. O s-o contactez întâi pe ea şi după aia pe Walter Schoen. Kevin a vorbit cu şeful lui şi cu oficiul Biroului din Tulsa şi au garantat pentru mine, aşa că am libertatea să fac ce vreau.

— Din moment ce neamţul ţi-e prieten.

— Mi-ar putea fi, odată ce se termină războiul. Sper să rămână în viaţă.

5

Narcissa Raincrow, cu care Virgil trăia în concubinaj de treizeci şi nouă de ani, îi chemă la masă şi le servi pui fript şi orez cu sos la masa rotundă din spatele bucătăriei. Narcissa, care avea acum cincizeci şi patru de ani, locuia aici de la şaisprezece ani, când fusese angajată ca doică pentru Carl atunci când mama lui, Graciaplena, murise la naşterea lui. Asta se întâmpla în 1906. Virgil se căsătorise cu Grace şi-o adusese aici din Cuba după războiul cu Spania. Carl fusese botezat după tatăl lui Grace, Carlos. Narcissa, care nu era măritată, născuse un copil mort şi trebuise să-şi dea laptele unui bebeluş. Când Carl îşi adusese nevasta acasă îi spusese că atunci când în cele din urmă îşi pierduse el interesul pentru sânii Narcissei, tatăl lui începuse să-i aprecieze şi întâi o ţinuse ca menajeră şi bucătăreasă şi apoi în calitate de concubină. Virgil credea că arată ca o Dolores Del Rio puţin mai plinuţă.

În timp ce Carl îşi mânca puiul, Narcissa îi spuse:

— Am primit o scrisoare de la Louly şi poţi s-o citeşti dacă vrei. Îi scriu şi-mi răspunde aproape întotdeauna.

Carl îi zise că vorbea cu ea o dată pe săptămână la telefon.

— Ar trebui să-i spui agentului ăla FBI că soţia ta e puşcaş marin.

— Spun la toată lumea, zise Carl. Louly e instructor de tir la baza aviatică a marinei. Le arată recruţilor cum să tragă cu o mitralieră Browning de pe bancheta din spate a unui bombardier în picaj, fără să împuşte coada avionului. Spre deosebire de mine, Louly se distrează pe cinste.

— Lui Carl îi e dor de război, spuse Virgil.

— Ar fi încă la război, dacă nu-l împuşcau atunci, spuse Narcissa. Se întoarse către Carl: Nici

nu-ţi dai seama cât de norocos ai fost. Ţi-a zis Virgil c-a telefonat omul ăla de la FBI?

— Am încercat să-l sun, zise Carl, preocupat de puiul şi orezul din faţa lui. O să-l văd mâine.

— De ce a întrebat de Carlos Webster?

Carl îl văzu pe tatăl lui oprindu-se din mâncat ca să-l privească.

— I-am spus lui Kevin că mă cheamă Carlos. Mă gândeam să mă folosesc de numele ăsta cât sunt la Detroit.

— Nu ţi-a mai zis nimeni aşa de când erai puşti, zise Virgil. Sau de când te-ai înrolat la şerifii federali şi au început să-ţi spună Carl. Le spuneai că te cheamă Carlos şi i-ai fi luat la bătaie dacă nu venea şeful să te potolească. Îţi aminteşti de ce voiai să ţi se spună Carlos?

— Pentru că aşa mă cheamă, poate? zise Carl.

— Şi acum faci pe deşteptul, spuse Narcissa.

— Făceai mare caz de asta, zise Virgil. Şi ştii de ce?

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Cu mult timp în urmă, imbecilul ăla de Emmett Long ţi-a furat cornetul de îngheţată şi ţi-a spus că eşti mexican. Ţi-am zis că nu ştie să scrie şi să citească şi că de-aia jefuieşte bănci.

— Mi-a spus că-s pe jumate mexican, din partea maică-mii. I-am zis că bunica mea e indiancă Cheyenne din Nord şi l-am întrebat dacă datorită sângelui indian sunt şi altceva, nu numai mexican.

— Ce scump e, spuse Narcissa clătinând din cap.

— Şi aici ţi-a zis că asta te face corcitură şi că eu sunt şi mai corcit ca tine, continuă Virgil. Şase ani mai târziu, ţi-ai pus în piept insigna de şerif şi l-ai împuşcat pe Emmett Long fiindcă-ţi insultase strămoşii. Aşa le spun soldaţilor de la bar, cei care-i păzesc pe nemţi: „Sau poate că copilul-minune al şerifilor l-a împuşcat pe jefuitorul ăla de bănci doar pentru că i-a furat îngheţata?”

— Soldaţii cumpără berile şi tăria, zise Narcissa, cu câte o sticlă de bere mexicană rece în fiecare mână. Le spune poveste după poveste şi se întoarce acasă matolit rău.

— Dar mai întâi le zice cum a fost aruncat în aer de pe *Maine* şi cum a fost făcut prizonier în Morro pentru spionaj, completă Carl.

— După ce le spun şi asta, le povestesc cum l-ai împuşcat pe hoţul de vite de pe cal, de la două sute de metri cu Winchesterul, zise Virgil.

— Îţi aminteşti cum îl chema? întrebă Carl.

— Wally Tarwater. Le-am scris tuturor numele.

— Am văzut că-mi ia vitele şi am strigat la el.

— Aveai cinşpe ani, spuse tatăl lui. Şerifii te-au angajat imediat.

— Am văzut că era genul de om care face rost de vite fără să se streseze prea mult cu munca.

— Mai târziu, zise tatăl lui, te-am întrebat dacă te-ai uitat la el după ce s-a prăbuşit la pământ. Mi-ai spus că ai descălecat şi i-ai închis ochii. Te-am mai întrebat dacă ţi-a fost în vreun fel milă de el. Îţi aminteşti ce mi-ai răspuns?

— Era acum douăzeci şi cinci de ani.

— Mi-ai spus că l-ai avertizat să-ţi înapoieze vitele sau tragi. Cred că hoţul s-a uitat şi-a văzut un puşti călare. Ulterior ai continuat: „Aşa e, dar dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi fost în viaţă.” Mi-am zis: „Doamne, că tare mai e băiatul ăsta, tare ca fierul.”

Narcissa, care îl crescuse pe Carl de când era mic, puse berile mexicane pe masă şi se opri să-l îmbrăţişeze şi să-l mângâie pe păr.

— Dar e un băieţel tare drăgălaş. E un puişor bun, spuse ea.

Până la urmă îi găsiseră lui Carl un înlocuitor la postul de şerif al Districtului de Est din Oklahoma în persoana unui şerif din Arkansas, un veteran pe nume W.R. „Bill” Hutchinson. El şi Carl urmăriseră împreună răufăcători şi se cinstiseră cu

rachiu de-a lungul anilor, fiecare dintre ei fiind convins că celălalt îi va asigura spatele. Astăzi, în biroul şerifului, Carl îl vedea prima dată pe Bill Hutchinson fără tutunul pe care acesta îl mesteca de obicei pe sub mustaţa stufoasă de om al legii. Bill îl întrebă pe Carl dacă era sigur că vrea să meargă la Detroit.

— Ştii că e încă iarnă pe acolo. Am înţeles c-au zăpadă şi-n mai.

Carl se uită la faţa osoasă a lui Bill Hutchinson şi la ridurile din colţurile ochilor. Ceilalţi şerifi îi spuseseră că aduce un pic cu Bill Hutchinson, că are aceeaşi căutătură, dar fără mustaţa de modă veche pe care o purta şeriful din Arkansas.

— Mă duc după nemţi, îi zise Carl. Poţi să mă trimiţi oficial sau poţi să-mi dai concediu fără plată. Dacă vrei să mă trimiţi, dă-mi Pontiacul şi suficiente bonuri pentru benzină. Asta-i maşina pe care-o foloseam înainte să lâncezesc cinci luni şi jumătate în biroul ăsta.

— Altceva mai vrei?

— Bani de cheltuială.

— Ştii că ofiţerii ăia din Nord nu-s ca noi, se îmbracă şi se poartă altfel.

— Agentul cu care mă-ntâlnesc e din Bixby, Oklahoma şi ştii unde-i Bixby. Chiar peste drum.

— Bănuiesc că n-o să depăşeşti limita de viteză de cincizeci de kilometri pe oră, zise Bill Hutchinson. O să-ţi ia două, trei zile, nu mai mult. Poţi să-mi spui unde-o să stai?

Îi spuse în momentul când Kevin Dean îi găsi un apartament.

O mie cinci sute de kilometri de la Tulsa la Detroit prin St Louis, Indianapolis, Fort Wayne, către Toledo după maşinile de pe autostrada cu două benzi care se târau cu cincizeci la oră. Carl se străduia să depăşească şi nu putea accelera decât când se întuneca şi putea să meargă cu Pontiacul la o sută la oră în zona de ferme din Indiana, cu un

bidon cu douăzeci şi cinci de litri de benzină în portbagaj pentru urgenţe. Carl plecase din Tulsa la şase şi patruzeci de minute dimineaţa în speranţa că o să ajungă în douăzeci şi patru de ore, dar de-abia a doua zi la opt se apropia de Detroit dinspre sud-vest şi de-abia către nouă ajunse în centru căutând West Lafayette. Carl avea în minte o hartă ce arăta străzile Detroitului, cu semne care-i indicau clădirile federale şi hotelurile, în caz că agentul Kevin Dean din Bixby nu s-ar fi putut orienta. Carl întoarse pe Lafayette şi ajunse direct la clădirea FBI, care parcă-l aştepta.

Îl lăsă pe Kevin să-i facă un tur al oficiului FBI şi să-l prezinte ca pe şeriful adjunct despre care fusese scrisă cartea cu copilul-minune, în timp ce Carl dădea din cap consternat, iar Kevin vorbea ca un agent de presă. Carl fu surprins văzând că toţi păreau să ştie cine e.

Au trebuit să aştepte câteva minute ca să se întâlnească cu John Bugas, agentul special care conducea operaţiunea. Dădea un interviu unui ziarist de la *Detroit News.* Când ziaristul ieşi, cu un fotograf după el, se duse la Carl, care stătea pe coridor şi îi întinse mâna, spunând că-l cheamă Neal Rubin.

— Ştiai că John Bugas e cel mai mare fan al tău?

— Cred că glumeşti, replică imediat.

— De-abia aşteaptă să te cunoască. Mi-a spus că a citit cartea despre tine din scoarţă-n scoarţă. M-a întrebat dacă am citit-o şi eu şi i-am zis: „John, eu am recenzat-o pentru *News* am şi eu am fost cel care ţi-a trimis-o.” Asta a fost acum zece ani şi uitase de unde o avea. L-am întrebat ce face copilul-minune în Detroit. Mi-a zis că ai venit doar în vizită, dar eu pun rămăşag că urmăreşti vreun răufăcător sau vreun evadat, nu-i aşa?

— Nu pot să-ţi spun nimic, zise Carl.

— Ştii care-i capitolul care-mi place cel mai mult din carte? Cel în care povesteşti cum l-ai împuşcat pe tipul ăla din Ku Klux Klan, Nestor Lott, după ce-şi scosese pistoalele automate 45. Era un ciudat, după mine.

— Era un nemernic, spuse Carl.

Neal Rubin se uită la ceas.

— Trebuie să plec, mă întâlnesc cu Esther Williams la prânz la Chop House şi trebuie să-mi schimb cămaşa.

Cea pe care o purta arăta de parcă o cumpărase din Hawaii.

— Să te uiţi în *News* mâine. O să scriu despre tine la rubrica mea, adăugă el.

Carl nu era aşa de sigur că era o idee bună, dar ziaristul şi fotograful se îndreptau deja spre capătul coridorului.

Kevin îi spuse lui John Bugas că şeriful plecase din Tulsa cu o zi în urmă cu maşina şi că veniseră la el imediat ce sosise. John Bugas nu păru impresionat. Îl întrebă pe Carl de ce credea că cei doi prizonieri evadaţi se aflau încă în Detroit, presupunând că veniseră în oraş.

Carl dădu răspunsul pe care şi-l pregătise:

— Pentru că Jurgen Schrenk a locuit aici şi nu am auzit să fi fost prinşi.

Îi spuse lui John Bugas că oficiul lui făcuse treabă bună când îl prinsese pe Peter Krug, pilotul nazist evadat şi când îl trimisese la Atlanta pe trădătorul Max Stephan.

— Bine lucrat, zise Carl. Cred că cineva de pe lista voastră de suspecţi îi ajută pe Jurgen şi pe Otto, dar nu face paradă cu ei aşa cum a făcut Max cu tipul din Luftwaffe. Sunt convins că şi-au găsit o ascunzătoare şi aşteaptă să se termine războiul.

Ziaristul spusese că Bugas de-abia aştepta să se întâlnească cu el, dar Carl nu avea o asemenea impresie. Bugas stătea în spatele biroului de când intraseră, de parcă de-abia aştepta ca ei să plece. John Bugas îi ură succes lui Carl, îi strânse din nou

mâna şi spuse că, dacă va localiza prizonierii, să anunţe neapărat oficiul şi ei vor decide ce urmează să facă.

— Sună-l pe Kevin. El o să fie omul de legătură.

Carl se gândi că se putea descurca şi singur, dar nu zise nimic. În timp ce străbăteau coridorul care ducea la recepţie, Kevin îi spuse:

— Poate că n-a lăsat să se vadă, dar de-abia aştepta să te cunoască. Ieri mi-a cerut să fac rezervări la Statler sau la Book şi mi-a zis „Trebuie să-l tratăm pe omul ăsta cu respect."

— Serios?

— Când am început să vorbim la telefon, continuă Kevin, nu ştiam cât eşti de faimos. Am rezervat o cameră la Book Cadillac de pe bulevardul Washington. Peste drum, cu două străzi mai jos, ajungi la Stouffer, cel mai bun loc unde-am mâncat vreodată, mai bun decât Nelson din Tulsa.

Puştiul ăsta din Bixby era chiar mai de treabă decât îşi imaginase Carl.

— Dar aici nu cred că au pui fript aşa ca în Tulsa, spuse şeriful. Îi zise apoi lui Kevin că o să se ducă la hotel şi că o să doarmă câteva ore. Sun-o pe Honey şi anunţ-o că mergem să luăm prânzul la ea la magazin şi că o rugăm să ni se alăture. Aşa nu va mai trebui să iasă.

— Şi dacă nu poate să vină?

— De ce nu? întrebă Carl.

— Dacă e ocupată, de pildă.

— Cu ce? Spune-i c-o aşteptăm acolo.

— La ce oră?

— Hai să zicem la unu şi un sfert. Să stabilească ea locul de întâlnire.

Kevin intră într-un birou gol ca să dea telefon.

Fotograful de la *News* se ocupa de panoul cu pozele celor mai căutaţi criminali. Făcu câţiva paşi în spate cu aparatul lui masiv Speed Graphic, atunci când Carl se apropie. Şeriful înclină din cap

către fotograf, care era un tip la vreo cincizeci de ani.

— Ai terminat aici?

— Am suficient timp. Uită-te tu, dacă vrei.

Fiecare figură îi era familiară lui Carl, care ştia cum îi cheamă pe toţi cei din poze. Acolo erau şi Jurgen şi Otto, prizonieri de război evadaţi, care erau în capul listei celor mai căutaţi fugari. O lumină căzu asupra vitrinei şi Carl se întoarse către fotograf care tocmai îşi cobora bliţul.

— Să ştii că o să ai probleme dacă-mi apare poza în ziar, îi spuse el.

— Te-am prins din spate, răspunse fotograful. Eşti doar cineva care se uită la tipii cei răi. N-o să te recunoască nimeni.

— Ai terminat?

— Da, aşa cred, zise fotograful şi se îndreptă spre lifturi.

Kevin se întoarse câteva minute mai târziu.

— Avem aceleaşi fotografii şi la dosarul din lagăr, spuse Carl. I-am spus odată lui Jurgen că arată înfiorător, de parcă ar aştepta sfârşitul lumii. Mi-a zis că la început i s-a părut cumplit c-a fost prins. Aşa a zis, *îngrozitor.* Mi-a mărturisit că secretul consta în a face ceva cu tot timpul pe care-l ai la dispoziţie în perioada prizonieratului. Să înveţi o limbă străină sau să faci ceva constructiv. I-am zis: „Ca de exemplu să evadezi ca să te duci la fete?" Putea să părăsească tabăra când avea chef. Mi-a replicat că se referea la faptul că putea deprinde o meserie. Să înveţi cum să repari maşini şi să pleci din lagăr, să-ţi găseşti o slujbă la un garaj. Cred că nu l-aţi găsit până acum pentru că asta face, lucrează pe undeva şi zice că-i veteran de război. Cine-o să-l întrebe de ce parte a luptat? Ştie cum să se integreze în peisaj astfel încât nimeni să nu observe nimic ieşit din comun la el. În cazul lui, poza nu ajută cu nimic, sfârşi Carl, uitându-se la figura lui Jurgen din spatele geamului.

Fotografiile fuseseră făcute în închisoare, când subiectul arăta cât se poate de rău.

— O să ajute la final, spuse Kevin. Pare totuşi un tip de treabă.

— Da, deşi e nazist.

— Aşa-l consideri?

— Asta şi este.

— Am găsit-o pe Honey. E la raionul de confecţii de la etajul şapte. Honey vorbeşte despre locul ei de muncă de parcă ar citi de undeva: „Sunt rochii pentru femeile din Detroit care sunt la curent cu tendinţele modei şi care-şi fac cumpărăturile cu mult discernământ.” Ţi-am zis, semeni destul de bine cu ea în sensul ăsta. Ne întâlnim la prânz la Pine Room, la etajul treisprezece. Poate să vină. Mi-a zis că, dacă avem timp, putem să mergem la sala de la etajul doisprezece şi să vedem expoziţia de suvenire de război.

— Ce suvenire? Chestii pe care le-au adus soldaţii acasă? întrebă Carl.

— Chestiile obişnuite, bănuiesc, răspunse Kevin. Săbii japoneze, Lugere nemţeşti. Unde eram eu, au fost şi tipi care au luat dinţi de la japonezii de acolo, cu plombe de oţel.

— N-am tras niciodată cu un Luger, spuse Carl. Iar cruci de fier şi svastici poţi să faci rost de la prizonieri fără să trebuiască să ieşi din ţară. Ai fost pe front?

— În Pacific, până când am încercat să mă feresc de-o grenadă japoneză, răspunse Kevin. Am văzut-o venind şi am încercat s-o prind şi s-o arunc înapoi, dar m-am răzgândit pentru că nu ştiam dacă o să am timp şi m-am aruncat în tranşee.

— Unde erai?

— Nu departe de Noua Guinee, într-o insulă care se numea Los Negros, în arhipelagul Amiralităţii. Ai auzit de ea?

Carl se opri.

— Ai fost la cavalerie?

Acum Kevin se arătă surprins.
— Ai citit despre noi?
— Am fost *acolo,* răspunse Carl.

6

— Ştii ce-ai devenit? O pacoste! îi spuse Jurgen lui Otto.

— Pentru că vreau să fiu german şi să vorbesc şi să aud germană?

— Te porţi ca un copil.

Otto vorbea numai nemţeşte cu Walter, când acesta era acolo şi cu cei doi bătrâni care aveau grijă de casă şi cărora le era frică de el. Răspundeau la întrebări şi cam atât – în rest refuzau să poarte o conversaţie.

Jurgen şi Otto stăteau la cafea la masa albă din porţelan din bucătărie.

Dacă-i vorbea în germană, Jurgen nu-i răspundea. Jurgen încerca să-i explice că, dacă vorbeau engleză şi încercau să gândească în engleză, era mai puţin probabil să fie prinşi.

— Vrei să ieşi şi asta vreau şi eu, spuse Jurgen, dar dacă te încăpăţânezi să vorbeşti germană şi să te porţi atât de provocator, de parcă le-ai atrage atenţia oamenilor – Hei, uitaţi-vă la mine, eu am aruncat în aer tancurile englezeşti în deşert… Ei bine, până la urmă o să se uite la tine. Şi dacă atragi atenţia, o să te trezeşti înapoi în lagăr în doi timpi şi trei mişcări.

— Îţi arăt eu engleză, zise Otto. Mergi la dracu’.

— Se spune „Du-te dracului”, i-o întoarse Jurgen.

Doi ani în lagărul de prizonieri de război şi acum un alt fel de închisoare, două luni la ferma lui Walter Schoen. Casa era veche de o sută de ani şi era înconjurată de pini norvegieni. Pe proprietate se mai aflau şi o livadă cu meri, o poiată, un hambar transformat în abator, unde vitele erau împuşcate în cap cu o puşcă de calibrul 22. Otto nu voia să se apropie de hambar, dar lui Jurgen îi plăcea acolo. Era fascinat de tot ce se întâmpla acolo, de felul în care cei trei tranşatori de carne,

care vorbeau numai germană, îşi tot ascuţeau cuţitele, tăind şi tranşând, transformând o vacă de cinci sute de kilograme în bucăţi de carne.

În această dimineaţă Jurgen aştepta ca Walter să sosească în Fordul lui sedan din 1941, o maşină gri cu patru locuri, care strălucea de fiecare dată de curăţenie. Fordul înaintă printre copaci pe aleea care împrejmuia casa cu două etaje, ce fusese cândva, cu ani în urmă, vopsită în alb. Walter coborî din maşină şi Jurgen se năpusti asupra lui.

— Walter, trebuie neapărat să-l duci pe Otto în oraş. Vrea să vadă cu ochii lui ce pagube a făcut Luftwaffe. Dacă nu-l duci, Otto îmi spune că o să fugă ca să se convingă.

Walter se încruntă. Făcea asta tot timpul, indiferent ce i-ai fi spus.

— Dar aici n-au fost bombardamente.

— În lagăr, Otto tot asculta emisiunile pe unde scurte ale Radio Berlin. Încep programul cu *Der Blomberger Badenweiler-Marsch* şi după aia trec în revistă ultimele bombardamente ale Luftwaffe asupra oraşelor şi uzinelor de armament americane.

— Crezi că e adevărat?

— Numai dacă bombardierele ar putea să treacă Atlanticul şi să se întoarcă fără să trebuiască să realimenteze, spuse Jurgen. Dar Otto crede că e adevărat. Ştii că, dacă pleacă singur de acasă, o să fie ridicat în câteva ore. O să spună poliţiei că face parte din SS şi o să le ceară să-l trateze cu respectul militar cuvenit. Sper că-ţi dai seama că Otto habar nu are că americanii nu pun preţ pe chestiile astea. O să facă pe deşteptul şi o să le spună că a evadat din lagăr, o să se laude, o să susţină că a fost floare la ureche. O să spună şi că are prieteni germani aici şi o să te trădeze în acelaşi fel în care l-a trădat pilotul din Luftwaffe pe omul ăla, Max Stephan, care l-a ajutat şi care, din cauza asta, a fost acuzat de trădare. Otto te-ar putea trăda fără să-şi dea seama ce face.

Walter Schoen, care era mult mai loial Reich-ului decât fusese Jurgen vreodată, răspunse:

— Tovarăşul tău de arme face parte din SS, este unul dintre oamenii de elită ai lui Himmler, iar familia lui are sânge arian şi este veche de secole. Este absolut imposibil ca maiorul Penzler să se facă vreodată vinovat de trădarea vreunui soldat german. Şi vreau să-ţi atrag atenţia că pari foarte american când vorbeşti. Pari mai american decât mine, iar eu stau aici de treizeci de ani.

— Lasă-mă să-ţi explic cum stă treaba cu Otto, spuse Jurgen. S-a alăturat SS-ului pentru că la vremea aceea a crezut că era o onoare şi-i conferea un oarecare statut. Nu pentru că voia să fie apărătorul rasei ariene sau să ducă o cruciadă împotriva bolşevismului. Asta doar le-a spus celor din SS. Dar mi-a povestit de mai multe ori că nu a luat niciodată în serios partea cu îndoctrinarea politică. Şi l-am crezut. A reuşit să se agaţe de Rommel şi cred că e singurul membru al Waffen-SS care a pus piciorul în Africa. În Oklahoma nu-şi dădea niciodată aere. A fost comandant de Panzere şi i se spunea *Scharfrichter,* distrugătorul de tancuri britanice. Ceea ce vrea Otto acum e să creadă că participă din nou la război. E un luptător şi vrea să retrăiască entuziasmul care ne-a cuprins atunci când am îngenuncheat Polonia. Vrea să vadă clădiri distruse de raidurile Luftwaffe. Tu să-i spui că încă nu au venit, că încă mai aşteptaţi bombardierele. Nu ştiu, poate că vrea să prindă vreun nenorocit şi să-l bată măr. S-ar putea să facă asta, pentru că frustrarea l-a adus în pragul nebuniei. După aceea îl vor aresta şi o să înceapă să vorbească. Sper că, dacă îl duci tu la Detroit cu maşina, Otto o să vadă cum trăiesc americanii şi o să vadă cât de mult ne asemănăm cu ei.

— Chiar crezi asta? spuse Walter nedumerit, aruncându-i o privire crucişă.

Ceva straniu începuse să se întâmple în ultimele şase luni: mulţi apelau la ajutorul lui Walter.

La început Rudi şi Madi, amândoi de şaptezeci şi cinci de ani, buni germani, dar săraci lipiţi pământului, care rămăseseră pe drumuri pentru că le arsese casa din temelii. Se întâmplase în Black Bottom, în cartierul negrilor din Detroit. Rudi spusese că negrii le dăduseră foc la casă, ca să-i determine să plece. Madi zisese că Rudi era de vină, pentru că fumase şi băuse whisky până căzuse lat. Walter nu avusese de ales fiindcă erau familia lui, Madi fiind mătuşa lui, una dintre surorile tatălui lui. Îi dusese la Grand River, la proprietatea pe care o cumpărase la licitaţie şi le spusese că pot să stea şi să se întreţină aici, să crească găini, să cultive legume şi să vadă dacă merele din livadă se puteau vinde. Walter le-a zis că o să se vadă odată ce îşi punea pe picioare afacerea cu abatorul şi o să vină să supravegheze procesul.

Când apăruse următoarea persoană, Walter se ocupa de hambar. Făcea jgheaburi şi monta cârlige ca să-l transforme în abator, punea pardoseală şi instala ţevi. Atunci a dat cu ochii de fratele lui Honey, care venise frumuşel în măcelăria lui Walter, întinsese mâna peste tejghea şi-i zisese că el e Darcy Deal.

— Mereu am vrut să te cunosc, Walter, dar gâscă de soră-mea te-a părăsit înainte să apuc să fac asta, a spus el. Avem aceeaşi meserie, Walter. Imediat ce m-au eliberat din închisoare, unde m-au băgat pentru că făcusem rachiu şi unde am învăţat să tranşez carne, m-am gândit să vin direct la tine cu o schemă de făcut bani. Fii atent! Îţi aduc toată carnea pe care crezi că poţi s-o vinzi şi ţi-o dau fără bani. Cât plăteşti acum pe vită, vreo şaptişpe dolari pe sută? Ce-ţi aduc eu nu o să te coste un sfanţ. Îţi aduc vitele gata jupuite şi curăţate de

sânge, congelate. Tot ce-ai de făcut e să tai fripturici şi să le vinzi. Facem pe din două.

— Cum faci tu rost de carnea asta pe care o livrezi pe gratis? întrebă Walter.

— De la păşune. Adun vitele.

Walter îl întrebase pe fratele lui Honey dacă el ştia care sunt regulile şi limitele impuse de guvern în ceea ce priveşte vânzarea cărnii. Cum trebuia examinată şi aprobată înainte să fie considerată bună de vânzare.

— Iisuse Hristoase, exclamă Darcy. Nu vezi ce pleaşcă-ţi dau? Dă-i în mă-sa pe ăia de la guvern, îţi dau eu toată carnea pe care vrei să-o vinzi la ce preţ vrei, nu la cât vrea guvernul să vinzi. O vinzi fără să trebuiască s-o ia clienţii pe cartelă. N-ai prieteni germani care mor de pofta unei fripturici în fiecare duminică? Nu te-ai săturat să-ţi spună guvernu' cum să-ţi conduci afacerea? Nu te-ai săturat de zilele în care nici măcar n-ai ce să vinzi?

— Încâlci legea, zise Walter.

— La dracu'!

— Ai putea să intri la închisoare.

— Am fost. Spune, vrei carne sau nu?

— Cum omori vita?

— O împuşc între ochi cu un 45. Scutură din cap, se uită la tine prostită şi cade.

— Vorbeşti serios?

— Păi, nu trebuie s-o şi omor înainte s-o jupoi?

— Te-aş putea învăţa o tehnică prin care creierul rămâne neatins, spuse Walter.

— Vrei să zici că batem palma?

Tentantă afacere. Nu numai să faci bani ca să ai grijă de Vera Mezwa şi de doctorul Taylor. Să-i trimiţi niscai cărniţă şi lui Joe Aubrey.

— Dar nu te cunosc, zise Walter.

— Ce tot spui?! Suntem cumnaţi, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-am dat-o pe soră-mea, nu? Dacă aflam că o cafteşti, veneam aici şi-ţi spărgeam dinţii. Nu, n-avem de ce să ne facem griji, suntem

parteneri. Singura diferenţă e că tu eşti nemţălău şi io-s american.

— Ce să zic… ezită Walter şi-l întrebă pe Darcy dacă-şi mai văzuse sora sau mai vorbise cu ea în ultima vreme, curios să ştie ce mai face Honey.

— N-am mai văzut-o şi n-am sunat-o, zise Darcy. Da' o să-i fac io o surpriză cât de curând.

— A, deci ştii unde locuieşte, spuse Walter.

Acum, cei care chiar aveau nevoie de ajutor picaseră într-un moment prost. Sau era un moment bun, dacă aveau să joace vreun rol în destinul lui?

Ofiţerii din Afrika Korps au intrat în măcelărie şi el l-a recunoscut imediat pe Jurgen din 1935, încă tânăr, zâmbitor, acelaşi băiat frumos pe care-l ştia de acum zece ani. Walter a vrut să-l îmbrăţişeze, mă rog, să-l ia de după umeri într-un fel bărbătesc, să-şi petreacă braţul în jurul lui ca să-l bată pe spate. Să-l întrebe de ce nu mai scrisese după ce invadaseră Polonia. Vai şi Otto Penzler, de la Waffen-SS, din grupul de elită care prefera să lupte decât să înghesuie evreii în vagoanele de vite.

— Domnule maior, ţinuta vă trădează, i se adresă lui Otto. De cum aţi intrat pe uşă, am ştiut că sunteţi *Schutzstaffeln,* gata să scăpaţi de costumul de civil, care văd că e grosolan croit dintr-o uniformă.

Walter făcuse o pauză. Nu voia să pară critic la adresa unui costum care fusese făcut în condiţii grele în lagăr şi a continuat:

— Deşi cred că totuşi costumul v-a ajutat. V-a adus aici fără ca nimeni să bage de seamă.

Nu puteau sta în camera de sus. Nu, în ziua aceea de octombrie când au intrat în măcelărie, s-a decis că o să-i ducă la fermă şi că o să-i lase să stea acolo, desigur, până când ei o să se hotărască unde o să se ducă după aceea.

Dar totuşi poate că soarta îi trimisese la el – nu ca Walter să-i ajute pe *ei,* ci mai degrabă ca ei să-l

ajute pe *el.* Până la urmă, de ce nu?

Putea să le explice cine era şi ce voia să facă fără să dea chiar totul în vileag. Să le spună despre legătura misterioasă dintre el şi Heinrich Himmler şi de rolul lor în istoria Reich-ului, despre destinele lor. Ştiau ce destin avea Himmler. Probabil că acum deja scăpase Europa de majoritatea evreilor şi era potenţialul urmaş al Fuhrerului. Walter, care-şi privea cruciş destinul, ştia că nu se va ocupa de problema evreilor. Presa americană îl prezenta pe Himmler ca pe cel mai detestat om din lume. Chiar şi cei pe care-i cunoştea Walter şi care erau în mod vocal antisemiţi spuneau că le-ar plăcea ca evreii să plece pur şi simplu în altă parte. Se discuta despre trimiterea lor în Madagascar. Nu poţi să extermini o întreagă rasă. Suntem creştini, iar evreii sunt crucea pe care trebuie s-o purtăm. Sunt băgăcioşi, insolenţi, se cred deştepţi, ocupă două locuri când parchează în faţa magazinelor lor de delicatese de pe Twelfth Street şi de pe Linwood şi noi ce facem? Nimic. Râdem de ei. Cineva spunea că evreii fac filmele pe care mergem să le vedem. Dar Walter nu se ducea. Ultimul film pe care-l văzuse fusese *Pe aripile vântului.* Credea că Clark Gabie era bun pe post de spărgător de blocadă, dar restul filmului i se păruse o pierdere de vreme. Walter avea lucruri mai bune de făcut, să se străduiască să devină la fel de cunoscut ca Himmler, poate să ajungă chiar un fel de mare sfânt nazist. Se hotărâse până la urmă să le mărturisească lui Otto şi lui Jurgen ce avea de gând să facă. Erau ofiţeri din Afrika Korps, eroi la rândul lor. Să le spună că vor fi singurii din lume care o să afle despre respectivul eveniment înainte de-a se produce.

Singurii, dacă nu-l punea la socoteală pe Joe Aubrey din Georgia, amicul lui care făcea afaceri cu restaurante, proprietarul Mr. Joe's Rib Joints, localuri unde se mâncau costiţe foarte populare. Deşi Joe spunea că în ultima vreme soldaţii negri

din Nord „îşi luaseră nasul la purtare” şi veneau şi cereau să fie serviţi, ceea ce-l făcuse să se gândească să-şi vândă afacerea. Joe avea avion, un Cessna cu un singur motor, cu care venea la Detroit de unde îl lua pe Walter şi-i arăta cum să umble cu manşele. Walter ajunsese să-l considere pe Joe Aubrey cel mai bun prieten, un american care fusese întotdeauna loial cauzei naziste. Venea cu avionul la Detroit şi-l lua pe Walter cu el, zburau în jurul oraşului, treceau pe sub podul Ambassador şi ajungeau deasupra Canadei. Walter îi spunea prietenului său: „Ce păcat că nu eşti în Luftwaffe, ai fi deja unul dintre cei mai buni piloţi”, iar Joe Aubrey credea că ştie la se gândeşte Walter, dar nu avea idee cum ar putea intra în rândurile aviaţiei germane. Gândul îl entuziasma. „Vai, Walter, de-abia aştept.”

Ce dată era azi? 8 aprilie. Mai erau douăsprezece zile.

7

În timp ce ieşeau pe uşa laterală a bucătăriei, Jurgen spuse:

— I-am zis că o să înnebuneşti şi o să fugi dacă nu te lasă să ieşi.

— Izolarea asta e mai rea decât lagărul, zise Otto. Walter se temea să nu ne recunoască cineva. Pozele alea de la poştă sunt atât de proaste, încât sunt convins că aşa ceva e imposibil.

— I-am zis că vrei să vezi ce-au făcut bombardierele noastre.

— Îmi doresc cu disperare să plec de aici, spuse Otto şi să găsesc ceva de făcut până se termină războiul. Şi mi-ar plăcea să vorbesc germană, ceea ce tu nu vrei. Prea te porţi ca un american.

— Vorbeşti cu Madi şi cu Rudi.

— Da, despre găini.

— Du-te la Walter. Îi place să vorbească germană.

— Walter nu discută, ţine discursuri. Zice că cel mai măreţ atac din istoria războiului modern, ofensiva din Ardeni, a fost oprit. Da, am fost forţaţi să ne retragem, dar asta nu înseamnă că am fost înfrânţi.

Jurgen se prinse în joc şi continuă.

— Nu atât timp cât focul naţional-socialismului arde în noi.

— Walter spune că arde în pieptul nostru.

— Crede că poate ne-ar interesa să vedem o expoziţie de suvenire de război la Hudson, o sală dintr-un magazin din centrul oraşului.

— Cu arme şi săbii de samurai?

— Cu ce aduc în general americanii ca să arate că au fost pe front, spuse Jurgen. Sau ce-au cumpărat de la alţii, dacă n-au fost. Căşti cu găuri de glonţ. Poate că o să-ţi vezi crucea de fier, aia pe care ţi-a luat-o yankeul. Walter zice că ne lasă acolo şi că ne ia după vreo două ore. Walter e un

laş. Se crede celebru pentru că seamănă cu Himmler.

— Şi se ia în serios, zise Otto. Când se uită prin pince-nez parcă e frate geamăn cu descreieratul ăla. Walter e la fel de nebun ca Heinrich, dar nu atât de inventiv. Îşi doreşte cu disperare să fie un adevărat nazist şi eu nu am cu ce să-l ajut. Jurgen, continuă Otto, trebuie să plec de-aici.

Se îndreptară spre partea din spate a casei. Otto era îmbrăcat în noul lui costum gri la două rânduri, cu pălăria lăsată într-un unghi convenţional. Costumul şi pălăria fuseseră un cadou de la Walter. Jurgen purta o jachetă de tweed care-l costase treizeci şi nouă de dolari pe Walter şi o pălărie la şase dolari cincizeci.

Îi aştepta lângă maşina a cărei caroserie gri lucea în soare, pentru că Fordul sedan era tot timpul bine lustruit. Când se apropiară de automobil, Jurgen se gândea cum să facă rost de încă o cheie de contact. Deşi, la nevoie, putea să o pornească legând firele.

Din Farmington, în traficul liniştit de sâmbătă al orăşelului, Walter întoarse pe bulevardul Grand River, spunându-le în germană că drumul mergea în linie dreaptă prin sud-est spre centrul Detroitului, treizeci şi cinci de kilometri până la bulevardul Woodward şi compania J.L. Hudson. De pe bancheta din spate, Jurgen se uita la înşiruirea de ferme, păşuni, câmpuri însămânţate care nu erau încă gata de recoltat. Fordul mergea cu cincizeci de kilometri la oră. Treptat, priveliştea se îmbogăţi cu staţii de benzină şi câteva magazine şi acum, după ce trecuseră de Eight Mile Road, care marca intrarea în oraş, cu cimitire de maşini. În tot acest timp, Walter îi explica lui Otto, în germană, cum era cu raţiile de carne.

Jurgen se gândea că, dacă Otto insista să plece, ar trebui să meargă cu el, să-l ferească de pericole, dacă se putea. Sau, dacă totuşi voia să plece, să-l

lase, fără să-şi mai facă griji pentru el. Dar mai întâi să încerce cel puţin să-l convingă să stea aici şi să aştepte să se termine războiul. Auzi ce-i spunea Walter lui Otto, aşa că încetă să se mai gândească la asta şi începu să asculte cu atenţie.

Cum Statele Unite produceau douăsprezece milioane de kilograme de carne pe an, iar forţele armate şi aliaţii lor, Anglia şi Rusia, primeau patru milioane de kilograme, lăsând restul pentru cei o sută douăzeci şi unu de milioane de consumatori de carne din America. Ceea ce însemna cam un kilogram şi un sfert pe săptămână pentru fiecare, dacă socoteai un copil şi un bolnav drept o jumătate dintr-un consumator de carne.

— Motto-ul după care trebuie să se conducă este: „Vinde-o până nu se strică”, spuse Walter. Carnea se alterează repede. Dacă o păstrezi pentru clienţii mai buni şi dacă aceştia nu mai vin? O arunci. Aşa că trebuie să vinzi carnea pe principiul primul sosit, primul servit. Dar dacă toată lumea din America ar trebui să aibă câte un kilogram şi un sfert pe săptămână, atunci de unde criza de carne? Pentru că atunci când submarinele germane torpilează şi scufundă vapoarele care transportă carne, se pierd zeci de mii de kilograme de carne care se îndreptau spre frontul din Europa. Aşa că trebuie să mai trimită. Şi de unde iau carnea asta? Din cele opt milioane de kilograme care ar trebui să ajungă în măcelării şi atunci pun în fereastră afişul „Nu avem carne azi”. Guvernul nu vrea să spună că submarinele germane sunt responsabile pentru criza de carne, e un secret militar. Şi consumatorii de carne nu înţeleg. Şi atunci încep să se plângă: „De ce nu e carne şi pentru noi? De ce dau carnea noastră ruşilor?” Se uită la Otto: Du-te la un restaurant de lux sau la un club şi comandă o friptură. Să nu leşini când ţi se spune că o să te coste şapte dolari sau chiar mai mult. Ai zice că lumea dă atât pe o friptură de vită?

Oamenii plătesc totuşi, pentru că mulţi lucrează în industria de război şi câştigă bine. Unii dintre ei mănâncă în oraş de trei ori pe zi. Poţi să cumperi carne la negru de aproape oriunde. O fleică din alea care în magazin costă maximum treizeci şi unu de cenţi jumătate de kilogram? Poţi să dai şi şaptezeci şi cinci de cenţi dacă vrei s-o ai neapărat. Dacă plăteşti atât, nu trebuie să-i dai măcelarului timbre de pe cuponul tău de cartelă. Lumea nu crede că e chiar aşa o mare nenorocire să cumperi la negru. Aşa s-a întâmplat şi în timpul Prohibiţiei, când oamenii consumau ilegal alcool pentru că nu era treaba guvernului dacă beau sau nu.

— Ce se întâmplă dacă te prind vânzând carne la negru? întrebă Jurgen.

Văzu cum Walter îl priveşte în oglinda retrovizoare.

— Guvernul te amendează, îţi închide afacerea pentru o vreme, treizeci sau şaizeci de zile. Dacă vor, pot să te scoată din afaceri până la terminarea războiului.

Cu Otto, Walter vorbea în germană, iar cu Jurgen, în engleză.

Conduse până la capătul bulevardului Grand River, se opri la semafor la Woodward, de unde începea centrul: mulţimi de oameni care traversau în ambele direcţii prin faţa maşinii, lume care aştepta pe trotuar autobuzul sau tramvaiul pe refugiile pentru pietoni din mijlocul Woodwardului. Walter spuse în engleză:

— Acolo este magazinul J.L. Hudson, cred că e al doilea magazin universal ca mărime. Ocupă întreaga clădire. Când se face verde, vă las la colţ, unde o să vedeţi ceasul de deasupra intrării de la Kearns, un alt magazin, care nu poate fi însă comparat cu Hudson. O să mă întorc după exact două ore. Vă rog să mă aşteptaţi acolo. Mergeţi la Hudson şi întrebaţi unde e expoziţia cu suvenire din război. Tu să întrebi, nu Otto! îi spuse el lui Jurgen.

Se plimbaseră printre tejghele cu cosmetice şi parfumuri, ciorapi, bijuterii, mănuşi şi curele pentru femei şi acum ajunseseră la umbrele, care erau vizavi de cravate şi bretele. Jurgen se opri:

— Uite! zise, arătând la afişul de pe stâlpul alb şi pătrăţos care se înălţa deasupra tejghelei cu cravate.

Acum se uită şi Otto:

NU RATAŢI
EXPOZIŢIA DE SUVENIRE DIN RĂZBOI
ORGANIZATĂ DE *DETROIT NEWS* ŞI J.L.
HUDSON.
În sala de la etajul al doisprezecelea!

— Ce mândri sunt de ei, spuse Jurgen în germană. Se laudă cu ce-au luat de la camarazii noştri ucişi pe front.

Jurgen se întoarse şi observă că o vânzătoare de la mănuşi şi curele îi privea. Nu avea cum să-l fi auzit pe Otto, dar până la urmă avea să-l audă cineva, dacă se încăpăţâna să urle în germană.

— Ştii ce-i aia o pacoste? spuse Jurgen. Aşa te tot porţi tu. Dacă nu vrei să te uiţi la suvenirele de război, spune-mi în engleză. Nu ţin neapărat să le văd.

— Aş vreau să beau un whisky mare, zise Otto şi să mănânc într-un restaurant bun. Am nevoi simple.

— Stai aici, spuse Jurgen şi se duse la tejgheaua unde fata vindea mănuşi şi curele.

Otto îl privi cum vorbea cu ea. Ochii măriţi ai fetei arătau că asculta şi că avea să-i răspundă la întrebare. Otto se gândea că ar avea mare nevoie de o fată ca asta ca să-l consoleze niţeluş, să zâmbească şi să-i atingă faţa cu mâna, să-i spună că ar face orice pentru el, absolut orice. Nu mai fusese cu o fată de mai bine de doi ani, de la italianca din Benghazi.

Jurgen se întorcea. Otto aşteptă.

— Restaurantele sunt la etajul treisprezece. Georgian, Early American, Pine Room. Unde vrei să mergi?

8

Lui Honey nu-i venea să creadă cât de mult puteau să vorbească, fără să-i dea atenţie, Kevin Dean, agentul FBI şi Carl Webster, şeriful federal adjunct, mai în vârstă, dar nu chiar aşa de în vârstă. Stăteau la masă faţă în faţă şi discutau despre o insulă din Pacificul de Sud, Los Negros, unde se întâmplase că fuseseră amândoi, dar nu în acelaşi timp. Kevin fusese cu Regimentul 1 Cavalerie şi stătuse numai două zile până fusese rănit de o grenadă japoneză. Carl fusese la Marină cu echipament Seabee, cu batalionul de genişti, Unitatea 585, când fusese împuşcat de două ori şi acum îl învinovăţea pe Kevin că mai lăsase niscai japonezi ascunşi în tufişuri.

Honey stătea cu faţa către intrarea în Pine Room: restaurantul era plin de clienţi ai magazinului Hudson care luau masa de prânz. Un timp întorsese capul de la unul la altul în vreme ce ei tot vorbeau. Acum însă ajunsese să se uite din ce în ce mai mult la Carl, un poliţai dur cu o faţă ascuţită, care nici măcar nu împlinise patruzeci de ani.

— Habar n-am cum de te-au împuşcat, pentru că insula fusese securizată.

— Ştii ce-i aia o raţă? Nu de-alea pe care le mănânci, ci din acelea pe care le conduci. Raţa merge pe apă sau pe uscat şi este o navă de desant de zece metri. Ne întorceam de la depozitul de provizii de pe Manus, insula principală, cu alimente şi o sută cincizeci de lăzi cu bere. Mergem cu raţa pe apă vreo patruj' de metri şi ajungem din nou pe Los Negros. Un minut mai târziu încep focurile de armă, patru gloanţe care vin dintr-un tufiş şi mă nimeresc, chiar aici în lateral, în muşchi, prima dată în viaţă când am fost împuşcat. Cei doi tipi care erau cu mine se culcă pe punte. Unul dintre ei, George Klein, se

îndrăgostise de Lauren Bacall cu o seară în urmă, când văzuse *A avea sau a nu avea* la un proiector de şaişpe milimetri. E o scenă în care Lauren îi spune lui Humphrey Bogart: „Ştii să fluieri, Steve?" Asta dacă ar fi avut nevoie de ea. „Îţi ţugui buzele şi sufli." Celălalt, unul pe care-l chema Elmer Whaley, era de undeva din Arkansas: noi doi mestecasem tutun Beech-Nut cât durase călătoria. Când m-au nimerit eram gata să înghit cocoloşul de tutun, îmi amintesc că le-am zis: „Băieţi, e junglă deasă aici. Să-i lăsăm pe japonezi să vină ei la noi."

— Eraţi înarmaţi? întrebă Kevin.

— Aveam carabine cu noi.

— În caz că dădeaţi de japonezi?

— Voi ne spuseserăţi că pe insulă nu mai erau inamici şi noi v-am crezut. Nu, adusesem puştile ca să ne distrăm, să tragem câteva salve. Problema era că armele erau la prova. Nu puteam să le luăm fără să ne vadă. Dar îmi luasem cu mine şi 38-ul, cel pe care-l port de şaptişpe ani cu mine.

— Pistolul .38 recalibrat la .45, cu ţeava retezată, zise Kevin.

— Tăiată ca să meargă ca uns.

— Aşa scria în carte. Deci asta e arma, spuse Kevin, pe care a folosit-o şi soţia ca să-l împuşte pe Jack Belmont când te urmărea. Îţi aminteşti că ţi-am povestit? adăugă, întorcându-se spre Honey.

— Aşa cred, spuse ea fără să pară prea sigură.

— Am verificat. Jack Belmont era pe lista FBI-ului cu cei mai căutaţi criminali, în 1934, îi zise lui Carl. El e cel cu tăticul milionar?

— Oris Belmont, confirmă Carl. A forat la Glen Point, la sud de Tulsa şi a devenit multimilionar. Jack Belmont a fost un pierde-vară imediat ce s-a născut. A încercat să-l şantajeze pe Oris pentru că avea o amantă. Asta nu l-a făcut să câştige nimic şi atunci a dat foc la unul din tancurile de depozitare ale tăticului şi Oris l-a trimis la închisoare. Jack a ieşit de la McAlester şi a început să jefuiască

bănci, ca să-i arate lui taică-su că poate să se descurce singur. N-am aflat ce avea Jack împotriva mea, dar a venit după mine pe proprietatea tatălui meu de lângă Okmulgee. Jack a ajuns să îndrepte un 45 în direcţia mea, când nu eram atent. Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Louly, care l-a împuşcat de trei ori.

Honey şi-a amintit că agentul FBI îi spusese povestea, dar fără să intre în detalii, ca de exemplu cum de Louly avea revolverul lui Carl. Şi că Louly fusese iubita lui Floyd Frumuşelu'?! Honey se gândea că poate ar trebui să lectureze cartea despre Carl.

— Louly l-a mai împuşcat pe unul, nu? zicea Kevin. Un alt jefuitor de bănci?

— Joe Young căruia îi spuneau Strigoiu', răspunse Carl. Se zice că a fost în banda lui Frumuşelu', aşa i-a zis lui Louly, dar de fapt nu era. S-a nimerit ca Louly să se afle împreună cu el la un motel atunci când am venit să-l arestăm.

Cum adică, se *nimerise* să fie împreună cu Strigoiu'? se întrebă Honey.

— A început să tragă în noi, spunea Carl. Nu voia să se întoarcă la închisoare. Am ripostat şi a început un schimb de focuri. Louly era acolo cu el, implicată în ceea ce se întâmpla fără voia ei. Şi-a dat seama că ar fi putut s-o împuşte, pentru că gloanţele treceau prin uşă şi ferestre. În timp ce eu încercam să-i conving pe poliţişti să înceteze focul, Louly a scos un revolver din sacoşă şi i-a făcut lui Joe un bine împuşcându-l.

— Louly avea pistol?

— Pistolul i-l dăduse Joe. I-a spus lui Louly că o s-o înveţe cum să jefuiască bănci.

Cine poate crede aşa ceva? îşi spuse Honey.

— I-am zis, după aceea, că Asociaţia Bancherilor din Oklahoma voia să-i dea un cec de cinci sute de dolari ca recompensă pentru că-şi lichidase prietenul. Mi-a spus că Joe şi cu ea nu fuseseră niciodată amici, dar a mărturisit că-i

plăcuse de Floyd Frumuşelu'. Louly l-a cunoscut când era mică, când se însurase cu verişoara ei Ruby. După aceea a corespondat cu el cât timp a fost închis la Jeff City. Mi-a spus că Joe Young furase Fordul tatălui ei vitreg şi c-o răpise şi-o dusese la motel. I-am zis, ţine-o aşa şi n-o să ajungi la închisoare, dar ziarele au aflat. „Fata din Sallisaw îl împuşcă pe răpitor." Reporterii au început să-i pună întrebări şi cât ai zice peşte abordarea s-a schimbat: „Iubita lui Frumuşelu' îl seceră pe criminalul turbat." Până la urmă, nu i-a mai păsat, s-a săturat de cei care credeau că e prietena lui Floyd şi-o hărţuiau întruna.

— Şi tu ai luat-o de nevastă, spuse Kevin.

— Da, dar când a mai crescut un pic. Acum e în Infanteria marină şi-i învaţă pe puşcaşi să tragă cu mitraliera Browning.

— Ai lăsat povestea neterminată. Erai pe raţă, zise Kevin.

— Îi aud pe japonezi prin junglă, reluă Carl. Văd o faţă asiatică şi o şapcă murdară iţindu-se peste copastie. L-am împuşcat înainte să ridice puşca. Am crezut că era singur, dar mai era unul care a îndreptat arma spre mine, cu faţa lipită de trăgaci. L-am împuşcat cu o secundă înainte să tragă şi l-am trântit la pământ. M-a nimerit în picior în loc să mă împuşte între ochi.

— De asta te-au trimis acasă?

— Îmi servisem deja patria şi aveam un tatuaj şi o decoraţie, îi răspunse Carl lui Kevin. Sunt convins că te-au decorat şi pe tine.

— Bineînţeles, mi-au dat şi mie o Inimă Purpurie. Aşa am ajuns la FBI.

— Atât ţi-au dat? Medalie de onoare, nu?

— Nu, fiindcă am ajuns la spitalul militar.

— Mie mi-au dat o cruce a Marinei pentru că i-am omorât pe cei doi japonezi, zise Carl. Probabil pentru că nu se întâmpla nimic special la vremea aia. Insula era, aşa cum mi-ai zis, deja securizată.

Carl nu văzu privirea exasperată a lui Kevin. Se întorsese către Honey Deal.

— De-abia aştept să-mi povesteşti despre Walter.

Ei îi plăceau ochii lui şi felul în care o privea, care n-avea nimic de-a face cu Walter.

— Dacă aţi terminat cu poveştile de război, ar fi bine să comandăm ceva. Trebuie să mă întorc să vând rochii şi să zâmbesc, spuse ea.

— Credeam că avem timp să vorbim, zise Carl.

— Ne-am putea întâlni când termin ca să bem ceva, îi răspunse şi văzu o lucire în ochii lui căprui şi mari.

— Spune-mi când l-ai văzut ultima dată pe Walter.

— Când l-am părăsit, pe 9 noiembrie 1939.

— Te mai gândeşti la el?

— Nu prea.

— Vrei să mergi cu mine să-l vezi?

Asta o descumpăni. Îl văzu pe Walter privind-o intens, deschizând uşa şi primind-o din nou în viaţa lui. Părea năucit. Mă rog, uimit.

— Vorbeşti serios? spuse ea, vrând să zâmbească, dat abţinându-se. Adică, să vă fac cunoştinţă?

— Cred că prezenţa ta o să-l intimideze, zise Carl. O să-l fac să vorbească. Tu îl urmăreşti şi intervii atunci când crezi că minte.

— Merg şi eu, nu? întrebă Kevin.

— Singura problemă este că dacă eşti cu noi… Walter ţi-a zis deja că nu i-a văzut în viaţa lui pe Jurgen şi pe Otto şi o să susţină acelaşi lucru, ştiind că din cauza asta vorbesc şi eu cu el, spuse Carl. Vreau să ocolesc problema celor doi nemţi şi să-l iau prin surprindere, să-l fac să mărturisească anumite lucruri înainte să-şi dea seama, când Honey se uită la el şi-l apucă tremuriciul. Dar poţi să mă ajuţi aflând dacă Walter e la măcelărie sau la fermă.

Honey se uită la Kevin. Bietul de el nu ştia dacă să plângă sau s-o facă pe agentul federal cu sânge rece. Până la urmă, alese să insiste.

— Nu prea ştii să te orientezi pe aici.

— Ştiu eu unde-i măcelăria, interveni Honey. Dă-mi adresa fermei şi o să-i arăt lui Carl cum să ajungă.

— Bine, în ordine, zise Kevin, uitându-se la Carl. Dacă aşa vrei…

S-a hotărât să încaseze lovitura vitejeşte, se gândi Honey şi se uită la Carl, vrând să-i spună „Facem echipă bună, nu-i aşa?" Dar rosti cu totul altceva.

— Mai mâncăm sau nu?

Carl comandă pui şi plăcintă cu carne.

Kevin o întrebă pe chelneriţă dacă aveau supă canadiană de brânză şi un sendviş cu costiţă, cu pâine prăjită, fără maioneză.

Lui Honey îi era foame, dar se hotărî să ia doar salată Maurice. Îşi puse în gând să fie cu Carl până când el o să se întoarcă în Oklahoma.

9

Ascensorul se opri de două ori ca să se mai înghesuie nişte oameni în spaţiul său strâmt. Otto şi Jurgen erau aproape striviţi de peretele din spate al cabinei când au ajuns la etajul treisprezece. Otto aşteptă ca toţi cei din jurul lor să coboare cu vreun scop anume, părând să ştie unde trebuiau să se ducă. Nu era însă şi cazul celor două doamne bătrâne din faţa lui. Otto văzu intrarea larg deschisă a restaurantului, cu şirurile de mese de lângă ferestre, pe care cădea lumina soarelui, ocupate. Otto se gândea că ar putea să ia o masă acolo, de unde să poată privi de sus oraşul, tramvaiele, mulţimea şi uniformele, care nu erau însă foarte numeroase. Detroitul era considerat Arsenalul democraţiei. La naiba! Nu vedea nimic care să indice că oamenii ăştia erau în război. Jurgen coborâse şi Otto îl văzu lângă fata care repartiza mesele. Cele două bătrâne ieşiseră şi ele din ascensor şi se opriseră. Otto le urmă exemplul. Îl văzu pe Jurgen uitându-se prin încăpere la mese alături de fata care-i arăta cu creionul, o femeie arătoasă, cu părul coafat… Jurgen se întoarse, privi spre lift şi apoi îşi ridică mâna ca să-i spună *Halt* lui Otto. Jurgen clătină din cap. Otto urcă din nou în ascensor. Jurgen văzuse o persoană pe care nu se aşteptase s-o vadă, nu voia s-o vadă şi asta era de ajuns. Venea acum spre el, dar figura lui, expresia lui nu trădau nimic. Acum se opri lângă cele două bătrâne din faţa lui, iar Otto privea din lift cum se închidea uşa şi cum negresa care avea grijă de ascensor rotea o manetă şi anunţa, în timp ce cabina începea să urce:

— Etajul paisprezece, saloane de înfrumuseţare, salonul Hudson Americana şi coaforul, biroul de plasament, cantina angajaţilor şi spitalul companiei Hudson.

— Unde sunt cărţile? o întrebă Otto.

La mezanin erau mese pline de cărţi, majoritatea autorilor fiind americani. Pentru Otto asta era în ordine, întrucât credea că americanii scriau cea mai largă gamă de cărţi citibile din toate limbile, tot felul de romane pe care nu-ţi venea să le mai laşi din mână. Una dintre preferatele lui era cea cu domnul acela sigur pe sine care se adresa prietenului lui cu „bătrâne”[4]. Îi plăcea şi autorul care avea un stil neaoş şi-şi plasa povestirile în Spania sau Africa, nu în Africa de Nord, ci în Africa de Est, unde americanul înalt şi chipeş se duce în safari cu nevasta şi „fuge ca un iepure” din faţa unui leu mare şi rănit care se repede spre el. El şi Jurgen citiseră povestirea în lagărul din Oklahoma. Jurgen nu înţelegea de ce nevasta se năpusteşte asupra bietului om şi-l insultă. „Pentru că a demonstrat că e laş”, spusese el, dar Jurgen replicase: „Dar nu era treaba lui să omoare lei.” Otto îşi amintea că zisese: „Ce-i spune vânătorul alb cu ochi albaştri şi reci? În Africa nici o femeie nu-şi ratează leul şi nici un alb nu o ia la goană.” Lui Otto îi plăcea că femeia folosea laşitatea bărbatului ei ca pretext să se culce cu vânătorul alb, Robert Wilson, care cumpărase un pat dublu pentru drum, anticipând comportamentul bizar al americancei. Lui Otto îi plăceau şi armele, puşcociul vânătorului alb, un Gibbs .505 şi Mannlicherul de 6.5 pe care îl folosise nevasta asupra bărbatului ei odată ce el îşi spălase onoarea şi ea îşi dăduse seama că-l pierduse. Îl împuşcase pe Francis Macomber „la cinci centimetri lateral de baza craniului”. Îi spunea Margot. Otto se vedea stând la un pahar cu Margot, zâmbind şi toastând în onoarea ei.

Ajunse la o masă plină de exemplare cu coperte aurii şi verzi ale unei cărţi, *Aventurile lui Amber*[5], unele dintre ele în picioare, cu femeia de pe copertă privind către Otto şi arătându-şi umerii

goi, dar nu foarte mult din sâni. Remarcă imediat că o femeie se afla de cealaltă parte a mesei şi-l privea cum o contemplă pe cea de pe copertă printre zulufii blonzi care-o făceau să pară inocentă şi care probabil că era Amber.

— Amber St Claire, spuse femeia de cealaltă parte a mesei începând să recite, îşi foloseşte deşteptăciunea, frumuseţea şi curajul ca să… ei bine… ca să devină amanta favorită a monarhului petrecăreţ, Charles al Il-lea al Angliei.

Otto îşi ridică ochii spre ea, o tânără într-un costum negru cu pantaloni, mult mai interesantă decât cea de pe copertă. Femeia asta voia clar ceva.

— E bună cartea? o întrebă Otto.

Accentul lui nu o făcu să ezite.

— A fost interzisă în Boston şi tu n-ai citit-o?

— Nu, spuse Otto şi-i zâmbi.

Se simţea bine şi nu se putea opri să nu zâmbească.

Ea purta ochelari rotunzi cu rame subţiri şi negre şi ruj de buze roşu. N-avea bijuterii sau bluză sub zveltul, foarte zveltul costum despre care el ştia că e scump. Era înaltă, cu păr negru până la umeri, părea mai degrabă fată decât femeie, dar fără stângăcia unei fete. Lui îi plăcea rafinamentul pe care-l degaja şi simţea că ea doreşte ceva.

— Eşti fan Vicky Baum? Tocmai a scos *Cândva la Viena.*

— Nu cred că am citit vreodată o carte scrisă de cineva pe nume Vicky, spuse Otto.

O privi cum îşi trece vârfurile degetelor date cu lac prin păr, dându-l apoi pe spate. Otto era deja cucerit de felul în care făcuse asta, deşi era un gest banal.

O urmări cum ia o carte de pe masa din spatele ei şi se apropie de el spunând:

— *Reeducarea Germaniei* de Werner Richter. Ai auzit de Richter?

— Era din Republica de la Weimar, înainte de naziști, spuse Otto. Din vremuri apuse. Cum te cheamă?

— Aviva Friedman, răspunse ea.

— Da? Eşti evreică?

— Şi tu eşti nemţălău? Nazist?

— Sunt ofiţer SS, răspunse Otto, căruia îi venea să zâmbească.

— O, Doamne, spuse Aviva.

Şi atunci Otto zâmbi. Zâmbi pentru că se simţea bine ştiind că poate să vorbească cu femeia asta, cu fata asta care voia ceva de la el.

— Îmi aminteşti de o fată pe care am cunoscut-o în Benghazi, spuse el. Era italiancă.

Zâmbi din nou şi-şi scoase pălăria, aşezând-o pe două exemplare din *Aventurile lui Amber.*

— Da, aşa e. Italienii sunt de partea voastră.

— Da, cu toate că nu ne-a servit la mare lucru.

— Arăţi mult mai tânăr fără pălărie, spuse ea.

— Sunt tânăr şi liber, zise Otto, uitându-se la ceas, pentru încă o oră şi jumătate. După aceea o să mă ducă înapoi şi n-o să mă mai lase să ies.

Ea continua să-l privească insistent.

— Eşti prizonier german de război.

— Şi dacă spui cuiva, zise Otto, o să pun Gestapo-ul pe urmele tale. Ţi-am zis că sunt ofiţer SS.

— Ai trimis vreodată oameni în lagărele de exterminare?

— Am fost în Africa de Nord cu Rommel şi am comandat tancuri.

— Şi italianca aia cu care spui că semăn era acolo?

— Da, în Libia. Era asistentă la spital. Mi-a pus un pansament pe piept, unde mă arsesem şi m-am îndrăgostit de ea.

— Eşti ca tipul ăla, cum îl cheamă…, din *Adio, arme.*

— Frederic Henry, zise Otto. Eşti sigură că nu eşti italiancă?

— Ştii că în viaţa reală asistenta nu era englezoaică, precum cea din carte.

— Nu, cred că era poloneză, spuse Otto.

— Cred că ştiu ce ţi-ar plăcea, *Las-o în plata Domnului*[6], zise Aviva, dar se corectă imediat. Nu, spuse hotărâtă, întorcându-se spre masa din spatele ei şi luând o carte. *Prizonierul* de Ernst Lothar.

Întoarse cartea ca să citească de pe coperta a patra:

— „De pe plaja din Normandia într-un lagăr american din Colorado, povestea distrugerii unui nazist.” Ce crezi?

— Spune-mi ce faci tu, zise Otto.

— Sunt curioasă să ştiu ce citeşti, spuse ea ocolind întrebarea.

— Pentru ce?

— Ştiu că eşti german. Să ştii că mi-am dat seama că nu eşti american şi că eşti nemţălău.

— Nu-mi place să-mi spui aşa.

— Mie nu-mi place să-mi zici că sunt evreică. Eşti luteran?

— Da, la un moment dat.

— Şi cum le spui femeilor de credinţă luterană, luterane?

— Aici ai dreptate, spuse Otto. Dar de ce te interesează ce citesc?

— Întâi spune-mi cum te cheamă.

— Otto Penzler.

— Otto, făceam conversaţie. Asta-i tot. Ai o figură interesantă. Apoi ţi-am auzit accentul şi mi-am zis să aflu dacă eşti german şi după aceea m-am gândit că aş vrea să te cunosc.

— Ce, nu crezi că arăt a american?

— Nu ştiu, aşa cum te porţi… Nu prea te porţi ca un american.

— Dar de ce vrei să mă cunoşti?

Ea păru că se gândeşte ce să răspundă.

— Nu locuiesc aici, zise Aviva. Dar, când vin la Detroit, trec întotdeauna pe la Hudson. Îmi plac mult magazinul şi librăria, mesele pline de cărţi.

De data asta am venit la Detroit ca să cumpăr drepturile pentru o piesă de Bertold Brecht.

— Ce piesă?

— Ai auzit de Brecht?

— Dramaturgul comunist.

— Îi place Marx, dar n-a fost niciodată comunist cu carnet de partid. I-ai citit piesele?

— *Mutter Courage und ihre Kinder.* Am văzut-o pe cea pe care-a făcut-o cu Kurt Weill înainte să-i ardă cărţile şi să-l alunge din Germania, *Die Dreigroschenoper.* Acum o vedeţi voi, e *Opera de trei parale.* Ce mai face acum?

— E la Hollywood şi se ocupă de filme, răspunse Ava. Pelicula lui Fritz Lang *Şi călăii mor,* cu Brian Donlevy. E despre asasinarea lui Reinhard Heydrich, alter-egoul lui Himmler. Brecht a scris povestirea, nu scenariul. Când scrii scenariul, se găseşte tot timpul cineva care să-ţi spună ce să scrii, iar el nu poate să compună la comandă. Dar cel mai important lucru pe care-l face Brecht acum e că se pregăteşte pentru o nouă piesă.

Se opri şi ocoli masa pe care se aflau exemplarele din *Aventurile lui Amber,* ca să fie mai aproape de Otto.

— Pot să am încredere în tine?

— Aviva, răspunse el şi simţi nevoia să-i zâmbească. Dacă poţi să ai încredere în mine?! Poţi să faci ce vrei cu mine! Nu chema poliţia şi nu pun Gestapo-ul pe urmele tale.

— Spune-mi, zise fata. Te-au lăsat să pleci o zi, o după-amiază? Să nu-mi spui c-ai evadat, te rog! Dacă pot să am încredere în tine, atunci am o slujbă pentru tine. Să traduci piesa lui Brecht în engleză.

— Cum îi spune?

— *Cercul de cretă caucazian.*

— *Der kaukasische Kreidekreis,* spuse Otto murmurând cuvintele. Despre ce este?

— Habar nu am. Are într-un fel la bază o piesă chinezească de cinci sau şase sute de ani, *Cercul de cretă.*

— Brecht ţi-e prieten?

— Nu, tipul cu care fac afaceri e în armată şi se distrează pe la Hollywood, unde l-a cunoscut pe Brecht. Cred că i-a vândut ceva. Au băut la Brecht acasă, la un fel de petrecere. Pe măsuţa de cafea era o copie a piesei. Brecht s-a făcut mangă şi s-a dus la culcare.

— Da? spuse Otto începând să zâmbească.

— Pete stătuse cu ochii pe scenariu toată seara. A plecat cu el în haină şi m-a sunat de la hotel. M-a întrebat dacă nu m-ar interesa să cumpăr piesa.

— De ce credea c-ai vrea?

— Am o afacere. Pete face transporturi pentru armată. E un mafiot din Detroit pe care habar n-am cum de l-au recrutat. De un an îmi vinde picturi şi obiecte de artă pe care el şi amicii lui le-au scos ilegal din Franţa. Pete a luat o mare parte din marfa pe care o furaseră naziştii.

— Opere de artă valoroase?

— Unele, dar majoritatea se vând oricum.

— Şi asta faci tu, tăinuieşti bunuri furate?

— Găsesc colecţionari care se uită în catalogul meu şi salivează de poftă. Le vând picturi care au fost expuse la Luvru celor din New York şi Palm Beach la preţuri convenabile, cu reducere.

— Cum ai început afacerea?

— Tatăl meu a înfiinţat-o. Era căpitan în marina comercială, acum s-a pensionat, are aproape şaptezeci de ani. L-am sunat ca să-l întreb dacă să cumpărăm o piesă de Brecht, care nu e încă foarte cunoscută. Tata a zis că o să se intereseze pe la colecţionari, să vadă câţi dintre ei considerau că merită. Mi-am dat seama că-i place ideea. A zis: „Oferă-i lui Pete cinci sute, dar să nu depăşeşti o mie.”

— Şi ai cumpărat-o pe…, întrebă Otto.

— Două sute cincizeci. I-am spus lui Pete că o să-i dau un procent, dacă se interesează cineva de ea. Cu tipul ăsta nu te joci.

— Şi dacă tot o s-o vinzi, de ce mai vrei să ţi-o traduc? zise Otto.

— Vreau să ştiu despre ce e vorba.

— Ai putea ajunge la închisoare.

— Tot ce vând provine din Europa. Sănătate bună dacă vor să ia urma mărfii. Oamenii lui Pete o aduc în ţară. Nu eu.

— Şi te duci acasă acum?

— Mă gândesc că ai putea să vii cu mine, zise Aviva. Ai putea să începi să traduci pe vas.

— Ce vas? întrebă Otto care se îndrăgostise deja de fată.

— Un Chris Craft de cincisprezece metri. E ancorat la clubul de iahting de pe Belle Isle.

— Ai echipaj?

— Eu sunt cârmaciul, zise Aviva. Am un chinezoi, pardon, un filipinez care se ocupă de odgoane şi serveşte băuturi în smoching. O luăm în jos pe râul Detroit dincolo de trecătoarea Ford Rouge şi oţelării către lacul Erie şi aproape că am ajuns, îi spuse Aviva lui Otto care-i zâmbea larg. Ai mai fost la Cleveland?

Primul lucru pe care i-l spuse Walter lui Jurgen când acesta se sui pe locul din dreapta şoferului a fost:

— Unde-i Otto?

Walter se uita îngrijorat după Otto şi după pălăria lui în mulţimea care aştepta la semafor. Maşinile din spate începură să claxoneze. Walter nu se mişcă. Se uită în oglinda retrovizoare şi le strigă să înceteze.

În acelaşi timp însă porni Fordul şi începu să meargă încet pe lângă clădirea care adăpostea compania Hudson.

— Ne-am despărţit, spuse Jurgen.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Sper că aţi fost atenţi.

— A urcat în lift fără mine, spuse Jurgen.

— V-aţi certat?

— Uşa s-a închis înainte de a putea să mă urc şi eu. Nu trebuie să-ţi faci griji, Walter. Vine el. Înconjoară clădirea, sunt sigur că o să-l vedem.

— Ştiam eu că aşa o să se întâmple, se plânse Walter. De asta n-am fost de acord să ieşiţi, când la fiecare oficiu poştal din ţara asta au fost trimise fotografiile voastre!

— Da, dar arătăm noi ca nefericiţii ăia din poză? Sper că nu!

Walter a avut nevoie de zece minute ca să străbată câteva străzi cu sens unic. În cele din urmă a reuşit să întoarcă, încercând cu disperare să-l repereze pe Otto în mulţime.

— Îl vezi? Nu, pentru că nu este aici! L-ai scăpat din ochi şi acum a dispărut. O să citim despre el în ziar. Prizonier de război evadat, arestat de poliţie.

— N-o să te trădeze dacă-l prind. Ştim că pui ceva la cale cu încântătoarea Vera şi cu doctorul Taylor, care nu va scoate o vorbă. De ce nu ne spui despre ce este vorba?

— Ţie pot să-ţi spun, zise Walter, dar nu în prezenţa lui Otto. Mi-e teamă să n-o ia razna.

— Întotdeauna a fost nebun, zise Jurgen. De asta i-au dat Crucea de Fier în Africa de Nord. Cred că, cu puţin noroc, s-ar descurca şi aici.

Jurgen credea că poate să-i spună aproape orice lui Walter.

— Otto ştie să fie fermecător, dacă are de ce. Nu-mi fac griji în privinţa lui.

Dar Carl Webster era aici.

Neobositul Carl, care nu numai că ştia că Jurgen o să fie la Detroit, ci şi unde aveau să ia prânzul Otto şi cu el. Nu la restaurantul georgian sau la Early American sau la cafeteria de la subsol despre care-i spusese fata din lift. Nu, chiar la Pine Room.

Carl era din ce în ce mai aproape.

Cum naiba reuşise să facă asta?

Era amuzant că lui Jurgen nu i se păruse ciudat să-l vadă stând acolo. Se simţise, într-adevăr, năucit, numai pentru câteva clipe însă, dar nu chiar surprins. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, Carl o să-i ia urma.

Se vedea la masă cu Carl, discutând amical. Un bar ar fi fost un loc potrivit, Brass Rail pe lângă care trecuseră în drum spre Hudson. Sau clubul de noapte la care făceau reclamă în ziar, Frank Barbara's Bowery. Ziceau că au spectacol, un bariton romantic, cină pentru un dolar jumate. Şi mai ce? Sala avea aer condiţionat ca să petreci o seară plăcută.

Cândva, după război…

Acum va trebui să fie cu ochii în patru şi să încerce să anticipeze unde se va întâlni data viitoare cu şeriful federal.

10

Lui Carl îi plăcuse modul în care-i oferise de băut când venise s-o ia, iar Honey spusese că poate să bea orice îi plăcea atât timp cât era whisky de secară. Îi plăcea de ea în pulover negru şi fustă şi cum crăpătura fustei se deschise când se îndreptă spre bucătărie. Se întoarse cu băuturile şi îi oferi o ţigară Lucky, spunându-i pe un ton semiserios:

— Îmi pare rău, dar nu mai am tutun Beech-Nut.

Carl zâmbi, apreciindu-i efortul şi în special memoria bună. Fusese atentă la ce spusese el.

Acum stăteau la marginea canapelei moi cu pahare şi ţigări, picior peste picior: la Carl se vedea o cizmă de cowboy, veche, dar lustruită, iar la Honey un papuc negru simplu care-i atârna pe degete, dezvăluind bolta delicată a piciorului. Îl întrebă dacă purta mereu cizme de cowboy.

— Toată viaţa am purtat, spuse Carl.

— Pentru că locuieşti în Oklahoma?

— Cu asta mă încalţ, răspunse Carl şi o întrebă dacă avea emoţii să-l vadă din nou pe Walter.

— De-abia aştept, spuse Honey. Sunt curioasă să văd cum o să-l pui la respect.

— Se purta urât cu tine, îşi pierdea cumpătul?

— N-a dat niciodată în mine, dacă asta vrei să ştii.

— Are pistol?

— Are o puşcă. Se duce la vânătoare în Georgia.

— N-ai mers niciodată cu el?

— Se duce cu prietenul lui, Joe Aubrey.

— Cel cu lanţul de restaurante, spuse Carl. Am citit dosarul pe care-l are FBI-ul despre el. Are avion?

— Un Cessna. Zboară încoace din Georgia, spuse Honey. Îl ia pe Walter cu el ca să-i arate cum să piloteze. Asta se întâmpla în ’39, nu ştiu ce-a mai făcut de-atunci.

— Vine să-l vadă pe Walter de câteva ori pe an, spuse Carl. Sau Walter ia autobuzul până la Griffin, la sud de Atlanta, ca să nu-şi toceasc cauciucurile.

Îl cunoşti pe Joe?

— Nu m-am băgat, spuse Honey. Cred că e la fel de bădăran ca Fritz Kuhn. Întotdeauna m-am gândit că Joe ar fi în stare să împuşte pe cineva. Şi nu numai atât, ci s-o facă şi cu plăcere.

— De ce?

— Îi urăşte pe cei de culoare. Nu m-ar mira să fi luat parte şi la linşaje.

— N-a fost arestat niciodată.

— Îi urăşte pe evrei şi le spune „comonişti".

— Şi Vera Mezwa?

— A apărut după ce l-am părăsit pe Walter. Vera şi doctorul Michael George Taylor. Nu-i cunosc pe nici unul.

— Crezi că sunt agenţi germani?

— Asta spune Kevin şi el ştie mai multe ca mine. Cred că vor cu adevărat să lucreze pentru nazişti. Le place să-şi urle *sig heil* unul altuia şi să se ducă la adunări conspirative. Dar de unde obţin informaţiile despre producţia de război?

— Din ziare? sugeră Carl.

— Aşa cred. Trimit informaţii scrise cu cerneală invizibilă şi din cauza asta se consideră spioni. Cred că FBI-ul aşteaptă ca ei să acţioneze cu adevărat subversiv şi că ar vrea ca ăştia să se grăbească şi să facă ceva înainte să se termine războiul.

— Kevin ţi-a vorbit despre tipii din Afrika Korps.

— Cei de care eşti sigur că-s aici, spuse Honey. Nu vrei să te duci şi să-l întrebi direct pe Walter despre ei. Ai zis că vrei să ocoleşti problema şi să-l iei pe Walter prin surprindere şi să-l determini să-i trădeze.

Lui îi plăcea că ea-şi amintise ceea ce spusese la prânz, cu luatul pe ocolite:

— O să-i urmăreşti cu atenţie reacţiile?

— Prosteşte-l. Poţi să-l şi torturezi, zise Honey. N-am nimic împotrivă. O să te ajut şi eu.

— Să-i smulg unghiile? întrebă Carl.

— Nu ştiu – şi le roade până-n carne, ronţăie la ele ca o veveriţă. O să fie greu să i le găseşti. Ai armă, nu? Pune-i ţeava în gură şi întreabă-l ce vrei să ştii. Walter e cel mai sobru om pe care l-am întâlnit până acum. O să te creadă dacă-i spui o gogomănie cu o mutră serioasă.

— Kevin mi-a zis că i-ai spus câteva bancuri cu adevărat amuzante şi că nu a înţeles poanta.

— Walter analizează glumele, dar n-are imaginaţie, deci nu i se par amuzante. Nu o să accepte că o lăcustă se poate duce la bar ca să comande de băut. Sau tipul care s-a îndrăgostit de o oaie. Dar e un banc pe care l-am spus – nu i l-am pomenit lui Kevin – la care Walter m-a surprins pentru că a râs, oarecum.

Carl privi către fereastră şi Honey continuă:

— Despre tipul care-i mărturiseşte amicului lui că-l doare cumplit de tare în fund.

— Spune-mi-l în maşină, zise Carl. Vreau să ajungem la Walter pe lumină.

Erau deja pe Ten Mile, în afara oraşului, pe un drum îngust ce avea porţiuni neasfaltate, care şerpuia printre câmpuri. Pontiacul mergea cu soarele în faţă.

— Tipul îi spune amicului lui că-l doare cumplit de tare în fund, zise Carl.

— Şi amicul, continuă Honey, îi zice că are hemoroizi şi ce cremă să folosească. Tipul încearcă crema, dar tot îl doare ca naiba. Se duce la alt prieten şi-i spune acelaşi lucru. Asta zice că nu, crema nu ajută, să ia frunze de ceai şi să-şi facă o prişniţă pe care să şi-o pună acolo unde-l doare. Tipul face întocmai, bea o cană de ceai pe zi şi-şi pune frunzele în fund. Dar durerea nu încetează, aşa că se duce la un doctor.

Medicul îi spune să-şi dea jos pantalonii şi să se aplece. Se uită la fundul tipului şi-i zice: „Da, văd că ai hemoroizi şi mai văd şi că o să pleci într-o călătorie lungă.”

Honey zâmbi larg privindu-l pe Carl care râdea în timp ce se uita când la drum, când la ea, zicând că şi-l putea imagina pe doctoraş cu lanterna, în spatele tipului aplecat pe masa de consultaţie.

— Ştiu, zise Honey. Şi eu mi-l imaginez pe doctor. Şi eu îl văd la fel, un omuleţ. I-am spus gluma lui Walter şi nu mi-a venit să cred c-a zâmbit. Şi după aia a râs, nu, a chicotit de câteva ori. Nu m-am abţinut să nu-l întreb: „Te-ai prins?” Şi Walter mi-a răspuns: „Dacă m-am prins că doctorul ghiceşte în frunzele de ceai? Sigur că da.”

— Poate că Walter a fost la o ghicitoare, zise Carl.

— Sau poate că are hemoroizi.

Au ieşit de pe Ten Mile în Farmington şi Carl spuse:

— Asta din faţă trebuie să fie casa.

O camionetă care trăgea o remorcă goală veni cu viteză peste câmp, într-un nor de praf, apropiindu-se de ei dinspre partea în care stătea Honey, iar Carl frână şi opri. Camioneta se opri la marginea drumului şi Honey spuse, în timp ce aceasta se îndepărta:

— Doamne, cred că ăla care conducea era frati-miu.

Camioneta întoarse spre Farmington Road, iar Carl o privi în oglinda retrovizoare şi o văzu întorcând din nou când ajunse la Ten Mile.

— Când a ieşit de la Eddyville?

Honey, care stătea într-o parte ca să se uite în oglinda retrovizoare, se răsuci spre Carl:

— Ştii de Darcy?

— Nu atât de multe pe câte aş vrea. Dosarul lui e lângă al tău la Birou.

11

Walter ieşi pe uşa laterală care ducea către bucătărie şi se duse la chiuvetă cu gândul la Otto. Se gândea tot timpul la Otto de când încercase să-i zărească pălăria în mulţimea din centru. Jurgen îl ajutase pe Darcy să dea jos trei vaci şi o junincă din remorca de la camionetă şi să le ducă în ţarcul ce ducea la abatorul din hambar. Darcy vorbise câteva minute cu Jurgen şi apoi plecase. Jurgen era probabil în hambar acum, nu el era problema, ci Otto.

Când ajunseseră acasă fără el, Madi spusese în engleză:

— Unde-i Nazistul?

Bătrâna le spunea „Jurgen şi Nazistul", iar Nazistul le cerea tot timpul ei şi lui Rudi să vorbească în germană şi le punea întrebare după întrebare, ca un ofiţer de la imigrări, ca să-i determine să nu tacă. Pe Rudi nu-l deranja să vorbească, ei doi stăteau la masă în bucătărie cu o sticlă de whisky şi discutau despre război, iar Nazistul îi povestea lui Rudi despre Africa de Nord şi despre italience.

L-a întrebat din nou pe Walter:

— Nazistul unde e?

Walter i-a văzut speranţa din ochi. I-a spus lui Madi, răbdător cu ea, din moment ce-i era mătuşă, că vor trebui să aştepte şi să vadă dacă Otto va reuşi să se întoarcă la fermă din centru.

— O să-l bage la închisoare dacă spune poliţiei că s-a pierdut? a întrebat Madi. Ar fi trebuit să-i prinzi un bileţel pe haină cu adresa de aici.

Asta se întâmplase mai devreme.

Cartofii curăţaţi aşteptau într-o cratiţă cu apă ca Madi să aprindă plita. Walter mirosea friptura de porc din cuptor. Umplu un pahar de apă de la chiuvetă şi o turnă peste friptură. Madi se întoarse după ce pusese masa în sufragerie şi-l surprinse

asupra faptului. Nu era prima dată. Îl întreba în engleză de ce turna apă pe friptură. Ca să nu se ardă, îi răspundea Walter. Madi îl întreba dacă nu cumva credea că ea avea de gând să ardă friptura. Gătise în viaţa ei mai bine de o jumătate de secol şi nu arsese niciodată friptura.

— Vrei să-ţi gătesc mâncare bună? Nu mai intra în bucătăria mea. Du-te şi vezi-ţi de oaspeţi.

Walter îşi ştergea mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Ce oaspeţi?

— Maşina a tras în faţa casei în timp ce tu turnai apă pe friptură.

Water ieşi din bucătărie, cu şervetul în mână, ocoli masa aranjată pentru Jurgen şi pentru el, ca să ajungă la fereastra de la sufragerie. Trase obloanele şi văzu un Pontiac parcat pe alee şi pe nimeni în el.

Clopoţelul sună.

Ducându-se în living, Walter îşi spuse că asta se întâmpla probabil din cauza lui Otto. Îl găsiseră. Voiau să ştie dacă locuia acolo. Aici? Nu, o să-i spună – şi asta ar fi fost şi mai bine – că îl somaseră pe Otto să se oprească, dar el continuase să alerge, aşa că fuseseră nevoiţi să-l împuşte şi voiau ca el să identifice cadavrul. FBI-ul. Îl întrebaseră deja dacă-l cunoştea pe Otto şi o să-l întrebe iar şi iar. O să încerce să-l păcălească de data asta. Bine, o să spună ce spunea întotdeauna şi o să scuture din cap: „Cine? N-am auzit niciodată de el.”

Walter descuie uşa gândindu-se că şi dacă voiau ca el să-i identifice cadavrul lui Otto, el tot o să spună că nu-l cunoaşte. Nu o să mai trebuiască să-şi bată niciodată capul cu el.

Deschise uşa.

Nu era vorba de Otto.

Nu, pentru că se uita la Honig care stătea la un metru mai încolo. Honig zâmbind şi spunând:

— Bună, Walter.

Omul de lângă ea îşi spuse numele şi-i arătă legitimaţia dintr-un suport de piele. Nu era de la FBI. Avea o insignă înăuntru, o stea şi un cerc. Numele lui, Carl, îi spunea ceva lui Walter. Doamne, o vedea pe Honig pentru prima dată după mai bine de cinci ani.

— Ai dreptate, spuse Carl, uitându-se la ea.

După aceea îl privi din nou Walter:

— N-am mai văzut o asemănare ca asta. Domnule Schoen, semeni cu Heinrich Himmler ca două picături de apă.

Scoase apoi o copie împăturită a copertei *Time* din buzunarul hainei. Carl o despături, se uită la portretul lui Himmler şi-i dădu pagina lui Walter.

— Asta a fost făcută cu două luni în urmă. Acum cred că nu mai semănaţi chiar atât de mult. Probabil că e mort. Nu cred că ar fi trebuit să-i pună oasele încrucişate sub bărbie.

Walter nu spuse nimic. Se uită la ilustraţie şi împături hârtia.

— E incredibil, spuse Carl, care vedea foarte bine cum împătureşte Walter hârtia în pătrăţele din ce în ce mai mici. Honey mi-a spus că eşti geamănul lui Himmler. Mă uit la dumneata, domnule Schoen şi parcă-mi vine a crede.

Walter încuviinţă din cap, o dată.

— E adevărat, spuse uitându-se din nou la Honig. Heinrich şi cu mine ne-am născut la Munchen la acelaşi spital, în aceeaşi zi şi în acelaşi an şi, dintr-un motiv inexplicabil, am fost despărţiţi.

— Aţi avut aceeaşi mamă, spuse Carl. Adică, aveţi aceeaşi mamă dacă sunteţi gemeni.

— Da, Heinrich a fost născut de mama mea.

— Şi mama lui?

— Te referi la femeia care se dă drept mama lui, spuse Walter. Heinrich a zis odată că, dacă Fuhrerul i-ar fi cerut să-şi împuşte propria mamă,

ar fi împuşcat-o, ca dovadă a loialităţii necondiţionate. De ce nu?

Femeia aia nu-i adevărata lui mamă. Se uită la Honig: Îţi aminteşti că am vorbit despre ea?

— Chiar foarte mult, zise Honey.

— Ai încercat să-i dai de urmă? întrebă Carl.

— Am scris spitalului din Munchen de câteva ori. Am întrebat dacă au documente referitoare la naşterea lui Heinrich Himmler. Nu mi-au răspuns niciodată.

— Mama ta nu v-a dus pe amândoi acasă după ce a ieşit din spital? întrebă Carl.

— De unde să ştiu?

— N-ai întrebat-o niciodată?

— Când m-am făcut mare şi am aflat versiunea oficială despre naşterea lui Himmler, a murit.

— Cu tatăl tău nu ai vorbit?

— Sigur că da. M-a întrebat dacă nu mi-am pierdut minţile.

— Nu-ţi aminteşti să fi jucat fotbal cu conserve cu Himmler când eraţi mici?

— Uite ce, spuse Walter. Sunt întrebări la care nu pot răspunde. Dovezile că suntem gemeni sunt înfăţişarea noastră identică şi faptul că ne-am născut în aceeaşi zi, la aceeaşi oră.

— Dar nu-ţi aminteşti de el.

— Nu l-am *văzut* niciodată.

— Walter, din partea mea e în ordine dacă eşti geamănul lui Himmler, spuse Carl. Nu, ce m-am întrebat, uitându-mă pe aici prin jur, e dacă vrei să creşti juninca aia din ţarc. Ce greutate are, patruzeci şi cinci? Dă-i şase kilograme de porumb pe zi amestecate cu patru kilograme de fân de trifoi şi o mai îngraşi cu o sută de kilograme până la sfârşitul verii. Ştiu câteva familii din Oklahoma care taie vitele acasă şi o fac foarte bine.

Carl îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul şi se aplecă destul de mult cât să se apuce de coapsa stângă.

— Walter, te superi dacă ne aşezăm? O să-ţi povestesc despre o fermă de vite unde am lucrat când eram copil. Drace, însă rana asta de război mă deranjează când stau prea mult în picioare. M-au împuşcat de două ori, dar am reuşit să-i fac felul ticălosului.

Walter îl privea nedumerit.

Lui Carl îi plăcea cum mergea treaba.

— Linişteşte-te, Wally, n-am împuşcat un nemţălău. Ci un japonez care a vrut să mă împuşte.

De-abia când se aşezară în sufragerie îşi dădu Honey seama care-i jocul. Mobila tapiţată cu catifea roşie i se părea deprimantă. Walter n-o pierdea din ochi.

— Walter, spuse ea, de ce nu aprinzi nişte lămpi, ca să ne vedem? Sau ridică obloanele.

— Sigur, spuse el şi aprinse lămpile, una după alta, ambele cu becuri de douăzeci şi cinci de waţi, cele din care îşi amintea Honey că folosea scârţanul.

Ea se simţea bine cu Carl. Îi plăcea când lumea se dădea în spectacol la modul amuzant, ca atunci când Carl se lăudase cum japonezul îl luase în cătare. Stăteau unul lângă celălalt pe canapea faţă în faţă cu Walter care se aşezase pe fotoliul pe care pusese o pernuţă ca să stea mai comod. Spătarul ajurat al acestuia se ridica impunător deasupra lui. Era mult mai mare decât scaunul din vechea lor casă, unde Walter stătea cocoşat deasupra radioului. Aşa s-ar fi purtat dacă ea ar fi rămas cu el: ar fi pus pe el acelaşi pulover gri de lână încheiat până sus, ar fi avut aceeaşi tunsoare nazistă, căreia ea îi zicea tunsoarea zărghită, aceiaşi – nu, ochelarii lui fără ramă nu mai erau ca pince-nez-ul pe care-l purtase. Dacă l-ar fi lăsat să se apropie ştia că ar fi avut aceeaşi respiraţie urât mirositoare ca înainte, dar nu mai pocnea din călcâie ca atunci când îl cunoscuse la biserică.

— Ce mai face sora ta, tot călugăriţă e?

— Măicuţa Ludmilla, spuse Walter. E cisterciană în ordinul Strictei Observanţe. Nu mai are voie să vorbească.

— Credeam că face parte din Congregaţia Inimii Neprihănite. Mai predă la şcoala din Detroit?

— E tot în oraş, dar a părăsit ordinul pentru o viaţă mult diferită, ca măicuţă cisterciană. Am felicitat-o pentru că a ales să trăiască o viaţă de rugăciune şi tăcere.

— Părea normală de fiecare dată când ne-am întâlnit, zise Honey. Tu ai pus-o să se ducă la ordinul ăla, Walter, ca să nu mai trebuiască să stai de vorbă cu ea. Îmi amintesc că-ţi zicea că Iisus trebuie să fie mai important în viaţa ta decât Hitler.

— Întreabă-l de fratele tău, spuse Carl.

Ea continua să-l privească pe Walter, care, deşi îl auzise pe Carl, nu-şi schimbase expresia.

— L-am văzut pe Darcy plecând de aici în camioneta cu remorcă.

— Da, sigur, zise Walter. Darcy Deal e fratele tău. A venit la măcelărie şi s-a prezentat, oferindu-se să mă aprovizioneze cu vite pentru abator. Fratele tău e un tip prietenos, nu crezi?

— E un fost puşcăriaş, zise Honey. Ţi-a spus?

— Bineînţeles. M-a întrebat dacă vreau să-i dau şansa să facă afaceri legale.

— De unde ia vitele? întrebă Carl.

Walter ridică din umeri.

— De la piaţă, de unde altundeva? Îmi arată tot timpul chitanţele.

— Îmi imaginez, spuse Carl. Inspectorii de la guvern pot să te scoată din minţi cu controalele lor inopinate.

Walter dădu din nou din umeri.

— Da, dar cineva trebuie să evalueze carnea, asta-i legea.

După gesturile pe care le făcea, Honey îşi dădea seama că lui nu-i păsa şi că puteau să-l întrebe orice pofteau.

— Tipul despre care ţi-am vorbit avea un abator privat, procesa câteva capete, până când veneau inspectorii şi ducea repede carnea la hotelurile din Tulsa.

— Credeam că eşti un om al legii, spuse Walter.

— Şerif federal adjunct, Wally, nu de la FBI.

— Dar l-ai putea aresta pe omul ăla, dacă ai vrea.

— Nu lucrez în domeniu.

— Dar ai venit să-mi pui întrebări, nu? Să vezi dacă vând carne la negru.

— Nu, investighez neregulile din uzinele de război. Ford, Highland Park, Dodge Main din Hamtramck, Briggs Body. Crima organizată, mafioţii care-şi trimit oamenii să organizeze pariuri sau să vândă droguri. Mi-am amintit că Honey locuieşte aici şi am sunat-o.

Honey îi luă braţul şi i-l strânse cu ambele mâini, zâmbind spre Walter:

— Ne-am cunoscut în tren.

— Nu mă anchetezi?

— Nu vreau decât să văd, zise Carl, cum procesezi vitele. În nici un caz acum. Probabil că vrei să cinezi, dar poate o să-mi acorzi odată o oră.

Walter continua să-l privească lung.

— Ca şerif, nu eşti treaba mea, zise Carl. Ce naiba, şaptezeci la sută din oameni, gospodinele, cumpără o grămadă de carne fără cartelă şi plătesc cât spune măcelarul. La dracu' cu preţurile fixate de guvern, Walter… Aici Carl se opri, apoi spuse tărăgănat: Mi-aş îngrăşa turma un an întreg, aş tăia câteva şi le-aş duce la Tulsa în vagon. M-aş opri pe drum să mănânc o îngheţată. Proprietatea tatălui meu e lângă un lagăr cu prizonieri din Afrika Korps. Au zis că singurul motiv pentru care s-au predat a fost că nu mai aveau benzină. Carl făcu o pauză ca să zâmbească larg: Dar păreau s-o ducă bine în captivitate. Se pot angaja la fermă dacă vor. Guvernul l-a lăsat pe tata să ia câţiva să-l ajute la strâns nuci pecan, să lovească ramurile cu beţe de

bambus şi să le scuture. Îşi aduceau prânzul din lagăr, stăteau sub copaci şi mâncau cârnaţi şi murături, sendvişuri cu bratwurst rece. Din când în când, vorbeam cu ei. Le spuneam: „Ce vă împiedică să plecaţi de aici? Puteţi să aşteptaţi să adoarmă gărzile. Dar chiar dacă evadaţi de aici, o să vă întoarceţi până la cină a doua zi”. Sau: „Cu toţi germanii care locuiesc în America, n-aveţi şi voi vreo rudă să vă ascundă până veţi pleca de-aici?”

— Îi îndemnai să încerce să evadeze, ca să-i împuşti după aia? întrebă Walter.

— Hai, măi, Walter… Mă prosteam şi eu, încercam să aflu cum percep ei faptul că sunt încarceraţi. Îi vezi mâncând ca lupii de trei ori pe zi în sala de mese şi începi să înţelegi cât de importantă e mâncarea. De aia, atunci când evadează şi ajung la câţiva kilometri depărtare de lagăr, hotărăsc să se întoarcă.

— Probabil că sunt şi câţiva, spuse Walter – Honey îşi dădu seama că-şi alegea cu grijă cuvintele – care evadează cu intenţia de-a se întoarce acasă, în Germania, dacă întrevăd o asemenea posibilitate.

— Ştiu că a fost un pilot german în ’42, care era gata să ajungă în Mexic, zise Carl. Numai el îmi vine în minte.

— Am citit în ziar despre doi ofiţeri care au evadat dintr-un lagăr, zise Walter, încă precaut. Cred că s-a întâmplat acum patru sau cinci luni.

— În octombrie anul trecut, zise Carl. Da, au fost prinşi.

Honey îl văzu pe Walter încremenind.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Au evadat de la Deep Fork, lagărul de lângă proprietatea tatălui meu.

— Tot în Oklahoma?

— Da, tabăra se numeşte Deep Fork, după pârâul care trece pe acolo. Unul din ofiţeri avea o iubită care locuia în zonă. Se strecura afară s-o

viziteze din când în când – ştii, ca să se culce cu ea – şi s-a gândit că ea o să-i ascundă. Câteva zile i-a ascuns, dar probabil că i s-a făcut frică şi nu şi-a mai putut ţine gura şi i-a denunţat.

— Probabil că e vorba despre alţi doi care-au evadat, spuse Walter. În ziar scria că ăştia sunt căutaţi la nivel naţional.

— Aşa se vând ziarele, zise Carl, dar despre ei e vorba. Şi-au improvizat nişte haine civile grosolane din uniforme şi au fugit din lagăr într-un camion de provizii.

— Ei, zise Walter şi acum lui Honey i se păru că renunţă, dar apoi îl auzi spunând degajat: Ştii cumva cum îi cheamă?

— Asta a fost acum ceva vreme, zise Carl. Iubita avea un nume ciudat pe care nu l-am mai auzit, nici pe-al ei nu mi-l amintesc.

— De ce n-am citit că cei doi ofiţeri au fost prinşi? întrebă Walter.

Nu renunţa, se ţinea cu dinţii. Honey aşteptă să vină explicaţia de la Carl, dacă putea să facă aşa ceva.

— Cred că se punea problema dacă s-o pună sub acuzare pe iubită, zise Carl, pentru că a fraternizat cu duşmanul, dacă mă înţelegi. Dar pentru că totuşi i-a denunţat, procurorul s-a răzgândit şi n-a mai pus-o sub acuzare, pentru ca vecinii să n-o bombardeze cu ouă sau să-i taie părul. Dacă nu se mai vorbea de evadare, era în ordine pentru iubită. Destul de curând ziarele şi-au pierdut interesul pentru cei doi.

— Ofiţerii despre care spui că au fost prinşi unde sunt acum? întrebă Walter.

— Înapoi în lagăr. Unul e din Waffen-SS. Cred că ăştia sunt SS-iştii din armată, pentru că SS-iştii obişnuiţi conduc lagărele de exterminare şi duc oamenii la gazat. Nu-i aşa, Wally?

— De ce-mi spui aşa?

— Ce? Wally?

— Mă cheamă *Walter.*

— Nu-ţi spune nimeni Walt?

— Mă numesc *Walter*.

— Am încercat să-i spun Walt şi era să facă apoplexie, zise Honey.

— Dar o poreclă? continuă Carl. Cum îţi spunea mama ta când erai mic?

Honey ştia, dar aşteptă să vadă ce va răspunde Walter. El clătină din cap şi Honey spuse:

— Îi spunea Buzz.

— De unde până unde?

— Pentru că o bâzâia la cap pe soră-sa, care nu mai vorbeşte acum. Învăţa engleza şi el îi arăta cum să spună corect cuvintele. Mi-a zis că tatăl lui nu-i spunea decât Valter.

— Mă întrebam, zise Carl, de ce erai interesat dacă nu cumva ştiu cum îi cheamă pe ce doi tipi care-au evadat.

— Da… ezită Walter.

— La ce nume te gândeai?

Honey îl apucă de braţul pe care-l ridicase, strecurându-şi mâna în buzunarul hainei.

Credea că Walter o să tragă de timp, o să-şi sufle nasul sau o să înceapă să tuşească, sau cel puţin o să-şi dreagă vocea.

Nu făcu nimic de genul ăsta şi rosti:

— Ezit pentru că am citit de mult despre ei în ziar. M-am gândit că dacă o să-mi spui numele lor, o să-mi aduc şi eu aminte, dar nu mi-ai fost de ajutor.

Honey îl privi cum dă din umeri, apoi se uită la Carl care se îndreptă către Walter, cu o carte de vizită în mână.

— Asta-i cartea mea de vizită din Oklahoma, dar am trecut şi numărul oficiului FBI din Detroit. Ţi-o dau, poate-ţi aminteşti numele băieţilor ălora. Ştii, locuiesc în zonă şi-i cunosc destul de bine.

12

Intraseră din nou pe drumul Ten Mile şi mergeau către casa lui Honey, cu rămăşiţele unui cer roşu în urma lor. Carl aprinsese farurile. Honey stătea comod, cu picioarele încrucişate. Aprinse o ţigară pe care i-o întinse lui Carl, cu o urmă de ruj pe filtru.

— Nu acum, mulţumesc, spuse el şi se întoarse spre ea. Ai fost haioasă când l-ai întrebat de sora lui.

— Sora-măicuţă, spuse Honey. Eu zic că ne-am descurcat bine.

Deschise fereastra şi scutură scrumul.

— Mi-a plăcut când te-a întrebat Walter dacă îţi mai aminteşti numele lor.

— Trebuia să mă întrebe, nu-i aşa?

— Ai zis că nu-ţi aminteşti, dar şi c-au fost arestaţi acum câteva zile. Acum nu mai înţelege nimic. Stai puţin, sper că nu te refereai la alţi doi?

— Speram să întrebe dacă nu erau Jurgen şi Otto, spuse Carl. Dacă le spunea pe nume, l-aş fi legat cu cătuşe de fotoliul ăla urât în care stătea şi m-aş fi uitat prin jur. Era un loc destul de potrivit de ascuns nemţi.

Honey zâmbea larg:

— Ai întors roata şi l-ai întrebat tu cum îi cheamă. A fost frumos, a sunat atât de firesc, dar a reuşit să se scoată şi să arate că nu-i pasă.

— A crezut c-a scăpat, dar s-a dat de gol când m-a întrebat dacă ştiu cumva cum îi cheamă, ca şi cum era doar curios.

— Am crezut c-o să-i spui, dar n-ai făcut-o.

— Dacă i-aş fi spus, ce crezi că mi-ar fi răspuns? Că n-a auzit de ei în viaţa lui. Dar de cine altcineva vorbeam, dacă nu despre cei care-au evadat din lagărul din Oklahoma, în octombrie anul trecut?

— Asta nu înseamnă că sunt la Walter, zise Honey.

— Dacă nu-s la el, ştie unde se ascund. Federalii o să facă rost de un mandat pe care să scrie că-i suspectat de activităţi subversive. O să-l strângem pe Walter cu uşa şi o să-l întrebăm despre reţeaua de spioni.

— Dar pe tine te interesează numai Jurgen şi Otto, nu-i aşa?

— Biroul crede că ajută spioni. N-am nimic împotrivă. Îi prindem pe cei doi şi-i duc la căsuţa lor din Oklahoma. Se uită la Honey. Ai văzut cum te sorbea Walter din ochi?

— Mă iubeşte încă.

— Puteam să ies, să vă dau o şansă să vă amintiţi de vremurile bune.

— Adică să-i spun un banc?

— Să-l întrebi ce face, dacă mai are hemoroizi. Ai dreptate, cred că de-asta a crezut că-i amuzantă gluma cu hemoroizii. Şi-a scos şi el chiloţii la doctor, de asta îi era cunoscută scena.

— Walter nu s-a schimbat nici un pic. S-a născut bătrân şi aşa a rămas.

— Mai vrei să-l vezi?

— De ce?

— Arată de parcă are nevoie de un prieten, de cineva căruia să-i spună gândurile cele mai tainice.

— Să văd dacă poate să-şi dea drumul la gură?

— Tu ce crezi?

— Cum să mă dau pe lângă el?

— Păi, încă te iubeşte. Îi spui că-ţi pare rău că l-ai părăsit, fără să invoci vreun motiv. Erai încă tânără şi necoaptă.

— Trebuie să-l sărut dacă vrea?

— Cred că odată ce rămâneţi singuri o să ştii ce să spui. Dacă vorbeşti, o să te simţi în largul tău.

— Şi unde să fac asta, la măcelărie?

— Află când e acolo şi treci pe la el. Nu trebuie să stabileşti o întâlnire.

Carl se uită la razele farurilor care luminau drumul de ţară.

— Putem să mâncăm dacă vrei. Sună-l pe Kevin, vezi ce face.

— Ţi-e frică să rămâi singur cu mine? întrebă ea.

El o privi. Honey scotea încă o ţigară din pachet.

— Vrei să fiu sincer şi să-ţi spun pe şleau?

— Sigur că da, zise ea şi-şi aprinse bricheta.

— Nu cred că e o idee bună să stăm prea mult împreună.

Ea închise bricheta brusc şi trase un fum înainte să spună:

— Dacă asta crezi, atunci să-l sunăm pe Kevin.

Rămaseră amândoi tăcuţi în maşină câteva minute.

Honey aştepta ca el să spună ceva, era rândul lui. Spre surprinderea ei, el zise:

— Când i-ai spus lui Walter că ne-am cunoscut în tren…

— Chiar la asta m-am gândit.

— Te-ai cunoscut vreodată cu cineva în tren?

— Am stat în vagonul restaurant când mergeam la New York, la adunarea ligii. Walter a rămas în compartiment şi a tras un pui de somn. Poate să doarmă în capul oaselor, ca-n armată. Mi-am luat un cocktail şi am început să-mi imaginez că sunt o femeie misterioasă şi că bărbaţii din vagon se întreabă cine sunt. Purtam ochelari de soare şi o bască şmecheră pe ochi. Trebuia să fiu cineva. Mai mulţi s-au oferit să-mi cumpere de băut. Am spus nu, mulţumesc. Citeam *Newsweek.* În sfârşit, lângă mine se aşază un tip despre care cred că-i interesant. Purta un costum scump în dungi, îmi spune că investeşte în afaceri imobiliare în New York şi timp de două ore îmi cumpără cocktailuri, cu whisky în ele şi încearcă să ghicească ce căutam la New York.

— I-ai spus?

— Voia să mă vadă. I-am spus să se ducă la adunarea Ligii Germano-Americane de la Madison Square Garden şi să-l asculte pe Fritz Kuhn vorbind despre evrei şi comunişti.

— Tipul era evreu?

— Da. I-am povestit atunci despre Walter şi de ce m-am măritat cu el.

— Şi ce-a spus la asta?

— Tot voia să mă vadă, aşa că ne-am văzut. Ne-am întâlnit la un pahar şi am vorbit. Mi-a sugerat să-l părăsesc pe Walter şi să mă mut cu el la New York.

— Era însurat?

— Divorţat.

— Şi aveai încredere în el?

— Mi-a zis că-i dădeam energie, că-l făceam să simtă că trăieşte din nou.

— Îmi dau seama, zise Carl şi aşteptă ca Honey să continue.

— M-am întors la Garden ca să-l văd pe Walter urlând *sig beil* la Kuhn şi m-am întrebat ce naiba era cu mine. În afară de faptul că eram tânără şi proastă.

Se lăsă din nou tăcere.

— Cred că prietenul tău Kevin s-ar putea să fi mâncat deja.

Carl îi dădu dreptate, cu ochii la drum.

— Mă duci să mâncăm sau mă laşi acasă?

— O să ne oprim undeva.

— Te întreb pentru că nu vrei să te distrezi cu alte femei în afară de nevastă-ta.

— Mă străduiesc, zise Carl.

13

Jurgen se uită cum Pontiacul trage în faţa casei, o maşină verde cu patru locuri, pe care o pierdu din vedere câteva clipe. Acum apăru în colţul mai îndepărtat al locuinţei, printre copacii din curte, întorcând pe drumul pe care Darcy îl făcuse venind pe câmp cu camioanele lui de vite. Jurgen privi Pontiacul trecând pe lângă hambar şi ţarc. Apoi se opri şi dădu înapoi. Oare de ce? Ca să se uite la vite cei din maşină? Urmări cum se coboară geamul şi văzu faţa unei tinere, foarte frumoasă, care fuma. Nu chipul celui care conducea. Îi vedea doar pălăria.

Îşi amintea Pontiacul verde din lagărul din Oklahoma, unde el aştepta, la fel ca acum, uitându-se prin gard să vadă cine e. Acum privea de la intrarea vitelor în hambar deschizătura prin care vacile şi juninca o să fie împinse înăuntru în seara asta ca să-şi piardă pieile, capetele, copitele şi apoi toate părţile.

Văzu cum Pontiacul face un viraj larg şi iese din curte pe urmele lui Darcy, pe câmp, apoi întoarce pe drumul principal şi vine spre el, trecând din nou prin faţa casei. Jurgen aşteptă, dar Pontiacul nu se mai apropie. Probabil întorsese pe aleea care împrejmuia casa şi ieşise din nou. Asta-i spuse lui Jurgen că veniseră să se uite la vacile lui Walter şi apoi voiau să-i facă o vizită.

Nu i se părea că necunoscuţii sunt prieteni de-ai lui Walter.

Walter nu avea decât trei prieteni despre care vorbea: Vera Mezwa, contesa ucraineană şi servitorul ei Bohdan, Michael George Taylor, ce-l care o aproviziona pe Vera cu cerneală invizibilă şi Joe Aubrey, membru în Ku Klux Klan, care avea un lanţ de restaurante şi un avion mic. Cu luni în urmă îl întrebase pe Walter dacă le spusese despre el şi Otto.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Max Stephan şi cu pilotul de la Luftwaffe, îi răspunsese Walter.

— Cine vorbeşte rău o păţeşte, zisese Jurgen.

— Ce? întrebase Walter.

Fata din maşină era prea tânără şi deci nu putea fi Vera Mezwa. Şoferului i se vedea doar pălăria, iar restul era ascuns de fata frumoasă, dar era ceva familiar în modul în care şi-o purta – era un stil unic între toate formele pe care le puteai da unor pălării de fetru – şi Jurgen se gândi la şerif, la Carlos Huntington Weber. La Carl care stătea la masă la restaurantul de la magazin cu un alt tip şi cu o fată care, *da,* putea foarte bine să fie cea care fuma în maşină. Îi plăcea bereta ei. Dacă era aceeaşi fată, şoferul nu putea să fie decât Carl, Carl care se apropia tot mai mult. Se întrebase mai devreme unde avea să-l vadă data viitoare.

Aici, cum stătea la intrarea în abatorul lui Walter. Jurgen intră.

Tranşatorii lui Walter o să ajungă după căderea întunericului şi o să înceapă treaba cu vacile şi juninca, o să atârne bucăţile de carne până dimineaţă. Darcy o să ajungă cu camionul lui şmecheros cu refrigerator, pe care-l cumpărase la o licitaţie şi o să ia bucăţile de carne înainte să pice inspectorii de la guvern cu bonurile lor. O să ducă carnea la magazinul lui Walter unde o să stea la rece douăzeci şi patru de ore până când Walter o s-o pregătească. Erau şi bucăţi care atârnau de tavan în răcitorul hambarului, care fuseseră cumpărate legal, în caz că inspectorii ar fi făcut un control inopinat.

— Aşa fac, zicea Darcy. Ţi se strecoară-n spate când tu nu încerci decât să trăieşti.

Jurgen nu mai cunoscuse pe nimeni ca Darcy Deal, fost deţinut – aveau în comun faptul că fuseseră încarceraţi – care acum arăta ca un cowboy şi-şi juca bine rolul cu pălăria mare şi cizmele uzate cu pinteni. Jurgen fusese ezitant prima dată când se dusese să vorbească cu el.

— Călăreşti?

— Mă întrebi dacă ştiu să călăresc?

— Când aduni vitele.

— Lucrez pe jos. Arunc o frânghie spre vacă şi pun la capăt un sac cu hrană. După aia o duc în camion, asta dacă nu folosesc rulota.

— Atunci de ce porţi pinteni?

— Intru într-un bar şi lumea îmi aude pintenii clincănind şi ştiu cine îs, zâmbi Darcy în barba de trei, patru zile. Cizmele aproape mi s-au tocit, dar nu mi-am scos niciodată jucăriile astea de metal de pe ele.

— Îmi plac cum sună, *eline, clone,* de fiecare dată când păşeşti, a spus Jurgen.

— Dacă auzi asta, să te păzeşti pentru că-n bar intră un cowboy, a zis Darcy.

Jurgen a zâmbit:

— Vrei să bagi frica-n oasele clienţilor, ai?

— Cam aşa ceva, a zis Darcy.

— Ştii cine sunt? a întrebat Jurgen.

— Eşti unul dintre prizonierii nemţi care au fugit de pe undeva. Walter spune c-aţi furat un camion şi că aţi ieşit cu el pe poarta din faţă, a spus Darcy. Eu n-am încercat să fug niciodată, m-au eliberat condiţionat, dar m-au săltat din nou pentru că i-am spart falca maistrului – munceam în mină şi a fost obraznic cu mine – aşa că m-au trimis înapoi să execut şi restul sentinţei. Închisoarea e pe deal, la două sute de metri de râul Cumberland, dacă ai avut vreodată ocazia să vezi ce-i pe acolo. Eddyville, care şi-a primit numele după un general din Războiu' Civil.

Jurgen se gândea. Generalul Eddie Vili?

— Generalul H.B. Lyon, a spus Darcy. Era din Eddyville.

— Ei, amândoi ştim ce înseamnă să fii închis, a zis Jurgen.

— Aproape că nici n-ai accent, a remarcat Darcy.

— Încerc să-mi îmbunătăţesc engleza.

— Ce-ai făcut în război?

— Am comandat un tanc în deşert în Africa de Nord, stăteam în cabină cu ochelari de protecţie şi ordonam deschiderea focului. Tunul nostru de şaizeci de milimetri putea să distrugă un tanc englez Stuart de la mai bine de o mie de metri. Altă dată am zburat cu un avion de recunoaştere cu un singur motor şi am încercat să reperez tancurile pe care englezii încercau să le ascundă acoperindu-le cu corturi de beduini.

— Serios? a zis Darcy, cu un aer interesat, deşi Jurgen se cam îndoia că un cowboy ca el ştia despre ce vorbea el. Probabil c-ai omorât ceva oameni.

— Ei, da, când loveam un tanc, de cele mai multe ori lua foc. Uneori, unul sau doi oameni din echipaj reuşeau să iasă, a spus Jurgen, făcând apoi o scurtă pauză. Îi mitraliam, adăugă şi se opri din nou, dar nu întotdeauna.

— Şi în mine s-a tras, a zis Darcy. Când ciordeam vite de pe păşune. Io aleg vaci de la crescători care pun preţuri foarte mari şi tot aşteaptă cumpărători să vină să le ia.

Jurgen s-a gândit un pic la asta. A spus:

— Măcelarului i se impune preţul kilogramului de carne, dar crescătorul sau, mă rog, cel care o hrăneşte are dreptul să ceară cât vrea?

— Da, cam aşa stă treaba.

— Nu mi se pare corect.

— E bătut în cuie, de asta facem noi bani cu vânzarea la negru.

— Mă mir că Walter a avut curajul.

— Îţi baţi joc de mine? Walter i-o trage guvernului Statelor Unite şi încalcă legea în numele lui Adolf Hitler, pen' că Walter e neamţ sută-n sută.

— Nu-ţi pasă că ţi-e duşman?

— Walter? Duşmanu'-i peste ocean, Walter mi-e partener.

— Deci, nu prea-ţi pasă că încâlci legea.

Darcy a părut surprins:

— Asta fac io, aşa-mi câştig pâinea. Adun vaci în puterea nopţii. Nu mai vreau să am nici în clin, nici în mânecă cu guvernu'. Aşa le-o plătesc io că m-au aruncat la pârnaie. Io-s bandit. Îs bandit de când eram puşti şi am furat maşini, am vândut rachiu, am lovit oameni şi nenorocitu' ăla de tribunal a zis că-i atac deosebit de grav. Şi io ce să fac, dacă tipu' e obraznic cu mine, să-l las?

Jurgen a dat aprobator din cap:

— Da, sigur, eşti bandit. N-ai nevoie de vreo altă motivaţie ca să furi vaci în puterea nopţii, alt motiv decât banii, adică.

— Fur ca să mănânc, a spus Darcy. Ascultă, vino cu mine în camionetă. Îţi arăt cum să prinzi o vită cu funia şi s-o duci în camion. Îţi spun ce să-i zici, ca să nu înceapă să facă gălăgie. Tre' să te uiţi şi la casă, la lumina de la fereastra de sus. Nu ţi-e frică, da' tot întrebi ce dracu' fac ăia sus de nu s-au băgat în pat.

— Sau poate s-au băgat în pat, a zis Jurgen şi fac lucruri intime cu lumina aprinsă.

— Cel mai bun loc unde m-am cordit cu Muriel a fost un leagăn care scârţâia pe veranda casei maică-sii. Asta înainte să ne căsătorim. Te-ai cunoscut cu Honey?

Jurgen a dat din cap în semn că nu.

— Ar trebui s-o cunoşti. E cea mai deşteaptă fată pe care-o ştiu şi-i soră-mea. Nu, de fapt *era* cea mai deşteaptă până când s-a măritat cu Walter. Nu ţi-a zis de ea?

Jurgen a dat din nou din cap.

— Tu eşti căsătorit?

— Oareşcum. N-o prea văd pe Muriel.

— Copii ai?

— Ascultă, un an întreg am petrecut fiecare noapte încercând s-o las borţoasă pe Muriel. Probabil că-i o chestie muierească şi nu poate să aibă copii. Da' spune-mi dacă vrei să ieşi cu mine

într-o noapte şi să te faci primu' hoţ de vite nemţălău.

— N-am pălărie de cowboy, a spus Jurgen.

— Am io pălării, frate. Ce măsură porţi? a zis Darcy.

Darcy se opri la bar la Farmington şi bău vreo câteva tării urmate de bere, gândindu-se la sora lui şi vrând să ştie de ce venise ea să-l vadă pe Walter. Şi cine era tipul care-o însoţea. Darcy n-o sunase pe Honey de când venise aici, însă se pregătea s-o facă. Îşi spuse: „Drace, ar trebui să te cam duci pe-acolo şi să-i dai bineţe soră-tii şi să vezi dacă nu cumva s-a luat cu tipul ăla."

Se întunecase când părăsi barul şi se duse acasă, cu remorca după el.

Maşina în care fusese Honey nu mai era pe alee.

O luă peste câmp şi se îndreptă spre hambar. Singurele maşini de acolo erau cele ale nemţălăilor care tranşau carne pentru Walter. Ar fi putut să-l întrebe pe Walter: „Hei, bă, a venit soră-mea pe la tine?" Să-l facă să-i spună ce se întâmplă. O să facă pipi şi după aia o să se ducă să vadă ce-i pe la hambar. Să vadă ce făceau tranşatorii de carne şi puştiul ăla cu ei. Malacii ăia cu lamele lor de cincisprezece centimetri, pe care le tot ascuţeau, puteau să ia pielea de pe vacă, de parcă purta fermoar. Numai cu un lucru nu era de acord în ceea ce priveşte felul în care pregăteau vitele. Cum le omorau.

Jurgen se uita la tipul care se ocupa în seara asta cu sacrificarea vitelor şi care ţinea o puşcă de calibrul 22 pe care o apropia de fruntea vacilor, nu mai departe de câţiva centimetri de capătul ţevii şi trăgea şi vaca se prăvălea pe tobogan, nu moartă, ci lovită, leşinată.

Venind în spatele lui Jurgen, Darcy spuse:

— Vezi vaca aia care se uită la omul cu puşca? Se gândeşte, ce dracu' faci cu arma de calibru' 22,

foloseşte şi tu o armă ca omu'. Vrei să mă omori, omoară-mă! S-o terminăm odată!

Darcy, continuând să vorbească, se apropie şi mai mult de Jurgen.

— Cei de la Protecţia Animalelor zic că tre' s-o ameţeşti pe văcuţă, ca să nu simtă când o pui cu capu' în jos şi îi ciopârţeşti vinele şi *eşti atent* şi te dai repede înapoi. Nu porţi tu şorţu' de muşama degeaba, pentru că toate din ea ţâşnesc. O despici în mijloc de la fund la piept, îi scoţi bojocii, băşica, rinichii. Îi tragi afară esofagu' prin diafragmă şi îi eliberezi organele care erau prinse. Scoţi chestia aia scârboasă…

— Măruntaiele, zise Jurgen.

— Da, exact, alea din care se fac plăcintele cu carne, spuse Darcy. Să fiu al dracu', la cât timp petreci aici uitându-te la ea, îmi vine să cred că ai de gând să te faci măcelar când te-or elibera.

— Sunt liber şi acum, zise Jurgen. Şi vreau să mă duc în Vest să mă fac cowboy.

Walter veni în timp ce discutau cum să iasă într-o noapte întunecată, ceea ce Darcy numea „drumu' ţipătului de bufniţă". Jurgen întreba în mod serios dacă puteau să călărească, aşa cum se făcea în Vest. Jurgen era serios, deşi părea că glumeşte.

Îl văzu pe Walter apropiindu-se. De data asta Walter părea foarte agitat.

— Honig a fost pe-aici, spuse el.

— Fata din maşină e fosta ta soţie? întrebă Jurgen.

— Da, Honig, spuse Walter, întorcându-se apoi către Darcy. Ai văzut-o?

— Am văzut-o pe drum, zise Darcy, dar nu eram sigur că e ea.

— Au venit prin spate, explică Jurgen, amintindu-şi de Pontiac şi au întors.

— Surioara mea, spuse Darcy. Ţi-am zis de ea, floricica blondă? A fost nevestica lui Walter. Ce voia? întrebă întorcându-se spre Walter. Să vadă

dacă te-ai făcut american get-beget? Nu-l ştiu pe ăla care era cu ea.

— E ofiţer federal, zise Walter, dar nu de la FBI.

Walter îşi băgă mâna în buzunar şi se întoarse către Jurgen.

— Vă căuta, pe tine şi pe Otto.

— Ţi-a spus cum îl cheamă?

Mâna lui Walter ieşi din buzunar cu cartea de vizită a lui Carl, pe care era imprimată steaua aurie.

Jurgen simţi steaua printre degete, când luă cartea de vizită şi văzu numele Carlos Huntington Webster, şerif federal adjunct. M-ai găsit, îşi spuse el.

Avea să-l revadă pe Carl şi îi plăcea ideea, să vorbească cu el şi să zâmbească la lucrurile pe care le spunea, dar nu voia să se întoarcă în Oklahoma, nu până când nu se termina războiul. Voia să-l caute pe şeriful acela cu care lucrase Carl Webster, cel care fusese călăreţ de tauri la rodeo înainte să ajungă şerif. I-ar fi plăcut să stea cu oameni ca ăştia, cu Carl Webster. Să se uite la ei şi să înveţe să scuipe. Cei care mestecau tutun scuipau mult.

— Nu a cercetat casa sau împrejurimile?

— Era ora de masă, zise Walter. Îi era foame, aşa că a plecat… cu Honig.

Jurgen se gândi că Walter urma să spună „cu Honey a mea”.

— Dar o să se întoarcă, zise el.

— Probabil că da, zise Walter. Te cunoaşte. I-ai spus cumva c-ai stat aici la un moment dat şi că ai prieteni?

Jurgen încuviinţă din cap.

— Ei, atunci o să se întoarcă. O să vorbesc cu Helmut, zise Walter, uitându-se la cei trei tranşatori.

Aceştia se aflau lângă vita care stătea acum cu capul aplecat şi-şi ascuţeau cuţitele.

— Helmut, Reinhard şi Artur, toţi trei sunt oameni de ispravă. Helmut o să te ia cu el când o

să plece.

— O să stau cu Helmut? întrebă Jurgen.

— Nu, o să stai cu contesa Vera Mezwa. Helmut o să te ducă la ea. O să mă duc la Farmington s-o sun de la un telefon public, ca să-i spun că vii. Nu cred c-o să refuze să aibă grijă de tine. O să vrea să facă ceva pentru Germania în vremurile astea grele şi o să fie fericită.

— Asta sună de parcă m-ai oferi ca un cadou pentru ea, ca s-o mai înseninez.

Se păru că Walter zâmbea, dar nu era sigur.

— Chiar e contesă?

— E ucraineancă. S-a măritat cu un conte polonez.

— Ucis în război?

— Da, un erou. Pe nevasta lui au trimis-o aici. Au pregătit-o ca spion militar. Vera Mezwa e cel mai important agent german din America.

— Câţi ani are?

— Nu ştiu. Mai mare ca tine.

— Arată bine?

— Ce importanţă are cum arată? O să te ascundă.

Jurgen se gândea că o femeie pe nume Vera Mezwa, contesă, spion german, nu avea cum să fie mai plicticoasă ca Walter. Jurgen era gata să se mute.

14

Ochii Verei Mezwa şi cei ai lui Jurgen se întâlniră la acelaşi nivel. Îl luă de mână, se apropie şi-l sărută pe un obraz şi apoi pe celălalt, iar Jurgen simţi cum buzele ei îi ating pielea şi apoi se priviră din nou în ochi, iar Jurgen ştiu că ea se bucură că el a venit, dar nu face prea mare caz de asta. Îşi dădea seama că se bucură după felul în care-l luă de braţ şi-i spuse:

— Vino să stai aici ca să te simţi confortabil.

Engleza ei avea un accent slovac. Mai cunoscuse ucraineni la Hamtramck, la Detroit, care vorbeau engleza încercând să pară americani.

— Spune-mi ce vrei să bei, zise ea.

Părea sigură pe sine, ca o femeie care conduce o reţea de spioni, dar avea un parfum minunat, care îi îndulcea făptura în ochii lui. O vedea goală în pat şi-şi imagina că are muşchi sub rotunjimile corpului şi sâni ca ai unei atlete. Îşi dădea seama că îşi vopseşte părul şi că prefera nuanţa crudă de henna şi rujul de buze roşu aprins, care contrasta uimitor cu chipul ei palid, pudrat. Era o femeie chipeşă, în stil central-european şi lui îi plăcu din prima clipă de ea.

— Beau ce bei şi tu, zise Jurgen, convins că o să fie ceva cu alcool.

Tocurile o aduceau la aceeaşi înălţime cu el, iar ca vârstă avea peste treizeci de ani, poate patruzeci. Vârsta nu avea importanţă pentru nici unul dintre ei. Mobila din salon era convenţională, lipsită de strălucire. Jurgen îşi imagina că era deja aici când se mutase ea. Au luat ţigări de pe o tăviţă de argint, iar Vera le-a aprins cu Ronson-ul ei, stând pe sofa, privindu-l, cu picioarele acoperite de o fustă de lână de culoare trandafirie, asortată cu puloverul larg pe care-l îmbrăcase direct pe piele şi perle la gât. Îşi înălţase capul şi privea dincolo de Jurgen.

El se întoarse destul cât să vadă un tânăr care purta şorţ alb peste tricou şi o cravată roşie. Era slab şi aştepta stând în picioare în cameră, cu mâinile în şold şi umerii puţin lăsaţi, într-o poziţie relaxată.

— Bo, dă-mi, te rog, vodca din frigider, spuse Vera.

Jurgen îl privi cum se întoarce fără un cuvânt şi trece prin sufragerie. I se părea că tânărul îşi poartă părul blond şi bogat cu breton, în stil Buster Brown.

— Bo e valetul meu, zise Vera. Bohdan Kravehenko. A fost steward pe nava pe care soţul meu, Fadey, fugea de blocadă în timpul asediului Odessei, care a durat din iunie până în octombrie 1941. Poate că ştii deja că nava lui Fadey s-a scufundat şi el s-a dus la fund împreună cu ea. Bo era în slujba mea când Odessa a căzut în mâinile românilor pe care i-aţi pus să atace înaintea trupelor voastre. Un *Einsatzgruppen,* un pluton al morţii, l-a găsit şi l-a aruncat în lagăr cu evreii, comuniştii şi ţiganii şi l-au pus să poarte triunghiul roz care-l identifica drept homosexual. Galbenul era culoarea evreilor.

— A evadat? întrebă Jurgen.

— În cele din urmă, răspunse Vera. Dar mai întâi Bohdan i-a dat timp de zece zile toată mâncarea lui unui om, care cumva intrase în posesia unui cuţit de unt şi nu ştia ce să facă cu el. Bo a ascuţit lama cuţitaşului până când a obţinut ce a vrut. I-a tăiat gâtul gărzii care îl făcea să îngenuncheze şi să-şi deschidă gura. Era o brută SS, care încerca să facă pipi în gura lui de la doi metri distanţă. Bo s-a furişat în barăcile gărzilor, l-a găsit pe cel care făcea pipi şi i-a tăiat gâtul şi a mai omorât doi cu ocazia aia, fără să facă nici un zgomot. Oricum ar fi fost împuşcat şi dacă n-ar fi omorât brutele, pentru că împuşcau pe toată lumea. Am părăsit Odessa şi l-am luat şi pe Bo cu mine la Budapesta îmbrăcat în femeie, ca parte din

învoiala pe care am făcut-o cu serviciul de spionaj german.

Vera îşi stinse ţigara şi-şi mai aprinse una.

— Ascultă aici. Într-o noapte la Brass Rail, în centru, le-a spus poponarilor cu care se îmbăta că lucrează pentru o spioană germană. FBI-ul a prins de veste imediat. L-au întrebat pe Bohdan dacă ar vrea să lucreze pentru ei, să devină agent al Statelor Unite şi să mă spioneze pe mine. Sau să-l închidă ca duşman străin şi să-l trimită înapoi în Ucraina după război. Bo speră să devină cândva cetăţean american şi a zis, da, sigur, cât vor să-l plătească. L-au întrebat ce preţ pune pe libertatea lui. Atât o să-l plătească. Mi-a zis singur că o să mă spioneze. Şi l-am întrebat: „Ce primeşti, o decoraţie?" „Nu, nimic." I-am zis: „De ce nu te faci agent dublu ca să spionezi pentru mine? Nu-i aşa că ne distrăm împreună? Nu te las să porţi bijuteriile mele?" Şi aşa se preface. Inventăm lucruri pe care să le spună americanilor şi care să pară adevărate, aşa că-l ţin în slujba lor. Dar deja ştiu prea multe lucruri despre mine. Că am fost recrutată de Miss Gestapo în persoană, Sally D'Handt, un agent celebru al germanilor. Că am fost la şcoala de spioni de la Budapesta şi m-au primit în Divizia I a Abwehr-ului, la departamentul de informaţii. Cum de a aflat FBI-ul atâtea despre mine? Am fost impresionată.

Bohdan veni cu o sticlă brumată de Smirnoff şi cu pahare de aperitiv pe care le ţinea între degete.

— Bo, îi povesteam lui Jurgen ce faci pentru FBI.

Tânărul puse paharele pe măsuţă.

— Ne place grozav să inventăm poveşti pentru ei. Cum o aud pe Vera vorbind la telefon despre nişte sabotori care vor să arunce în aer tunelul spre Canada.

— Şi podul Ambassador, completă Vera.

Bo umplu trei pahare şi se aşează la măsuţă faţă în faţă cu Jurgen şi Vera, îndeajuns de aproape cât

să ia vodcă, s-o bea şi să-şi mai toarne un pahar.

— Spune-i lui Jurgen ce-ai face dacă ai fi Walter, zise Vera.

— Dacă ar trebui să-mi duc viaţa arătând ca Himmler? Mi-aş tăia singur gâtul. Cu cuţitul de unt pe care l-am păstrat ca amintire.

— Poartă-te frumos! spuse Vera. Trebuie să-l tratăm pe căpitanul Schrenk cu respect. Se întoarse către Jurgen: Dacă Bo dă drumul la muzică şi te invită să dansezi, spune-i nu, mulţumesc. Câteodată e impulsiv.

— Da, dar am genul de impulsuri care îi plac, spuse Bo.

Jurgen o privi pe Vera cum dă pe gât păhărelul de vodcă, îl umple din nou şi se întoarce spre el:

— Ce mai aştepţi?

Îşi ridică paharul, sorbi vodca şi o lăsă să-i mai toarne una.

— Ştii că aţi bombardat Odessa până n-a mai rămas nimic din ea.

— N-am fost în viaţa mea la Odessa, zise Jurgen.

— Ştii ce vreau să spun. Casa noastră a scăpat de bombe pentru că stăteam la trei kilometri de port. I-aţi împins în avangardă pe nemernicii ăia de români din Armata a IV-a ca să vă facă toate treburile murdare şi ce-aţi mai găsit? Nimic. Dobitocii de ruşi fugiseră şi luaseră cu ei tot ce se putea căra. Asta fac ruşii, pradă. Când plecau din hotel, furau prosoapele, chiar şi tablourile de pe pereţi. Românii sunt cu totul altă mâncare de peşte. Au venit la Odessa şi-au început să omoare evrei. I-au împuşcat, i-au spânzurat de stâlpi pe străzi. I-au băgat în depozite goale, cam douăzeci de mii, au încuiat uşile şi i-au mitraliat prin găurile pe care le făcuseră în pereţi. După aia au dat foc clădirilor şi au aruncat şi câteva grenade. Îţi vine să crezi? Asta ca să nu mai rămână nici un evreu în viaţă.

— Spune-i de plutoanele morţii, zise Bo.

— SS-ul, zise Vera. Războiul a ajuns la Odessa şi mi-a schimbat viaţa, de la un relativ confort real la unul aparent, continuă ea gesticulând. Casa asta. Soţul meu se ocupa de transporturi navale, cargoboturi care făceau comerţ între porturile Mării Negre. Fadey se înţelegea cu sovieticii, strângea din dinţi, le oferea mită când nu putea să-i ducă cu zăhărelul. Avea numai lucruri bune de spus despre Iosif Stalin, piticul ciupit de vărsat. Ştii ce înălţime are? Ruşii zic că are un metru şaptezeci. Pe dracu'! Poartă talonete în pantofi, că altfel ar fi o piticanie de un metru şaizeci. Mama lui l-a trimis la seminar să se facă preot, dar l-a respins Dumnezeu.

Contesa continua să vorbească, iar Jurgen s-o asculte.

— Ţi-am zis că asediul a început în iunie 1941? Fadey, soţul meu, s-a făcut spărgător de blocadă, ca Rhett Butler. Pleca din Odessa şi traversa spre Turcia, care la vremea aia era neutră şi se întorcea cu arme şi provizii. Şi cu vin turcesc, pe care nu puteam să-l beau. Fadey se asociase cu oameni din marina sovietică. Avioanele Stukas i-au bombardat şi au scufundat două distrugătoare, *Bezuprechnîi* şi *Besposhachadnîi,* un remorcher şi nava lui Fady. A pierit pe mare şi nu l-am mai văzut niciodată, mi l-au răpit.

Jurgen aşteptă câteva clipe.

— Germanii ţi-au omorât soţul? Sau l-a scufundat o canonieră sovietică? Mi s-a zis că soţul tău era ofiţer de cavalerie polonez şi a fost ucis în luptă.

— Asta-i povestea pe care m-au pus s-o spun. Am ajuns la Detroit ca văduva unui conte polonez, care murise eroic, luptând călare cu tancurile. Am venit cu o poziţie socială, una mai acceptabilă decât aceea a unei văduve de contrabandist de arme de pe Marea Neagră. I-am întrebat la şcoala de spioni dacă contele ştia ce făceau ei. Nu mi-au zis. I-am întrebat dacă exista o asemenea persoană.

Nu mi-au zis nici asta. Pe paşaport sunt Vera Mezwa Radzykewycz, contesă. Nu am un aer regal?

— Cum să nu, zise Jurgen. Dar o văduvă de contrabandist de arme nu ar fi fost o poveste chiar atât de rea. Oamenii te-ar fi compătimit.

— Ţi-am zis că am fost contactată la Budapesta de Sally D'Handt, o trădătoare belgiană care a devenit spioană pentru nemţi. Acum face recrutări pentru serviciul de spionaj militar şi adună tot felul de suflete pierdute în Abwehr. Ai auzit de Sally? E celebră.

Jurgen scutură din cap şi Vera continuă:

— E blondă ca Veronica Lake şi foarte teatrală. Mi-a zis cu foarte mare solemnitate că vasul soţului meu a fost scufundat de o canonieră sovietică. Primiseră ordin să facă asta pentru că înfiorătorul Iosif Stalin nu avea încredere în nimeni.

— Ai crezut-o?

— Ruşii aveau tot timpul ceva cu noi. Sally m-a întrebat dacă fusesem vreodată în America. Da, când eram foarte tânără. Mi-ar plăcea să mă întorc? Da, am zis, foarte mult. Acum căţeaua aia nemernică de belgiancă trădătoare şi-a stors nişte lacrimi, aşa de emoţionată era. Era gata să plângă în timp ce se forţa să zâmbească, să-şi arate bucuria că am acceptat să vin aici. Se uita aşa cum se uită Joan Fontaine la Cary Grant în *Suspiciune,* când îşi dă seama că el o iubeşte. Sau privirea care spune că, atunci când ecranul se întunecă, ea şi Cary o să fie în cabină şi o să şi-o tragă până crapă. Aşa arată Miss Gestapo când şopteşte: „Vera, eşti persoana de care avem nevoie ca să adune informaţii direct din Arsenalul duşmanilor noştri, oraşul Detroit." Sau o fi spus „aşa-zisul Arsenal al democraţiei"? Nu-mi mai amintesc exact.

Vera ridică din umeri în puloverul ei larg. Acum se hotărî să mai fumeze o ţigară.

— De la Budapesta am venit la Detroit via Canada. Am înlocuit o agentă care şi-a trădat propria reţea de spioni, odată ce FBI-ul i-a luat urma, Grace Buchanan-Dineen. Îşi spunea „Grahs” şi e singura agentă despre care ştiu, bineînţeles în afară de Ernest Frederick Lehmitz, că folosea cerneală invizibilă în mesajele către persoanele de contact. Lehmitz dădea raportul despre navele care plecau de la New York către Europa până când l-au prins şi l-au închis.

— Asta a fost casa lui Grahs? întrebă Jurgen.

— Ar fi amuzant, zâmbi Vera. Casa spionilor germani. Nu, Grahs locuia în centru, pe malul râului. Mi-au dat casa care-a fost închiriată până în iunie anul ăsta.

— Numai două luni ai?

— Stai. Mi-au dat un cont în bancă cu cinci mii de dolari şi o mie pe lună pentru cheltuieli.

— Asta pare destul de generos.

— Anul trecut mi-au redus suma la cinci sute pe lună, iar anul ăsta nu mi-au mai trimis nici un cec. Ultimul a venit în februarie.

Jurgen luă o ţigară de pe tăviţă. Vera se întinse către el şi i-o aprinse cu bricheta.

— Nu mai ai bani?

— Mă descurc.

— Ce-o să faci?

Vera se uită la Bohdan.

— Discutăm despre ce-o să facem.

— Tot timpul, zise Bohdan, turnându-şi vodcă. Îi spun Verei să devină concubina unui bogătaş şi eu să mă fac eunuc.

— Nu eşti nemţoaică, zise Jurgen. De ce lucrezi pentru serviciul german de spionaj?

— Îi urăşte pe ruşi, spuse Bo.

— Îi antipatizez. Singura parte din război care nu mă deranjează e că voi şi cu nemernicii de ruşi vă omorâţi între voi, îi spuse Vera lui Jurgen. În 1940 şi în 1941, toţi tinerii soldaţi germani din buletinele de ştiri mi se păreau sexy. Eraţi

atrăgători, mândri de voi, aveaţi idealuri în care credeaţi. Cântaţi, mărşăluiaţi şi cântaţi în timp ce mărşăluiaţi. Îmi amintesc că mă gândeaţi că era ca într-o operetă destul de proastă. Dar entuziasmul era molipsitor. Îmi plăcea puritatea din toată treaba asta, o nouă Germanie plină de bărbaţi tineri şi sănătoşi şi de femei cu trăsături nordice şi păr blond platinat. Ştiam că printre voi aş fi strălucit ca un star de cinema. Dar voiam să schimb un stat poliţienesc, precum cel al lui Stalin, cu altul? Să fiu atentă tot timpul la ce spun? Cum să nu mă uit la supernaziştii care se plimbă cocoşeşte pe stradă fără să mi se pară ridicoli? Mi-am zis: „Bine, germanii sunt un popor puternic, determinat şi nu o să-l suporte pe Adolf şi şleahta lui multă vreme şi bocancii Gestapo-ului în viaţa lor. După război, totul se va întoarce la starea de dinainte."

— Şi uciderea evreilor, zise Jurgen. Crezi că oamenii acceptă asta?

— Întorc capul.

— Dar ştiu despre lagărele de concentrare.

— Nu pot decât să aştepte până când Germania e învinsă şi Adolf e adus în faţa unui tribunal internaţional. Toată lumea ştie că sfârşitul se apropie şi că nu putem câştiga. Ar trebui să ne mulţumim cu pacea şi să mai încercăm peste zece ani. Aud că America o să ceară capitulare necondiţionată, iar Germania va trebui să dea înapoi pământul pe care l-a furat, adică ţările pe care le-a ocupat. O să renunţe la tot sau ruşii o să se arunce asupra lor.

— Nu o să avem de ales, spuse Jurgen clătinând din cap.

— Încerc să-mi explic, zise Vera, cum se face că lucrez pentru Fuhrerul care iubeşte războiul şi-i urăşte pe evrei. Am văzut un articol despre Henry Ford şi-am aflat că şi el este împotriva evreilor. Ne previne în legătură cu conspiraţia internaţională a evreilor, ceea ce bănuiesc că vrea să însemne comunism. Ştim că este obtuz. Henry Ford crede

că zahărul din grepfrut poate cauza artrită. Dar în fabrica lui e un geniu. Şi atunci de ce e împotriva evreilor, ca rasă? Cred că-i antipatizează pentru că majoritatea sunt deştepţi. Ştie că unii dintre ei, precum Albert Einstein, sunt chiar mai deştepţi decât el. Nu vrea să recunoască asta, aşa că îi condamnă pe toţi, ca rasă.

— Am citit despre Ford, spuse Jurgen, înainte de război şi chiar m-am mirat.

— Părerea mea este că există o grămadă de prejudecăţi împotriva evreilor. Henry Ford era pacifist cât timp America era neutră, spuse Vera. A refuzat să construiască motoare pentru avioanele de luptă ale englezilor. Doi ani mai târziu a făcut câte un bombardier cu patru motoare, un Liberator, la fiecare oră în zilele lucrătoare. Asta fac la Willow Run, asamblează mai bine de o sută de mii de piese ca să facă bombardiere. Ca să produci un Ford sedan îţi trebuie numai cincisprezece mii de piese. Cu genul acesta de informaţii îmi încarc bietul meu creier. Uzina de la Willow Run se întinde pe mai bine de un kilometru şi jumătate. Structura este făcută din douăzeci şi cinci de mii de tone de oţel. Nouăzeci de mii de oameni lucrează acolo. La Chrysler, în cealaltă parte a Detroitului, fac tancuri cu miile. Packard şi Studebaker produc motoare pentru avioane, iar Hudson, piese de artilerie antiaeriană care să doboare avioanele inamice. Nash face motoare şi elice şi General Motors aproape orice din ce are America nevoie pentru război. Pot să producă trei milioane de căşti de oţel – Vera pocni din degete – uite aşa şi-i costă şapte cenţi bucata.

— Trebuie să admit, spuse Jurgen, că nu i-am evaluat corect ca adversar.

— Fuhrerul vostru a fost prea preocupat să se împăuneze în faţa lumii ca să observe asta, spuse Vera. Ştii ce fac, ce-mi cer persoanele de contact? Să le spun numele şi amplasamentul uzinelor care produc metale uşoare. Credeau că dacă distrugeau

toate uzinele de aluminiu, americanii nu o să mai fie în stare să producă bombardiere. Voiau să-i opresc pe Aliaţi să mai bombardeze Germania. Sunt înnebuniţi, pentru că le cad în cap bombe de două ori pe zi. Abwehr Il sunt sabotorii. Lor li s-au dat indicaţii de genul: „Pentru numele lui Dumnezeu, întrerupeţi dracului alimentarea cu energie a uzinelor. Neutralizaţi-le cât mai repede.”

— Şi au reuşit vreunii?

— Ai fi citit cu siguranţă despre aşa ceva.

— Nici o faptă mare, ca de exemplu să fure lansatorul de bombe Norden?

— Asta s-a întâmplat în 1938, când l-am întâlnit pe Fadey. Le-am spus despre un nou procedeu de sudură la Fisher Body. La arsenalul Chrysler au redus timpul de finisaj al tunurilor antiaeriene de la patru sute de ore la cincisprezece minute. I-am întrebat dacă vor amănunte şi n-am primit nici un răspuns. Probabil că se ascund în buncărul lor.

— Cum transmiţi informaţiile?

— Le spun să-şi facă abonament la *Time.* Himmler a fost din nou pe copertă în februarie, pentru a treia oară din 24 aprilie 1939. Walter o s-o înrămeze, o să şi-o pună pe perete. Lui Himmler n-o să-i placă articolul, dar va comanda o sută de exemplare… Dau informaţia pe care trebuie s-o trimit – să zicem despre amplasamentul noii uzine Alcoa – persoanei care vine când dau telefon la un număr. Merge undeva şi transmite mesajul codat unei companii germane de transport din Valparaiso, Chile şi de acolo o trimit la Hamburg.

— Cum de-ţi aminteşti data de 24 aprilie 1939?

— Vera are o memorie fenomenală, zise Bohdan, dar trebuie să vadă cuvintele sau cifrele scrise undeva.

— Dacă-mi spui ceva ce trebuie să-mi amintesc, continuă Vera, îmi scriu şi mă uit când vreau să-mi reîmprospătez memoria.

Nimeni nu mai zise nimic câteva clipe. În tăcerea lăsată, Jurgen auzea, foarte slab, orchestra

lui Glenn Miller cântând *String of Pearls* la radioul din bucătărie.

— Mă urmăreşte un ofiţer federal, un şerif pe nume Carl Webster.

— Da, am citit în rubrica lui Neal Rubin, zise Vera. Tu eşti cel pe care-l urmăreşte?

— Am crezut că Walter v-a spus despre el, zise Jurgen.

— Walter trăieşte în lumea lui.

— Dacă şeriful ştie de Walter, atunci sigur ştie şi de tine.

— Eşti amic bun cu poliţaiul ăsta, de-i spui pe nume?

— Ne cunoaştem.

— Şi crezi c-o să te caute aici. Nu vrei să te predai, dacă tot se apropie sfârşitul războiului?

— Nu, nu vreau.

— Te înţeleg. Dar dacă prietenul tău o să percheziţioneze casa asta, unde te ascundem?

— O să plec, zise Jurgen.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse Vera după câteva clipe.

Se lăsă din nou tăcerea, o tăcere care începea să se prelungească, până când Bohdan anunţă:

— Se apropie ora ceaiului.

— Putem să considerăm vodca ca fiind ceaiul nostru, zise Vera şi-l privi pe Jurgen. De ce nu te duci să te odihneşti? O să duc nişte reviste în camera ta, pe care sigur că Walter nu le are şi probabil nu ştie nici măcar că există. Trage un pui de somn şi coboară în sufragerie la ora şase să bem cocktailuri şi să mâncăm cina pe care o să ne-o gătească Bohdan. Se întoarse către el: Ce o să ne pregăteşti, sau vrei să fie o surpriză?

Jurgen se uită la Bo şi pentru o clipă expresia acestuia arătă că se cam plictisise de armonioasa rutină domestică. Dar apoi se însufleţi şi păru dornic să-i răspundă Verei.

— Ţie nu pot să-ţi fac surprize, contesă, pentru că vii în bucătărie amuşinând, dar poate că o să-i

stimulez apetitul lui Jurgen.

— Sper că n-a părut că flirtam, zise Bo, care stătea acum pe sofa lângă Vera, care-şi trecea degetele prin părul lui tuns în stil Buster Brown, mângâindu-i umărul.

— Cred că ai mătreaţă.

— Mi-am pus în cap să joc rolul de *goluboy* şi tot ce spun sună provocator.

— Eşti destul de credibil, zise Vera, amintindu-şi după-amiaza în care Fadey venise acasă cu câteva ore mai devreme şi aproape îi prinsese goi în dormitor. O strigase de jos: „Vera?" Când urcase în dormitor, Bo îmbrăcase una dintre rochiile Verei şi stătea cu mâinile în şold, uitându-se în oglindă. Vera, care-şi pusese fusta şi puloverul, ieşise din dulap, în timp ce Fadey se uita uimit la Bo.

— Îţi aminteşti ce i-am zis atunci? îl întrebă ea acum.

Bo zâmbi larg.

— Ai spus: „Îi place să se îmbrace în haine femeieşti, dar e cel mai bun bucătar din Odessa." Mi-a venit să te sărut. Şi Fadey a înghiţit-o.

— Oricum nu-i păsa.

— Nu ştiu cum te-ai gândit la asta atât de repede. L-ai auzit jos şi în doi timpi şi trei mişcări m-ai făcut homosexual.

— Ştii, zise Vera, uneori semeni cu o fetiţă. Dar în momentul în care ai început să te prefaci…

— M-am distrat.

— Da, până când te-au remarcat cei din jur, poate colegii tăi de pe vas. Nu a durat foarte mult. Când te uiţi la unghii nu ţii mâna cum trebuie.

Îmbrăţişă, trăgându-i corpul zvelt, coastele pe care-i plăcea să le simtă, lângă ea.

— Plutonul de execuţie a venit şi cineva de la docuri te-a arătat cu degetul. „El e." Ai încercat să le spui că ai un motiv să te porţi aşa cum te porţi, ca să nu te împuşte soţul cuiva. Şi au făcut pipi pe tine.

Vera începu să-l mângâie, atingându-i faţa, trecându-şi mâna prin părul lui.

— Puişorul meu, îmi pare atât de rău.

— Ar trebui să nu mă mai port ca o zână.

— Nu încă. Tu eşti arma mea secretă.

— Nu credeam că Jurgen o să fie o problemă, dar este.

— Nu o să-mi fac griji şi dacă trebuie să-l las baltă, o să-l las. Walter, habar n-am, nu prea spune multe, dar ne ascunde ceva. Face planuri pentru ziua lui Hitler, pe 20.

— Ce?

— Nu vrea să zică. O să ne spună mâine noapte, aci. O să-l aducă pe guralivul ăla din Georgia dacă vine cu avionul. L-am sunat pe doctorul Taylor, i-am cerut să vină, ca să fie la curent cu ce se întâmplă.

— Sper ca Joe Aubrey să nu vină, zise Bo. Sper să nu poată pleca din cauza vremii. Ba nu, o să decoleze, pentru că e un tip feroce, apucat şi nu-l opreşte nici o furtună de pe lumea asta. Dar până la urmă-l opreşte şi avionul se prăbuşeşte şi el moare în flăcări. N-ar fi mişto?

— Numai dacă de data asta nu vine cu trenul, zise Vera. Nu mă gândeam la el, ci la doctorul Taylor.

— Ăsta nu spune nici o vorbuliţă, zise Bo şi i se mişcă ochii în cap când se uită la noi. Nu-i scapă nimic.

— Nu prea vorbeşte la întâlniri, dar o să ciripească la FBI, zise Vera. Cred că, dacă e strâns cu uşa, doctorul o să ne trădeze, ca să nu ajungă la închisoare. Sau ca să-i mai reducă din pedeapsă.

— Ce vrei să fac?

— O să te anunţ mâine-noapte, după ce mă uit la oamenii ăştia. Să văd dacă îmi plac vreunii din ei.

— Vezi cine are bani de dat, spuse Bo. Ştim că guralivul are de unde plăti. L-ai putea seduce, cu una din replicile tale.

— Nu, nu-s în stare. Apa lui de colonie îmi irită ochii.

— Şi pe-ai mei. Credeam că e de la respiraţia lui. Fă-l să scrie un cec pentru organizaţia de ajutorare a germanilor, pentru oamenii care mor de foame la Berlin. Bo se cuibări lângă Vera şi-şi puse obrazul pe sânul ei. Spune-mi dacă nu mai ai bani. Mă duc să fac trotuarul.

— Nu zice asta, te rog.

— O să stau la intersecţia dintre Six Mile şi bulevardul Woodward. Să agăţ nişte funcţionari care merg acasă în suburbii, acolo unde stau oamenii cu bani.

Vera îl prinse pe Bo de bărbie şi îi întoarse faţa către ea, pentru ca el să vadă reproşul din ochii ei.

— Niciodată să nu-mi spui ce faci când nu eşti cu mine. Nu vreau să aud. Mă înţelegi? Nici în glumă, sau te alung. Continuă să se uite la el, la faţa care se apropie de a ei şi-l sărută pe gură. Înţelegi? Eşti dragostea mea. Vreau să-mi aparţii numai mie, nimănui altcuiva. Poartă-te frumos cu mine. O să-ţi fac o bucurie şi o să te las să-mi porţi rochia neagră cu paiete mâine-seară.

Bo se întoarse ca să se ridice în capul oaselor.

— Adică atunci când vin spionii tăi?

— Dacă vrei, zise Vera.

— Cea neagră cu paiete?

15

Carl îi telefona lui Louly în fiecare săptămână la Cherry Point, Carolina de Nord, baza aviatică militară, ca să nu fie nevoit să-i trimită scrisori. O asculta cum povestea chestii de genul cum e cu mărşăluitul, cum le plăcea puşcaşilor marini să mărşăluiască şi cum cântau în ritm rapid când mergeau în cadenţă, mai mult sunete decât cuvinte, fără un sens anume.

— De ce e aşa de important mărşăluitul ăsta? întreba ea. La bază mărşăluieşti oriunde te-ai duce. Chiar şi acuma, când ne vizitează congresmeni de la Washington, facem tot timpul parade, la dreapta şi la stânga, pas înapoi, arătându-le vizitatorilor că suntem puşcaşi marini, la naiba!

Vocea lui Louly suna acum precum cea a unui adevărat puşcaş marin.

— Până şi noi am mărşăluit mult, spunea Carl, referindu-se la genişti. Eşti în armată, nu prea contează unde, te pun să mărşăluieşti până cazi lat. Ca să te determine, bănuiesc, să începi să faci ce ţi se spune la ordin. Când lupţi, când ţi se ordonă să te mişti, nu stai să te mai gândeşti, te mişti.

Spunea asta pentru ca soţia lui să creadă că este la fel de *semper fi*[7]. Pe cât era ea.

Către sfârşitul conversaţiei, Louly zicea:

— Sper că nu te mai ţii de prostii!

— Nu am timp să mă ţin de prostii, răspundea Carl. Tu?

— Stăm în cazarmă şi jucăm cărţi sau citim. Ieşim, bem bere şi ascultăm cum soldăţoii încearcă să ne agaţe cu chestii răsuflate. Ofiţerii care-au fost pe front se cred mari şi tari şi fac pe plictisiţii. Le spun că bărbatul meu a împuşcat mai mulţi oameni decât oricare dintre ei, fără ca măcar să părăsească Oklahoma.

— Dar cei doi japonezi pe care i-am pus jos? Pe o insulă care era, chipurile, securizată?

— N-ai grijă, a spus Louly atunci, o să le povestesc şi despre cum ai lichidat doi japonezi.

Se simţea bine după ce vorbea cu Louly. Stagiul ei se termina în vară şi el de-abia aştepta să-i vină iubita acasă. O să înceapă să caute un apartament în Tulsa.

De data asta, când vorbi cu ea din Detroit, Louly întrebă:

— Te mai ţii de prostii?

El îi zicea întotdeauna că nu are timp, dar avea mereu imaginea lui Honey Deal în minte, Honey cu bereta ei neagră, în maşină şi la cină, Honey cu ochii la el în timp ce-şi bea martini-ul simplu.

— Te iubesc, Carl, îi zise Louly la telefon.

— Şi eu, scumpa mea, îi răspunse el, amintindu-şi să nu-i spună dulceaţa mea, aşa cum o chema pe Honey.

Honey avea două măsline verzi în martini.

— Iau una din cele două măsline în gură, aşa, o strivesc între dinţi şi sorb martini-ul rece ca gheaţa cât ai zice peşte. Mmm, a spus ea.

— Te fac să te simţi bine cât ai clipi, a zis el.

— Da, aşa e.

— Dacă nu eşti atent…

— Şi dacă eşti… a spus ea, cu ochii zâmbind către el.

A lăsat-o pe Honey la apartamentul ei după ce au cinat. Ea i-a mulţumit. Spera că o să-l mai vadă. Nu l-a întrebat dacă voia să urce.

Vezi?

Era plăcut să-ţi petreci timpul cu ea. Atâta tot. Flirta puţin din ochi şi spunea unele lucruri, dar asta nu însemna că el o să meargă vreodată până la capăt cu ea. Avea o nevastă frumoasă care împuşcase doi oameni la vremea ei şi învăţa o mie două sute de puşcaşi cum să-şi folosească Browningul calibrul 30. Louly era tot ce-şi dorise el întotdeauna şi jurase să-i rămână credincios. N-avea nici cea mai mică intenţie s-o înşele cu Honey, chiar dacă asta era ceea ce voia ea şi chiar

dacă asta părea că e gata să se întâmple. Honey era ceea ce se cheamă un spirit liber, cu ochi focoşi şi cu buza de jos parcă pusă acolo anume ca s-o muşte el. Fata asta se purta de parcă nu era nimic în neregulă cu amorul liber.

Carl îşi spuse că nu exista nici o şansă ca el să meargă atât de departe. Chiar dacă o s-o vadă şi mai des acum. Aproape în fiecare zi, acum că-şi pierduse ghidul din Detroit, întrucât Kevin se ocupa de barurile care fuseseră aruncate în aer.

Îi telefonă lui Honey de la oficiul FBI unde-şi petrecuse aproape întreaga zi. Părea ocupată, dar calmă şi răspundea la întrebările pe care i le puneau vânzătoarele. Părea că era şefa raionului de confecţii de la Hudson. Nu-i spuse decât că-şi schimbase planurile şi că voia să vorbească cu ea despre ce urmau să facă în continuare. Putea s-o ducă el acasă cu maşina, ca să nu mai ia tramvaiul.

— Carl, eşti eroul meu, zise Honey.

— Drace, spuse el, după ce închise.

La tutungeria de la hotel, luă un exemplar din *Detroit News* şi frunzări ziarul, până când găsi rubrica lui Neal Rubin. Carl văzu titlul şi spuse tare „Doamne!” şi apoi citi despre sine:

CE FACE LA DETROIT URMĂRITORUL
NUMĂRUL
UNU AL AMERICII?

Poate aţi auzit cumva de ce i se spune lui Carl Webster „copilul-minune al serviciului şerifilor”. Acesta este titlul cărţii despre el pe care am recenzat-o pentru *News* acum zece ani. Mi-a plăcut, dar nu-mi mai amintesc nici în ruptul capului de ce i se spune „copilul-minune”.

Întrebarea este ce face Carl la Detroit. Doar lucrează în Tulsa, Oklahoma. Într-o rubrică de anul trecut pe care am intitulat-o „Cel mai celebru om al legii din America”, am spus care e specialitatea lui Carl: vânează prizonieri germani de război

evadaţi din lagăr şi care se află încă în libertate. Carl este un urmăritor perfect, e numărul unu în America.

Aceasta este fotografia şerifului adjunct Carl Webster, pe care am făcut-o în holul oficiului FBI din Detroit, în timp ce se uita la fotografiile celor mai căutaţi criminali. Păcat că reflectarea luminii bliţului în geamul vitrinei a făcut imposibilă identificarea acestora.

Pariez însă că Webster e pe urmele unuia sau chiar a doi dintre ei. *Jawohl?*

Neal Rubin continua vorbind despre Esther Williams, povestind cum e să iei prânzul cu ea la London Chop House. Spunea: „E aproape la fel de bine ca atunci când te duci să înoţi cu ea."

Honey se sui în Pontiac.

— Ai văzut articolul lui Neal Rubin? întrebă ea. Cred că e grozav, are un stil atât de… colocvial. Nu dă impresia că ştie tot, aşa cum fac majoritatea ziariştilor, cu informaţiile lor privilegiate. Ai văzut că tu ai fost eroul articolului? Ai detronat-o pe Esther Williams.

— Am văzut, zise Carl.

— Ţi-a stricat socotelile?

— N-a prea avut ce să-mi strice…

— Am văzut că tu erai în fotografie.

— Cum? Tipul m-a pozat din spate.

— După cum îţi porţi pălăria, zise Honey şi murmură: „Nu, asta nu pot să-mi ia!" Ce intenţionezi să faci acum?

— E din cauza lui Kevin. L-au pus să se ocupe de un caz care a apărut acum.

Îi povesti în timp ce conducea pe Woodward.

— Dacă patronul barului nu vrea să aibă de-a face cu tipii care fac rost de tonomate, mafioţii încearcă atunci să-l intimideze pe proprietar şi-i aruncă barul în aer. Nu ştiu foarte bine cum să umble cu dinamita, lasă urme. Mafioţii mai

încearcă să vândă barului whisky-ul canadian pe care l-au obţinut, fără timbru de taxe pe sticle, încălcând legea federală. FBI-ul a mirosit ce se întâmplă şi asta face Kevin, îşi bagă nasul prin baruri care au fost aruncate în aer şi miros îngrozitor.

— Mergem să mâncăm? întrebă Honey.

— Da, dacă vrei.

— Haide la mine să bem ceva mai întâi.

16

Honey amestecă băuturile în pahare lungi, whisky cu bere de ghimbir, în timp ce Carl deschise o cutie de alune, povestindu-i cum şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la oficiul FBI. Acum venea partea mai dificilă din ce intenţiona să-i spună.

— M-au chemat şi mi-au zis să-l las în pace deocamdată pe Jurgen Schrenk. Sunt aproape siguri că reţeaua de spioni din Detroit pregăteşte ceva. Se adună diseară la Vera Mezwa şi cei de la FBI vor să fie siguri că eu nu le stau în drum. I-am întrebat ce legătură are întâlnirea cu Jurgen. Mi-au zis că acum stă la ea, la Vera. I-am întrebat dacă e şi Otto acolo. Păreau să fi uitat de Otto, maiorul SS. Mi-au spus că se pare că stă în continuare la Walter.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Vera, spuse Honey. Kevin mi-a arătat poze cu ea din timpul prelegerilor. Arată bine, are stil, ştie cum să se aranjeze, scrie scrisori cu cerneală simpatică. Îl cunoaşte pe Jurgen?

— FBI-ul crede că el e implicat în ce-o fi făcând Vera, de-aia e la ea. Dar ce-ar putea să facă un prizonier de război evadat? Le-am zis că e posibil ca restul găştii să nu ştie nimic despre Jurgen. Walter nu le-a spus. Ştie ce s-a întâmplat cu Max Stephan când s-a împăunat cu pilotul nazist, aşa că l-a ţinut pe Jurgen ascuns. Dar acum organizează o întâlnire ca să-l prezinte celorlalţi.

— De ce?

— M-au întrebat şi ei asta. Dacă Walter a fost atât de precaut până acum şi l-a ţinut ascuns pe Jurgen, de ce să-l expună? Le-am zis că nu ştiu, dar că am vorbit cu Walter aseară.

— Şi au fost surprinşi.

— Au zis, hm, chiar aşa? Şi le-am spus că Walter ştie că-s pe urmele lui Jurgen şi Otto. I-e

frică să nu mă întorc la fermă şi să-i caut.

— De unde ştii?

— De ce ne-am dus acolo aseară? Le-am zis că probabil de asta a scăpat Walter de Jurgen şi l-a trimis să stea la Vera, pentru ca ea să-l ascundă un timp.

— Crezi că ea ştie de tine?

— Dacă-i un agent bun, da. Dar, chiar dacă n-o să-şi dea seama că mă apropii, Jurgen o s-o informeze. Acum, ea ce să facă? Să-l ascundă sau să-l dea pe uşă afară? Nu poate să-l predea. Ce va face ea cu un prizonier de război nazist evadat?

— Le-ai zis agenţilor treaba asta?

— Le-am spus că ea ştie că voi, oameni buni, o să veniţi peste ea. Şi înainte să apucaţi să sunaţi la uşă, ea o să ştie deja că trei să-şi ia adio de la toată chestia cu spionii. Dar, le-am zis că, dacă Jurgen simte că ea e îngrijorată de ce se întâmplă, o să dispară în ceaţă.

Agenţii au vrut să le spun de ce sunt atât de sigur că asta o să facă Jurgen. Pentru că ştie că-i e mai bine singur, decât să trebuiască să se bazeze pe oameni pe care nu-i cunoaşte prea bine. Ştiu sigur că oricum nu prea are încredere în Walter, pentru că Walter e de-a dreptul terifiat să-l aibă pe Jurgen prin preajmă.

— Şi te-au întrebat cum de ştii toate astea.

— Le-am zis, ce Dumnezeu, îl cunosc pe Walter. Ştiu ce fel de om e. L-am categorisit aşa cum fac cu orice răufăcător pe care-l urmăresc. Le-am zis că, înainte să-l piardă pe Jurgen, ar fi bine să se ducă şi să-l scoată afară în cătuşe. Pe el şi pe Vera.

Carl făcu o pauză, dar, înainte să continue, Honey i-o luă înainte:

— Şi te-au întrebat ce legătură poate avea un ţărănoi care poartă cizme de cowboy cu spionajul?

— Numai că mie mi-au spus delicat că ar fi mai bine să las lucrurile să se desfăşoare, să nu sperii sperietorile.

— Ce lucruri?

— Ce cred ei că este în desfăşurare.

— De unde ştiu că Jurgen e la Vera?

— Bohdan Kravehenko. Lucrează pentru FBI de când a venit Vera aici.

— Kevin mi-a spus de el, îmi amintesc. Vera îi zice Bo.

— Kevin zice că ucraineanul le spune poveşti cu spioni, dar de fapt nu le dă nici o informaţie. E o întâlnire în seara asta, dar Bo nu ştie despre ce e vorba. Agenţii recunosc că ar putea să le toarne gogoşi, dar asta e cam tot ce au. Ţi-am mai zis, cred că Walter vrea să-l prezinte pe Jurgen celor din gaşcă.

— Dar nu ştii de ce, din moment ce l-a ţinut ascuns până acum.

— Acum are un motiv sau vrea pur şi simplu să se dea mare. Uitaţi-vă, oameni buni, v-am adus un superman nazist get-beget!

— Dacă crezi că Jurgen o s-o şteargă mâine… zise Honey.

— Şi aici m-am împotmolit. Ce să fac?

— N-au agenţi care supraveghează casa?

— De-aia nu pot da buzna aşa…

— Trebuie să presupun că cei de la FBI ştiu ce urmează să se întâmple, zise Honey.

— Ştiu, numai că ei nu văd lucrurile ca mine.

— Ţi-e teamă că o să-l piardă pe Jurgen şi că tu va trebui s-o iei de la capăt. Ce fel de om e? întrebă Honey.

— Jurgen? E simpatic, deştept, amuzant. Poate să vorbească cu diferite accente.

— Câţi ani are?

— Cred că douăzeci şi şase.

— Cum arată?

— Are păr blond-închis, ochi albaştri, un metru optzeci înălţime, şaizeci şi cinci de kilograme, e tot timpul bronzat, pentru că-i place să umble în pantaloni scurţi.

— Arată bine?

— Are succes la fete. Îl consideră atrăgător. Fetele care lucrau la administraţie, în clădirea din faţa porţii, se uitau la el prin gardul de sârmă. Una din ele trăgea de decolteu, prefăcându-se că nu are aer. Avea o prietenă atunci, o puicuţă pe cinste şi o ştergea din lagăr ca să se ducă la ea.

— Adică evada pentru ea. Ce făcea puicuţa asta bună?

— Pot să spun că a fost o experienţă interesantă când am cunoscut-o, zise Carl. De la un bal select pentru domnişoare a ajuns la un bordel din Kansas City şi s-a făcut prostituată de lux. S-a îmbogăţit, a economisit şi s-a ţinut departe de opiu. O să scrie o carte şi mi-a zis că nu mi-ar veni să cred câte i s-au întâmplat în viaţă. Cred că a lucrat la bordel de la şaişpe ani. Shemane îţi arunca întotdeauna o privire şmecheră, zise Carl zâmbind cu înţeles şi apoi adăugă, serios: E roşcată.

— Ţi-a plăcut de ea, spuse Honey.

— Am deja o roşcată acasă.

— Dar ţi-ar fi plăcut să te culci cu ea. Era celebră?

— În Kansas City, da.

— O să dea vreun nume în cartea asta a ei?

— I-am zis să nu facă necazuri celor de treabă şi cam atât.

— Spune-mi ce vrei să facem, zise Honey.

— În legătură cu Jurgen?

— Acum! Ce vrei să facem acum?

Au băut şi au fumat stând pe sofa, adânciţi în pernele strivite sub amprenta trupului lor, aproape unul de altul cât să se poată atinge, dacă ar fi dorit.

Carl spuse că avea nevoie de cineva care să-l îndrume, pentru că nu mai putea apela la Kevin pentru un timp. Dacă ea ar vrea să-l ajute în acest sens, el ar învoi-o de la serviciu şi ar plăti-o pentru timpul pe care i l-ar acorda. Sau să pună pe cineva de la FBI să facă chestia asta.

— Pot să le spun că sunt bolnavă, zise Honey. Nici o problemă. Da, m-aş bucura să-ţi arăt împrejurimile. Un prieten mă lasă să-i folosesc maşina cât timp e la Benning şi sare cu paraşuta. E instructor de zbor. E un model A coupe din 1940, dar nu am bonuri de benzină. Tipul mi-e doar prieten.

Carl spuse că-i va face rost de bonuri, dar că o să circule şi poate o să facă filaj cu Pontiac-ul. Avea hărţi şi o să-i arate.

— Mamă, hărţi! exclamă Honey. Cred că putem să mergem peste drum la masă. Paradiso, chiar acolo. Cred că-i cel mai bun restaurant din Detroit. În afară de Chop House. E italienesc, dar nu are foarte multe sosuri de roşii. Are scaloppini şi tosca foarte bune şi salata casei e mişto, au verdeţuri *collard*[8] ca acasă. Le-am zis să pună şi mămăligă în meniu. De câte ori fac ficat de viţel sau costiţă, las şi puţin sos să pun pe mămăligă.

— Eu tai costiţa şi o pun în mămăligă.

— Ţi-e foame? întrebă Honey.

— Nu mă grăbesc.

— Ştii care-i problema? Dacă ţi-e foame şi mănânci şi după aceea te hotărăşti ce vrei să faci sau te laşi în voia lucrurilor, atunci sunt anumite chestii pe care ai fi cam prea plin ca să le faci.

— Anumite chestii, spuse Carl.

— Am fost cu un tip din Argentina un an întreg, după celălalt an întreg din viaţa mea pe care l-am petrecut cu Walter. Aştia doi erau ca noaptea şi ziua de diferiţi. Arturo, tipul din Argentina, putea să comande cina în cinci limbi şi să aleagă vinurile care trebuie. Zicea că singurul restaurant care are o listă decentă de vinuri e London Chop House şi acolo am mers. Ne duceam acasă la el, în Abingdon, ne descălţam şi beam coniac şi cafea. Abingdon avea şi o cameră în care puteam lua masa, dar nu o foloseam decât atunci când eram prea obosiţi ca să ieşim. Apoi începea Art să se

prostească în stilul lui latino, foarte plin de el, după cină şi trei feluri de vin.

— Beaţi trei sticle?

— Mai dădeam şi noi de cap sticlelor ăstora din când în când. Prima dată când am ieşit mi-a zis că venea la Detroit de şase ori pe an pentru întâlniri la General Motors.

— Cum de v-aţi cuplat?

— Am început să vorbim. O fată de la Grosse Pointe, foarte bine dotată, l-a adus când îşi încerca rochiile. Am vorbit vreun sfert de oră şi m-a invitat în oraş. L-am întrebat: „Şi prietena ta?" El mi-a răspuns fără să clipească: „E maică-mea."

— I-a cumpărat vreo rochie?

— Ei i-au plăcut două. Am crezut că el o să se dea mare şi că o să-i zică să le cumpere pe amândouă. Nu, el a zis că nu-i plăcea nici una în mod deosebit. Fata bine dotată a înghiţit-o. A zis „Bine" şi s-a purtat doar un pic distant.

— Şi el nu s-a mai întâlnit cu ea?

— Habar n-am. Nu l-am mai întrebat de ea şi nici ce făcea la General Motors.

— Ţi-a zis că vine la Detroit de şase ori pe an.

— Nu stătea niciodată mai mult de o săptămână şi voia să mă vadă de fiecare dată. I-am zis: „Şi ce vrei să fac? Să aştept să sune telefonul?" Mă suna în fiecare zi de la Buenos Aires. Honey sorbi din băutură. Ne-am înţeles. Îmi plăcea de el, era amuzant şi atent. Venea cinci zile pe lună, fie că avea sau nu întâlnire la GM. Mi s-a părut o chestie drăguţă.

— Voia să se însoare cu tine pentru că nevastă-sa nu-l înţelegea?

— Cred că era căsătorit şi avea copii, dar n-am discutat niciodată despre asta. Era latino şi foarte amuzant în acelaşi timp. Îi spuneam Art. Sau îi spuneam latin din Manhattan[92] şi el zicea „Îţi dai seama după cum mă mişc." Dansa minunat. Honey tăcu pentru câteva clipe. Se ocupa cu ceva legat de cursele auto. M-a dus la Indy 500 în anul ăla în

care am fost împreună. Am mers pe Gassoline Alley şi cunoştea aproape pe toată lumea şi-ţi dădeai imediat seama că le place de el. Mauri Rose a câştigat atunci, s-a calificat cu o sută opt kilometri la oră şi a condus treizeci şi nouă de ture din două sute. După Pearl Harbour, în decembrie anul ăla, n-am mai primit nici o veste de la el.

I-a spus că o să se schimbe, că o să renunţe la costumul pe care-l purtase toată ziua şi care se umpluse de scame şi că o să-şi pună o rochie.

— Ai aici ziarul. Să te hotărăşti când vrei să mergem la cină, zise ea, uitându-se la el cu înţeles sau poate doar aşa i se păru lui. O să fiu gata cam într-un sfert de oră, adăugă ea.

Asta l-a făcut să se gândească la Crystal Davison, cu optsprezece ani în urmă, care se dusese în dormitor în timp ce el îl aştepta pe Emmett Long. Crystal îi spusese: „Să nu faci zgomot", dar lăsase uşa deschisă. Nu trecuse nici un minut că apăruse în faţa lui într-un combinezon roz, care i se prinsese între pulpele albe. El i-a spus: „Domnişoară, sunt şerif al Statelor Unite. Am venit să-l arestez pe Emmett Long sau să-l îngrop cu mâna mea." Pregătise replica asta special pentru ocazia respectivă.

Acum se uita la prima pagină din *Free Press.* Îşi amintea că-i spusese lui Crystal: „Când o să vină Emmett, va trebui să fii foarte atentă. După aia poţi să povesteşti ce s-a întâmplat şi să te faci martor-vedetă ca să-ţi apară numele în ziar. Poate o să-ţi dea şi poza." Crystal spusese: „Vorbeşti serios?"

Carl reveni asupra ziarului şi mai citi vreo două articole care i se părură amuzante. Se ridică de pe sofa şi se apropie de hol: în stânga era dormitorul lui Honey, iar în dreapta baia.

— „O femeie a fost împuşcată în locuinţa ei elegantă de către un pretendent gelos. Suspectul a

spus că a împuşcat-o pentru că se jucase cu inima lui.” Crezi că asta a zis el? întrebă Carl, privind uşa deschisă a dormitorului.

Honey era încă în fusta de la costum, dar goală în rest. Sânii ei se aflau acum chiar în faţa lui Carl.

— Nu cred c-a spus asta.

Carl se uită din nou în ziar – Doamne, Dumnezeule! – şi citi o altă ştire.

— „Barbara Ann Baylis a fost lovită mortal cu o tigaie de fier în casa ei din Redford. După ce a fost prăjit la foc mic mai multe zile, fiul ei de şaisprezece ani, Elvin, a mărturisit că şi-a omorât mama ca să se răzbune pentru că l-a certat.”

Carl îşi ridică ochii. Honey nu se mişcase.

— Nu-ţi place cum scriu? Băiatul înnebuneşte, urlă la maică-sa şi o loveşte în cap c-o tigaie. Şi asta doar pentru că l-a certat? întrebă ea.

— Îmi imaginez scena, zise Carl închizând ziarul, cu băiatul înnebunit de furie.

— Te-ai hotărât ce facem? zise Honey.

— Mă gândeam să mâncăm şi după aia să mergem la Vera Mezwa. Să verificăm maşinile de acolo şi să le luăm numerele.

Honey nu-şi acoperise sânii.

— Asta-i tot ce vrei să faci, să verifici numere de maşini?

17

Bohdan se duse în bucătărie cu paharul gol al doctorului Taylor. Aruncă în chiuvetă cireaşa maraschino, coaja de portocală şi bucăţile de gheaţă topită care rămăseseră pe fund.

În timp ce aranja un platou cu brânzeturi, îi spuse Verei:

— Doctorul a devenit gură-spartă. Cred că azi a vorbit cât n-a vorbit în toată viaţa lui. Era singur în salon şi citea *Collier*. Şi-a lins degetul şi s-a pregătit să mai întoarcă o pagină, foarte tacticos. Mi-a dat paharul şi mi-a zis: „I-am spus Verei de o sută de ori că cireşele confiate nu-mi fac bine."

— Am uitat, răspunse Vera. Uit tot ce-mi zice aproape instantaneu. „I-am spus Verei că cireşele confiate nu-mi fac bine", repetă ea. Cât a zis, nouă cuvinte? Asta e media pentru el. Dacă nu ne spune ce-au mai uneltit evreii.

— N-ai socotit bine, pentru că ai uitat să numeri „de o sută de ori". Asta înseamnă vreo paişpe cuvinte, dar să ştii că încă n-ai auzit cea mai bună parte. Crede-mă.

Părea incapabil să-şi ţină gura. Am luat paharul şi-am zis: „Doctore, o să-mi facă mare plăcere să-ţi pregătesc băutura asta chiar eu." S-a uitat la mine şi m-a strigat, când deja mă întorsesem să plec, cu accentul ăla britanic pe care nu-l foloseşte tot timpul. A aşteptat să mă răsucesc spre el şi mi-a spus: „Arăţi foarte bine în seara asta. Ţi-ai făcut altfel părul?" Am zis că nu, e la fel şi am scuturat capul. L-am întrebat: „Îţi place cu ce sunt îmbrăcat? E sută la sută caşmir." El a replicat: „A, porţi fustă", de parcă abia atunci ar fi remarcat. „Îţi place?" „Foarte şic, se potriveşte cu sandalele." Mi-a zis să mă întorc ca să mă vadă, dar n-a spus nimic despre fundul meu.

— Probabil că-şi face efectul medicamentul, a zis Vera. Ţi-am zis că ia Dilaudid. Farmacistul, cel

care flirtează cu mine, a zis că e mai puternic decât morfina. Doctorul îl ia pentru că are pietre la vezica biliară.

Vera tăia felii de brânză tare sau untoasă pentru platou, ca să se mănânce cu biscuiţi.

— Lui Walter n-o să-i convină că nu e brânză King Ludwig pentru bere sau Tilsit.

— E Tilsit în frigider.

— E pentru mine, nu pentru ei, îi spuse ea lui Bo. Nu ţi-ai mai pus rochia neagră.

— Îmi place la nebunie, dar nu mă avantajează. Din cauza perniţelor de la umeri. Arăt ca un fotbalist travestit.

— Păi, asta şi eşti, un băieţel travestit. Ţi-ar sta bine cu perle.

— Încerc să-i obişnuiesc deocamdată pe cei din grup cu o vestimentaţie pe care o s-o adopt din ce în ce mai des. O, Jurgen a coborât. Are jacheta sport pe el, dar n-are nici urmă de cravată. Ar fi putut să-şi pună o eşarfă sau una din bandanele mele. I l-am prezentat lui Taylor. Doctorul s-a ridicat şi l-a salutat.

— Cu salutul nazist?

— Salutul ăla săltăreţ. Dar după aia a părut încurcat, i-a părut rău că l-a încercat. Jurgen a dat din cap spre el foarte politicos. O să bea whisky cu gheaţă, fără bere de ghimbir. O să mă ocup eu de doctor.

— De-abia aştept să te vadă Joe Aubrey, zise Vera. Walter l-a sunat. Joe a venit cu trenul de data asta. Walter, camaradul lui credincios, l-a aşteptat la gară. Nu prea înţeleg cum s-au împrietenit, pentru că Joe e un bădăran.

— Dar el e cel cu banii. După câteva clipe adăugă: Nu cred că l-aş putea săruta.

— Dar dacă-ţi dă ce vrei… Curaj, n-o să mori. Scoate-ţi rochia şi întreabă-l dacă nu poate să-ţi dea un cec pentru ceva din Germania, de pildă pentru Dachau. Şi ei au nevoie de fonduri, ştii, ca

să repare camerele de gazare, să mai aranjeze interiorul niţel.

— Cât să-i cer?

— O sută de mii de marafeţi. O să trăim regeşte cel puţin zece ani.

— Cam sună a improvizaţie ce facem noi acum.

— Vera, scoate-ţi chiloţeii şi cerneala simpatică. E întuneric în dormitor. Zgârciobul scrie cât îi dă mâna cu cerneală invizibilă şi noi scriem după aia deasupra ce vrem noi, zise Bo. Auzi, de ce nu-l seduci în seara asta?

— Te rog…

— E aici. Şi după aia pleacă acasă şi tu n-ai cum să-l mai prinzi în Griffin, Georgia. Roagă-l să mai stea. Vrei să vorbeşti cu el de vreo afacere, cu peruci, peruci scumpe din păr de om. Mi-o şi imaginez pe micuţa orientală care plânge când i se taie frumosul păr. Spune-i domnului Aubrey că-l duc eu la Walter după aceea, „după aceea” însemnând când ai terminat cu el. N-o să stea noaptea, ştiind că Walter o să se supere şi n-o să mai vorbească deloc cu el, dar de fapt o să moară de curiozitate să ştie ce s-a petrecut. Şi după ce l-ai futut bine pe domnul Aubrey, mă anunţi.

— Te rog, nu-mi place când vorbeşti urât.

— Îmi place când faci pe mironosiţa. Nu poţi să spui cuvântul, dar îţi place la nebunie, când o faci de-adevăratelea.

Jurgen stătea cu paharul în mână, aşteptând ca Walter să vină şi să facă marea declaraţie, să-şi dezvăluie planul, sau orice o fi fost, unei adunări de spioni amatori, unde Vera era singurul agent adevărat – sau cel puţin fusese până la un moment dat – în slujba Abwehr-ului, dar fără prea mare tragere de inimă.

— Nu mai pot să-ţi ajut cu nimic poporul, e prea târziu, îi spusese cu o seară în urmă. Ca să fiu sinceră, mi-ar fi fost mai uşor să lucrez pentru britanici acum câţiva ani, în 1938 sau în 1939,

când Germania a început să ia ce poftea. A trebuit să strâng din dinţi şi să sufăr ca un câine ca să reuşesc să trimit informaţii la Hamburg pentru Fuhrer. Dar acum am renunţat. Şi totuşi nu vreau să te prindă. Eşti aici pentru că Walter nu mai poate să aibă grijă de tine şi vrea să lucreze la planul lui. Sau cel puţin asta mi-a spus mie.

— E suficient, a răspuns Jurgen. Dar odată ce-i întâlnesc pe partenerii tăi, nu pot să risc nimic. Nu vreau să-i cunosc pe oamenii ăştia.

I-a spus despre doctorul Michael George Taylor, un obstetrician care avea grijă de o grămadă de femei germane la cabinetul lui.

— Se duce la adunările femeilor şi le vorbeşte despre pasul uriaş înainte pe care l-au făcut naziştii în istoria omenirii. Nu le spune ce-au făcut pentru femei, dacă au făcut ceva. Iubeşte Germania pentru că urăşte evreii. Nu-l întreba de ce, o să-ţi papagalicească discursul despre conspiraţia internaţională a evreilor. Cred că ceea ce spune tuturor miroase mai degrabă a răzvrătire decât a trădare, deşi mi-a dat nişte informaţii, acum un an, despre o fabrică de nitraţi de la Sandusky, de unde e el, în Ohio. Pe la sfârşitul anilor treizeci le vorbea despre *Mein Kampf* doamnelor de la cluburile de femei. Îţi dai seama ce expresie prostită aveau femeile alea când le vorbea.

Jurgen a zâmbit şi Vera a continuat:

— Da, dar doctorul Taylor nu se joacă. E serios, i-e frică, se nelinişteşte. Dacă-l arestează, o să ne denunţe cu siguranţă. Ai citit vreodată *Mein Kampf?* a întrebat ea.

— Nu mi s-a părut că era necesar.

— Vara trecută, doctorul a făcut pipi pe steagul american în curtea mea. Nu, întâi i-a dat foc şi după aceea a făcut pipi.

— Ca să stingă focul.

— Focul se stinsese, a spus Vera. Cred că pur şi simplu voia să facă pipi.

Îi plăcea de Vera şi-i plăcea să stea cu ea; se purta cald cu el. Jurgen ştia că dacă mai stă, o să se culce cu el destul de repede. Doar dacă Bohdan nu se ocupa deja de capitolul dragoste, de dragostea din pat. Îi plăcea de Bo acum şi-i plăcea cum îi stă în fustă şi pulover, ca un îngeraş nevinovat care se afundă în decadenţă, dacă asta era impresia pe care voia s-o dea. Jurgen nu voia să-şi bată capul cu Bo. Dacă asta era treaba pe care-o făcea. Dacă cu asta se ocupa. Nu avea nici o importanţă pentru el şi nu voia să mai stea ca să afle.

Şi ar fi dorit să poată s-o ajute pe Vera. Să se gândească la ce ar fi putut să facă ea cu viaţa ei, cum să-şi folosească în vreun fel personalitatea, după terminarea războiului. Dacă n-o trimiteau la închisoare. Bo jura, sărutând medalionul cu Madona Neagră pe care-l purta la gât, că nu le spusese poliţailor nimic ce-ar fi putut-o incrimina pe Vera. Dar Jurgen se gândea că probabil fusese nevoit să le zică din când în când ce se petrecea. Cei mai redutabili mincinoşi spuneau jumătăţi de adevăr.

Walter, însoţit de Joe Aubrey, se apropie de Jurgen. Joe îl salută ţeapăn, milităreşte şi-i spuse că era o adevărată onoare să facă cunoştinţă cu el, ceva ce de-abia aştepta să le povestească nepoţilor.

— Aveţi nepoţi, spuse Jurgen.

— Prima mea soţie era stearpă, a doua frigidă, iar a treia o să fie mazilită dacă nu-mi face un cozonac în cuptor până anu' viitor pe vremea asta.

— Aţi putea să mergeţi la doctor, zise Jurgen, să vedeţi dacă nu cumva e vina dumneavoastră că nu puteţi avea copii.

— Ştiu sigur că io pot, zise Joe Aubrey, pen' că văd în Griffin o gălbioară cu fundu' semeţ cu sânge din Georgia şi Hawaii, care trage după ea un băieţaş deschis la culoare care arată cap tăiat ca subsemnatu'-n persoană când eram flăcăiaş.

Jurgen stătu puţin ca să fie sigur că a înţeles.

— Sunteţi tatăl lui.

— Ei, nu prea vreau să se ştie.

— Îl întreţineţi?

— Douăj de dolari pe lună. I-am zis mă-sii: „Vezi, să-l creşti frumos. O să-l dau la colegiul de cioroi din Atlanta, Morehouse, când s-o face mare.”

Joe Aubrey se uită într-o parte şi se întoarse ca să-i urmărească pe Bo şi pe doctorul Taylor, care discutau cu însufleţire.

— Dumnezeule, ian te uită la de-alde Bobo, care ne-arată în sfârşit că-i fetiţă-n fundu’ sufletului. Iete-te, chiar se poartă ca o muieruşcă, deşi-i cam puturoasă muieruşca asta!

Acum călca pe covorul oriental din mijlocul sufrageriei, ca să se ducă la Bo şi doctorul Taylor, zicând:

— Hei, Bobo, de-ai fi avut ţâţoance, să ştii c-ai fi fost o muiere fainã de tot.

Acum doctorul îi spunea lui Aubrey să-l lase în pace.

— De ce te porţi ca un mitocan? Bohdan nu te-a supărat cu nimic.

Joe Aubrey se întoarse către doctor, iar Jurgen se amuză în sinea lui auzind răspunsul lui Aubrey:

— Ce-ai, felcere, eşti cu fundu-n două luntrii? Ţi s-o fi urât să stai cu degetele vârâte-n plăcinţică toată ziua şi ce ţi-a venit în cap? N-ai zice nu la un băieţel care se îmbracă-n femeie, arată a femeie şi se poartă muiereşte… Felcere, ştiu c-ai o nevastă pe care-o cheamă Rosemary. Ia zi, cum merge, intri pe ambele părţi?

Doctorul Taylor spuse ceva despre soţia lui, dar Jurgen nu auzi. Simţi că cineva se apropie de el. Vera.

— Oare de ce nu poate să se poarte frumos?

— Dispreţuieşte negrii, zise Jurgen, dar are un copil c-o negresă.

— Şi ce nu înţelegi aici?

— A zis că femeia e galbenă, dacă „gălbioară” înseamnă la el galbenă.

— Ştii ce-i aia o mulatră, o metisă?

— A, înţeleg.

Vera vru să se îndepărteze, dar el o apucă de braţ.

— Ţi-e teamă că Joe Aubrey o să te trădeze?

— Joe vorbeşte fără să ştie ce spune. Poate să mă dea de gol, fără să-şi dea seama. Iar doctorul Taylor… Doctorul Taylor e dependent de droguri.

Jurgen o asculta, dar acum se gândea la cu totul altceva.

— Lasă-mă să vorbesc cu invitaţii, zise el şi traversă încăperea ca să se alăture spionilor Verei: Bohdan cu mâna la gură, Walter încruntat din cap până-n picioare. Încruntat, îi spuse lui Jurgen că fusese trimis la Vera pentru ca el să se concentreze asupra a ceea ce intenţiona să facă pentru Fuhrer. Tot încruntat, mărturisi că da, Carl Webster venise la el la fermă şi minţise că Jurgen şi Otto fuseseră prinşi şi trimişi înapoi în lagăr. *De ce?*

— Ca să te zăpăcească, spuse Jurgen. Ca să te facă să zici nu, că n-am fost prinşi.

Jurgen simţea cum Carl se apropie din ce în ce mai mult, pas cu pas, cu cizmele lui de cowboy. Îşi aminti ce zicea şeriful: „Îmi place să aud sunetul propriilor mei paşi.” Aproape întotdeauna reuşea să-l surprindă pe Jurgen cu ceea ce spunea. Îi era dor să vorbească cu Carl, îi era dor de compania lui, de şeriful din Oklahoma care credea că Will Rogers e cel mai mare american din lume pentru că nimeni nu era mai american decât Will Rogers. Era amuzant şi mergea drept la ţintă când critica guvernul şi nu era niciodată altceva decât un cowboy. Carl îi zisese: „Îţi dădeai seama că-i american după lasoul lung de treizeci de metri pe care-l purta cu el, cu care făcea giumbuşlucuri. Îl arunca oriunde-i arătai cu degetul şi nu i se încurca niciodată.” Jurgen se gândea că dacă o să-l revadă pe Carl vreodată, chiar dacă şeriful l-ar fi încătuşat, o să-l întrebe cum să se facă cowboy.

Îl auzi pe Joe Aubrey spunându-i doctorului:

— Ştii de ce nu prea vorbeşti, dacă nu clămpăneşti despre jidani? Pen' că vorbeşti ca o muiere. Spui vorbe ca *minunat* şi *drăgălaş,* pe care un bărbat nu le-ar rosti în viaţa vieţilor lui. Sau te porţi de le dai tuturor fiori reci pe spinare, din cauza medicamentelor ălora pe care le ţii la tine în dulăpior.

Jurgen se apropie de ei.

— Domnilor, Walter Schoen e gata să ni se adreseze. O să ne povestească despre toate femeile cu care s-a cordit în ultimii cinci ani şi o să ne dea numele lor. Vera o să-l prezinte imediat pe Walter. Doctore Taylor, staţi jos, vă rog. Bohdan, dacă eşti bun, întoarce scaunele alea… Şi dumneavoastră, domnule Aubrey, veniţi cu mine, vă rog. Aş vrea să văd cum preparaţi cocktailul cu mentă{10}.

— Cu whisky simplu? Ai înnebunit? Fără mentă? zise Joe Aubrey. Pe legea mea, Vera e cea mai zgârcită muiere avută pe care-o cunosc.

Vera începu prin a cita din predecesoarea ei, Grace Buchanan-Dineen, căreia îi fusese încredinţată conducerea oficinei Abwehr din Detroit.

— Vă rog să vă amintiţi că atunci când Departamentul de Justiţie a ameninţat-o pe Grahs că va fi acuzată de trădare, ea i-a lăsat să-i pună microfoane în apartament, spunând: „Am fost într-adevăr implicată în mod tehnic într-o reţea de spionaj, dar nu mă consider vinovată din punct de vedere moral."

Această declaraţie i se părea absurdă Verei. Dacă denunţarea reţelei de spioni nu era un act imoral, atunci ce mai era moral? Toată chestia fusese o cale de ieşire de doi bani, care-i permisese femeii să primească doişpe ani de închisoare în loc de funie în jurul gâtului. Cu toate astea, Vera o tot cita. Se străduia să le spună celor adunaţi în sufrageria ei că nu aveau nici un motiv să se simtă vinovaţi moral pentru că luptau pentru cauza

dreaptă a naţional-socialismului. Dar, pe măsură ce sfârşitul se apropie, eforturile noastre s-au dovedit a fi, ei bine, insuficiente, în ciuda geniului Fuhrerului, zise Vera, vrând să-şi muşte limba. Chiar şi bravii noştri sabotori, la două luni după ce submarinele i-au adus pe mal, au compărut în faţa unui tribunal militar şi condamnaţi. Şase dintre agenţii noştri au fost spânzuraţi, iar ceilalţi doi, informatorii, putrezesc în închisoare. Ni se spune că ne bucurăm de libertatea de expresie, dar când vrem să spunem adevărul, să spunem că guvernul american este controlat de comunişti, că Franklin Roosvelt, ologul acela, stă în genunchi ca să-l pupe în fund pe piticania de Stalin, ei bine, atunci suntem aruncaţi în închisoare.

— Îmi amintesc că unul dintre acuzaţii de la proces, spuse Joe Aubrey, inventase ceva ce se numea Omorâtorul de Ovrei, adică o bâtă scurtă şi rotundă care avea două mărimi, una special pentru doamne.

Poate că putea să-l convingă să-i scrie cecul fără să-l mai sărute sau să facă altceva.

— În seara asta, zise Vera, ar putea fi ultima noastră întâlnire. Nu există microfoane în casa mea şi nici unul dintre noi nu o să-i trădeze pe ceilalţi, în ciuda eforturilor susţinute ale Departamentului de Justiţie. Haideţi să ne umplem paharele, să toastăm pentru viitor, zise uitându-se acum către Walter şi să auzim ceea ce versiunea Detroit a lui Heinrich Himmler aşteaptă cu nerăbdare să ne spună. Walter?

Ieşiseră de pe Woodward şi mergeau încet pe bulevardul Boston, care era împărţit în două de rândul de copaci din mijloc şi avea case confortabile de ambele părţi.

— Nu reuşesc să văd numerele, zise Honey.

— E cea cu două maşini parcate în faţă, spuse Carl, uitându-se la automobilele care străluceau în lumina felinarelor. Fordul e al lui Walter şi mai e şi un Buick.

— Asta-i tot? se miră Honey. Şi locuinţa de care ne apropiem?

Mai era un Ford, la trei case depărtare de Vera, pe aceeaşi parte a străzii.

— E echipajul de supraveghere de la FBI.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Cam pe-acolo parchezi când supraveghezi o casă.

Au trecut încet pe lângă maşină, iar Honey se ridică puţin în scaun ca să se uite la sedanul cu patru locuri.

— Nu-i nimeni înăuntru.

— Fac pariu pe cinci dolari că ăştia supraveghează casa.

— Bine, întoarce şi să mai trecem o dată.

Acum ea îi spunea ce să facă. La Paradiso, la restaurant, îi zisese ce să comande, ca de exemplu verdeţurile *collard.* Făcea pe şefa pentru că el dăduse bir cu fugiţii. N-a sărit pe ea când îi arătase sânii, Doamne, folosindu-i ca pe o nadă şi până la urmă se duseseră să mănânce în loc să sară în pat. Nu făcuse pe supărata sau pe dezamăgita, ci doar se distra pe seama lui dându-i ordine. Carl întoarse la următorul intrând printre copaci şi se îndreptă din nou spre casă.

— Parchează în spatele maşinii lui Walter, îi zise ea acum.

— Ce vrei să facem?

— Mă gândeam să mergem şi noi la întâlnire.

Carl frână şi opri la bordură.

— Crezi c-o să ne invite înăuntru?

— Nu vrei să-l vezi pe Jurgen?

— Ba da, dar când o să-mi dea voie să-l ridic.

— Şi dacă va dispărea până atunci? zise ea. Ştii ce? O să spun că fostul meu soţ m-a rugat să vin şi am adus şi un prieten. N-am mai cunoscut spioni până acum.

— Te distrezi, nu-i aşa? zise Carl.

— Sau pot să intru eu şi tu mă aştepţi aici.

— Dacă te dai jos din maşină, eşti pe cont propriu.

Honey coborî şi ţinu o clipă portiera deschisă:

— O să-ţi povestesc mâine.

Închise uşa şi îi făcu cu mâna la geam.

18

Jurgen se aşezase pe sofa lângă Vera, la aproape jumătate din lăţimea livingului distanţă de Walter, care stătea în uşa ce dădea în sufragerie. Lumânările de pe masa lustruită îl luminau din spate. Pusese câteva ziare şi pagini de revistă pe masă şi era gata să înceapă.

— Cu toţii cunoaşteţi misterul care învăluie naşterea mea şi a lui Heinrich Himmler.

Făcu o pauză.

— Deie Domnul să tacă odată! gemu Vera.

— Cred că a învăţat pe de rost introducerea şi acum a uitat ce urmează, spuse Jurgen.

— Data lor de naştere, zise Vera.

— Am venit pe lume în a şaptea zi a lunii octombrie a anului 1900, spuse Walter.

— În aceeaşi zi, completă Vera.

— În aceeaşi zi, zise Walter, ca Heinrich Himmler, viitorul *Reichsfuhrer* SS.

— În acelaşi spital, recită Vera cu ochii închişi.

— Dar nu în acelaşi loc, spuse Walter.

Jurgen se întoarse către Vera. Ea se uita acum din nou la Walter, spunând:

— Ce face?

— Heinrich s-a născut acasă, continuă Walter. Pe Hildegardstrasse numărul 2, într-un apartament de la etaj. Şi eu m-am născut acasă, dar am fost dus la spital împreună cu mama în aceeaşi zi, pentru a ni se acorda îngrijiri. Mama mea a avut o naştere dificilă.

Vera se întoarse către Jurgen.

— Nu s-a născut la spital.

— Nu v-am minţit niciodată, continuă Walter. Credeam că m-am născut în acel spital şi ajunsesem să cred că şi Heinrich a venit pe lume tot acolo, că era geamănul meu, pentru că multă lume-mi spunea mereu: „Nu eşti Heini Himmler, care s-a mutat la Landshut?” Sau: „Te-am văzut de

dimineaţă la Landshut.” Asta e la şaptezeci şi cinci de kilometri nord de Munchen. „Ce faci aici? Tatăl tău nu-i director de şcoală?” În anii treizeci, după ce m-am mutat aici, am început să văd fotografii cu Himmler în ziarele germane. Heinrich trecând în revistă trupele SS împreună cu Fuhrerul. M-am uitat cu atenţie la pozele lui şi mi-am zis, Doamne, semănăm ca două picături de apă. Am început să mă gândesc şi la alte similarităţi. Amândoi ne-am născut la Munchen în aceeaşi zi. Puteam să semănăm atât de mult şi să nu fim gemeni, născuţi din aceeaşi mamă? De ce am fost despărţiţi, ţinuţi departe unul de altul? Am început să cred că Heini şi cu mine fusesem aduşi pe lume ca să împlinim un anume destin.

— La fel ca Fecioara Maria, zise Vera.

— În aprilie 1939, mai mulţi prieteni din Detroit m-au întrebat dacă m-am văzut pe coperta revistei *Time.* Citisem despre această stea în devenire a Partidului Naţional-Socialist care trebuia să fie fratele meu geamăn. Atenţia întregii lumi era acum îndreptată asupra lui. Heini era dedicat, conştiincios. Aşa eram şi eu.

— Dedicat cui? întrebă Vera. Tranşatului cărnii?

— Are probleme cu stomacul, zise Walter. Aşa cum am şi eu uneori.

— Gaze, zise Vera. Silenţioase, dar grăitoare.

— La un moment dat a fost catolic practicant, spuse Walter. Aşa am fost şi eu. Credea că nu-i bine ca înainte de căsătorie să te laşi atras sexual de femei, care, prin natura lor, nu se pot controla. Aşa credeam şi eu.

— Nu pot să mi-l imaginez pe Heinrich cu vreo femeie, zise Jurgen.

Walter vorbea în continuare:

— Nevasta lui Heini, cu şapte ani mai mare decât el, i-a dăruit un copil, o fiică. Am aflat că el a remarcat-o pe Marga – care se referea la exterminatorul Fuhrerului ca la „obrăznicătura mea dragă” – datorită frumosului ei păr blond.

Femeia cu care m-am căsătorit era cu mult mai tânără decât mine şi, din păcate, imatură. Şi Honig avea părul blond. Singurul meu regret e că nu mi-a dăruit un fiu înainte de a mă părăsi, spuse Walter şi făcu din nou o pauză. Am văzut-o pe Honig aseară, continuă el, prima dată după cinci ani şi jumătate. Arăta la fel cum mi-o aminteam. Poate că avea părul şi mai blond.

Walter se opri şi se uită atent la cei aflaţi în încăpere: Jurgen şi Vera, Bohdan şi doctorul Taylor, Joe Aubrey singur într-un fotoliu. Apoi îşi reluă discursul:

— Heini credea în iubirea necondiţionată şi în datorie. Şi în asta credeam şi eu, spuse oprindu-se şi continuând apoi gânditor. De ce am crezut atâta vreme că suntem identici şi că unul era umbra celuilalt?

— Pentru că asta ai vrut să crezi, zise Jurgen.

— Pentru că am vrut să cred că am un destin la fel de măreţ ca al lui Heini, care şi-a pus în gând să elimine o rasă întreagă de oameni prin *Sonderbehandlung,* printr-o metodă specială, adică prin gazare în camerele morţii. Mai întâi în Europa şi apoi în America, unde o să vină cu *Einsatzgruppen,* plutoanele morţii. Se spune că acum Heini e şeful SS-ului şi al Gestapo-ului, ministrul de Interne al Reich-ului, ministrul Apărării, şeful serviciului de spionaj, al poliţiei din Germania şi o să-i succeadă Fuhrerului în fruntea celui de-al Treilea Reich. Gândiţi-vă însă. Oare, în neţărmurita sa înţelepciune, ar putea Fuhrerul să-l aleagă pe cel mai detestat om din lume să-l urmeze la conducere? Un om atât de antipatizat, încât ar fi respins chiar şi de partidul nazist? Heini zice că lumea ne poate urî, că n-avem nevoie să ne iubească, ci doar să se teamă de noi. Spune celor din SS că trebuie să discute planul de exterminare, dar să nu vorbească despre el în public. A zis că ei se pot uita la o mie de cadavre, la munţi de cadavre care-au murit din cauza lor şi să ştie că totuşi ei, ca

autori ai crimelor, rămân nişte oameni buni. Heini se face vinovat de moartea evreilor, a ţiganilor, a preoţilor, a homosexualilor, a comuniştilor, a oamenilor obişnuiţi, într-un număr care se pare că depăşeşte zece milioane.

Vera şi Jurgen îl priveau, fără să scoată o vorbă.

— Nu pot, zise Walter, să-mi compar destinul cu cel al lui Heini. Eu nu vreau să extermin decât un om.

Se întoarse către masa din sufragerie şi începu să caute prin paginile revistelor şi ale ziarelor.

— Himmler, zise Vera.

— Glumeşti.

— Walter e dublul-fantomă al lui Himmler, *doppelganger*-ul lui. Când *doppelganger*-ul cuiva apare înseamnă că cel la care se uită va muri. Aşa s-a întâmplat cu soţul meu, Fadey. În ziua în care am aflat că i s-a scufundat vasul, Bo încerca unul din costumele lui Fadey, care îi era mare. Şi-a pus pălăria lui Fadey şi-l imita, cum vorbea foarte gâjâit.

— Şi Fadey a intrat în cameră.

— Nu atunci, Fadey nu l-a văzut niciodată pe Bo imitându-l, dar tot mai cred că Bo e *doppelganger*-ul lui.

Jurgen făcu semn cu capul spre sufragerie şi Vera se întoarse ca să-l vadă pe Walter, în costumul lui negru cu pince-nez, gata să continue.

— Am aici fotografii şi notiţe şi o hartă la care vă puteţi uita mai târziu dacă vreţi. Intenţionez să-l asasinez pe preşedintele Statelor Unite…

— Pe Frank D. Rosenfeld, zise Joe Aubrey şi începu să râdă. Şi ce-o să faci, Walter, o să te strecori frumuşel în Casa Albă?

— În cea de-a doua Casă Albă, reşedinţa mai mică din Warm Springs, Georgia, spuse Walter. Am aflat că Roosvelt e acolo de pe 30 martie şi se odihneşte, ca să-şi reîncarce bateriile. Speram să rămână acolo până pe 20 aprilie, data de naştere a lui Adolf Hitler, dar sunt nevoit să decalez data

execuţiei pe 13. Dacă reuşesc, numele Walter Schoen va rămâne în istoria americană şi va fi la fel de celebru precum cel al lui John Wilkes Booth.

— Cine-i John Wilkes Booth? întrebă Jurgen.

— Şi o să rămână mai mult în memoria colectivă, zise Walter, decât numele unui om care-a omorât zece milioane de semeni de-ai săi. Şi nu mă laud când spun asta. Walter făcu o pauză şi apoi continuă. Despre ce nume este vorba? Fiindcă ajunsese la finalul discursului său, zâmbi. Spuneţi-mi numele celui pe care îl voi egala în celebritate.

— Booth, zise Vera. L-a împuşcat pe Abraham Lincoln. Întreabă-l pe Walter cum are de gând să facă asta.

Dar Joe Aubrey i se adresa deja lui Walter.

— Cum crezi că te-oi apropia de el cu toate serviciile secrete şi puşcaşii care stau de coada lui? Ştii că Rosenfeld se duce acolo de douăj de ani? Ca să vadă dacă apa aia minerală caldă – de aia îi spun Warm Springs – are tot timpul treizeci şi opt de grade, zi şi noapte. Să vadă dacă-i mai ameliorează poliomielita. Ştii că are proteze de oţel, le-a vopsit în negru, că altfel n-ar putea sta în picioare, aşa cum stă în vagonu' din fundu' trenului lui, ca să se uite la mulţime. Mulţi oameni se duc acolo pentru ape. Am fost şi eu la izvoare, nu mai mult de şaptezeci şi cinci de kilometri de Griffin, sus pe Pine Mountain. Chiar înainte să-mi spui, m-am prins că îi purtai sâmbete lui Rosenfeld. Veneai în vizită şi mă puneai să te duc acolo cu avionul. Şi-n vremea asta tu cercetai zona. Poţi să ai probleme şi dacă zbori deasupra Casei Albe mici, continuă el, adresându-se celorlalţi. Te somează să pleci de acolo. Dacă nu o faci repede, trag şi te doboară. Se întoarse către Walter: Şi cum ai de gând să faci asta, omule? Te duci în armură de fier? Dacă nu te opreşti când îţi spun ei, o să le auzi cât ai zice peşte mitralierele secerându-te, un, doi, trei. Walter, spune-ne, cum ai de gând să-l omori pe om.

— O să închiriez un avion mic, spuse Walter, o să-l umplu cu dinamită, o să aprind fitilul şi o să mă arunc în picaj, ca un Stuka, peste Casa Albă de la Warm Springs şi-o s-o arunc în aer.

În cameră se lăsă tăcere.

— O să se omoare, îi spuse neamţul contesei.

— Walter, de ce vrei să te sinucizi? îl întrebă Vera, ridicând vocea.

— Asta este darul meu pentru Fuhrer.

— Dar spune-mi, te rog, ce-a făcut Fuhrerul ăsta pentru tine?

— L-am învăţat pe Walter să piloteze avionul meu după ce m-a înnebunit cu insistenţele lui, zise Joe Aubrey. Acu' îmi zice că vrea să fie singuru' pilot kamikaze germano-american din cel de-al Doilea Război Mondial. Aşa o să-l ţină minte lumea, Walter-Ucigaşu'. Walter, tu-ţi aminteşti de pilotu' ăla kamikaze japonezoi de-a supravieţuit? Iepuroiu' Nakamura?

— În cât suntem azi? În 11? Apoi se întoarse către Walter: Când pleci?

— Mâine. O să zbor cu Joe. Mă bazez pe prietenul meu să-mi ia dinamită şi să-mi închirieze avionul, pentru că eu n-am licenţă.

Vera se ridică de pe sofa şi se duse la Walter, vrând să-l atingă. Îşi puse mâna pe umărul lui. Walter o privea prin pince-nez. Supus, trist? Poate dezorientat.

— Walter, dacă te-ai putea duce la Moscova să-l omori pe Piticul Scârbavnic, ei, acela ar fi într-adevăr un dar pentru omenire, îi zise ea. Toată lumea s-ar bucura, chiar şi bolşevicii. Crede-mă, Walter, aşa este. Dar să-l omori pe preşedintele Statelor Unite când războiul o să mai dureze probabil câteva săptămâni… La ce ar sluji asta?

— Am zis, spuse Walter, e darul meu către Fuhrer.

— Şi vrei să-ţi mulţumească?

— Nu-i nevoie.

— Să-ţi dea Crucea de Fier post-mortem. Sau unui membru al familiei, de pildă surorii tale care nu va mai vorbi niciodată?

— Pentru mine este suficient să ştiu că l-am servit pe Fuhrer, spuse Walter.

— Vera? zise Bohdan.

Ea îl privi cum stătea lângă doctorul Taylor.

— Walter, zise Bo, ar putea să pună în scenă un număr în care-l imită pe Himmler, monologând în uniforma SS, aia cu hârca şi oasele pe ea.

Vera îi aruncă o privire îngheţată.

— Nu glumesc, spuse Bo. Numărul trebuie să fie bine conturat, cu replici amuzante în momentele în care publicul nu se aşteaptă, iar Walter trebuie să-l interpreteze fără ca măcar să zâmbească.

— Da?… zise Vera, luând acum în considerare propunerea. Şi Walter l-ar face pentru americani?

— Sigur. După ce vor câştiga războiul. Ai putea deveni agenta lui Walter.

— Să ştii că nu glumeşte, îi spuse contesa lui Walter, iar acesta se încruntă la ea.

Ea-l bătu uşor pe obraz şi se întoarse către Jurgen care stătea pe sofa, cu sprâncenele ridicate care arătau cât era de surprins. Vera se duse spre el cu un zâmbet uşor, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru că se afla şi el acolo.

Şi atunci se auzi soneria. O dată şi apoi încă o dată.

Vera se opri lângă sofa. Se uită la Bo. Acesta îi întoarse privirea, dar nu se mişcă de lângă doctorul Taylor. Contesa făcu un semn către uşă. Îl privi pe Bo cum îl bate pe medic pe mână şi se ridică de pe scaun.

— Vera, aştepţi pe cineva?

Joe Aubrey se ridică în picioare.

— Lasă-mă să mă ocup eu. Nimeni nu intră-n casa asta fără un mandat semnat de un judecător federal.

Vera se gândea că, dacă era poliţia, FBI-ul, atunci nu mai avea ce face. Îl privi pe Aubrey cum se duce la uşa din faţă, descuie yala şi o deschide.

— Doamne, Honig! exclamă Walter.

Joe Aubrey se întoarse către Vera, neştiind ce să facă.

Honey trecu pe lângă el, intrând în hol.

Avea un zâmbet plăcut, pregătit pentru feţele ce-o priveau, un surâs care-o găsi imediat pe Vera Mezwa, şefa reţelei de spioni despre care îi spusese Kevin şi pe tânărul în haină sport – nu cel care purta fustă – cel care probabil era Jurgen, prizonierul german care se uita la ea cu o expresie binevoitoare şi părea prea liniştit pentru un fugar. Pe Joe Aubrey şi-l amintea de la adunarea ligii de la New York de acum câţiva ani. Ceilalţi doi trebuiau să fie doctorul Taylor şi valetul, cel căruia Carl îi zisese Bohunk şi care n-arăta deloc rău în puloverul gri cu fustă. Ciudat, dar foarte atractiv într-un mod aparte. Nu îi păreau să fie nişte spioni germani la o întâlnire secretă, dar asta erau de fapt.

Honey îşi ridică braţul într-un salut nazist, ca să arate că a venit cu intenţii paşnice şi că nu voia să provoace necazuri şi se prezentă.

— *Sig Heil,* drăguţilor. Eu sunt Honey Deal.

19

— N-am nici un motiv să vă mint, zise Honey. Un şerif federal m-a lăsat în faţa uşii şi a plecat, pentru că nu a vrut să vă deranjeze şi pentru că nu are autoritatea să facă nimic altceva. Eu am riscat să fiu aruncată în stradă, ştiind că Walter Schoen, fostul meu soţ, este aici şi pentru că vreau foarte mult ca Walter să asculte ce am de zis. Când l-am văzut seara trecută, după atâţia ani irosiţi, mi-am amintit cât de grijuliu a fost tot anul în care am fost căsătoriţi. Îşi întoarse privirea către Walter şi continuă: Am venit aici ca să-ţi spun, Walter, că-mi pare rău pentru felul necivilizat şi de neiertat în care te-am părăsit.

Aşteptă. Nimeni nu scoase un cuvânt.

Haide, se gândi Honey şi traversă încăperea către Walter, cu braţele deschise, cu trenciul şi bereta obraznică pe părul blond. Honey, care implora iertarea lui Walter, Honey care spera că nu exagerează. Întinse mâinile către el şi el le cuprinse în palmele lui bătătorite, de măcelar, cu pince-nez-ul strălucind în lumină, în timp ce se uita la ceilalţi şi îşi întorcea din nou ochii către Honey. Ea o să-i spună încet lui Carl mâine, când o să se întâlnească, *Am văzut cum se adunaseră toţi anii pierduţi în ochii lui*, ca să-i lase lui Carl prilejul să zică…

Walter suspină înainte să-şi scoată batista albă, pe care şi-o puse la nas şi în care suflă, ştergându-şi nasul şi uitându-se apoi la batistă. Nu s-a schimbat, îşi spuse Honey. Doamne, sper să nu tragă vreun pârţ, nu mai vreau să mă prefac că m-a împuşcat.

— Nu vrei să mă prezinţi prietenilor tăi? îl întrebă ea pe Walter.

Cel pe care ţinea morţiş să-l cunoască era Jurgen din Afrika Korps, dar Vera o luă pe Honey de braţ

şi o duse în bucătărie, zicând că aveau ceva de discutat.

— Îţi dăm de băut pentru că ne-ai salutat cum se cuvine. Ce zici de-o vodcă martini?

— Sunteţi prea amabilă, spuse Honey.

— Mi-ar fi plăcut să am pe cineva cu tupeul tău, zise Vera. Vorbeşte-mi despre poliţaiul federal care te-a adus. Sec?

— Foarte. Îl cheamă Carl Webster şi este din Oklahoma. La prima vedere pare un cowboy amărât, până-l priveşti în ochi. Carl e un bărbat bun, dar din păcate e căsătorit.

— Da? Şi ţie-ţi pasă?

— Mie nu prea. Când sunt cu el, îi cam fac ochi dulci, dar n-aş vrea să-şi lase nevasta pentru mine. Mă gândeam să mă distrez cu el un pic, dar el e un om cumsecade, de cuvânt şi dac-a promis ceva aşa rămâne.

— Poate că te străduieşti prea mult.

— N-am prea mult timp la dispoziţie.

— Da, dar ar trebui să acţionezi mai subtil.

— Adică, dacă vine în vizită, să nu-i deschid uşa goală-puşcă?

— Trebuie să-l faci să creadă că lui i-a venit primul ideea să se culce cu tine.

— N-am renunţat, zise Honey sorbind din martini-ul pe care i-l dăduse Vera. Ştii ce faci, nu?

— Sper, răspunse Vera.

Bohdan îşi băgă capul pe uşa bucătăriei şi-i spuse contesei pe o voce cântată:

— Să nu uităm de musiu Au-bu-ree. Se întoarse apoi către Honey: Îmi place bereta ta, e de mare clasă, zise el şi apoi dispăru.

Honey zâmbi.

— E drăguţ.

— Bo e îngerul meu păzitor, zise Vera. Mi-a amintit că ar trebui să vorbesc cu Joe Aubrey înainte să plece. Despre o afacere.

— Cum îl suporţi? întrebă Honey. Nu-i tace gura o clipă.

— E prietenul lui Walter, răspunse Vera. Îl văd doar din când în când. Dar, Dumnezeule, ai fost căsătorită cu Walter un an întreg? Mă mir că nu ţi-ai pierdut minţile. L-am întrebat odată de ce nu se întoarce în Germania, dacă-i iubeşte atât de mult pe nazişti. Nu, destinul lui e aici. În sfârşit, în cele din urmă o să aflăm care este acesta. Cum o să se preschimbe din Walter, cel mai plicticos om de pe acest pământ, în Walter-Ucigaşul.

— Vrea să împuşte pe cineva?

— Să se prăbuşească cu avionul peste casa cuiva.

— Şi să se omoare?

— Da, dar pentru Fuhrer. De ziua lui sau în jurul datei respective.

— Walter ştie să piloteze?

— Ştie cum să decoleze.

— Să se prăbuşească peste casa cuiva pentru Fuhrer, zise Honey. Cu avionul lui Joe Aubrey, cu un Cessna? Nu poate să ajungă prea departe.

— Am crezut că era vorba despre Himmler, spuse Vera, după cum vorbea Walter despre el. Ştii că Walter a crezut, într-o manieră aproape mistică, toată viaţa că e geamănul lui Himmler.

— Când ne-am cunoscut, zise Honey, stăteam în faţa unei biserici şi m-a întrebat dacă ştiu cu cine seamănă. Asta se întâmpla în 1938, dar ştiam cu cine seamănă. I-am zis lui Walter că arată exact ca Heinrich Himmler şi Walter a înclinat din cap şi mi-a mulţumit.

— Ei bine, în seara asta, Walter l-a cam renegat pe Himmler, zicându-i Heini tot timpul. Walter crede că în America numele lui o să devină la fel de celebru ca acela al lui John Wilkes Booth. Ştii la cine mă refer?

— Actorul care l-a împuşcat pe Lincoln, zise Honey. Vrei să spui că Walter vrea să-l asasineze pe preşedintele Roosvelt?

— Nu prea-mi vine a crede, răspunse Vera. Ascultă, trebuie să vorbesc cu Joe Aubrey înainte

să plece. Spune-mi dacă mai vrei să te vezi cu cineva în afară de Jurgen.

Honey se aştepta ca Walter să intre în bucătărie din clipă în clipă şi să-i povestească cum voia să-şi dea viaţa pentru Hitler, sperând să facă asta de ziua Fuhrerului. Ce putea ea să-i spună? De ce nu-i trimiţi pur şi simplu o cravată?

Dacă nu făcea pe deşteapta, ce putea să-i spună?

Bine, dacă asta vrei să faci, Walter. Dacă te-ai hotărât. Să-i spună lui Walter că e cel mai curajos om din câţi a văzut vreodată. Fără să exagereze, stârnindu-i emoţiile în legătură cu *anii irosiţi.* Îşi zise că ar trebui să se gândească bine înainte să scoată ceva pe gură. Să spună lucruri simple. Să-l asigure pe Walter că e un erou şi să-i spună lui Carl, mâine, ce-are de gând să facă Walter.

Să-l roage pe Walter s-o conducă acasă.

Şi se gândi, of, Doamne, o să vrea să se oprească şi să vorbească, să mă ţină de mână. Era neplăcut să te uiţi la unul care-i iubea pe nazişti încercând să facă pe simpaticul.

Şi se gândi, nu, nu o să se oprească pentru că Joe Aubrey o să fie în maşină. Probabil că Walter l-a adus, aşa cum făcea întotdeauna. O să-l lase pe Joe să stea în faţă şi o să-l asculte cum bate câmpii despre Ku Klux Klan vreun sfert de oră până să ajungă acasă. Doar odată, atunci când cu liga, Joe Aubrey încercase să se dea cu adevărat la ea. Venise din spate şi încercase să-i pipăie sânii, când erau singuri în bucătărie, în casa de pe Kenilworth de lângă piaţă. O pipăise grosolan pe sâni şi-i şoptise:

— Ştii că poţi să-ţi iei unu mai bun ca Walter.

— Sigur că ştiu, a spus ea.

— N-ai vrea să te muţi în Georgia? Ai putea să lucrezi la Rich în Atlanta, cel mai bun magazin din oraş, iar eu aş veni cu avionul să te văd.

— Joe, să ştii că nu mă mai port aşa drăgălaş ca în Sud, nu mă mai fandosesc în faţa băieţilor. Şi

ştii de ce? Pentru că m-am prins că-s mai deşteaptă decât majoritatea.

El îi mângâia sânii şi-i susura în ureche:

— Ştiu cum să satisfac o femeie, s-o fac să geamă de plăcere.

— Dacă nu încetezi, i-a zis Honey, o să-ţi iau cârnatul şi-o să te trag aşa de tare de el, că o să te audă Walter urlând şi o să vină să te ucidă.

Şi ce rezolvase cu asta? Îl excitase de-a binelea. Asta fusese una dintre numeroasele ocazii în care vorbise înainte să se gândească ce spune. Oricum, nu ajunsese niciodată să aibă cu adevărat necazuri din cauza asta.

Jurgen dădu buzna în bucătărie cu un pahar gol în mână, zâmbind şi arătându-şi dinţii albi, spunându-i lui Honey:

— De când ai intrat în casă, m-am tot gândit cum să te prind singură şi acum Vera în sfârşit mi te oferă.

— De parcă ar şti de ce am venit la petrecere pe nepusă masă, zise Honey. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, cred că da.

— Trebuie să vorbim despre ce o să se întâmple.

Jurgen ezită.

— Adică după ce se termină războiul?

— Nu, acum, în seara asta. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci, spuse Honey. Dacă te-ai hotărât să pleci de-aici în seara asta, să dispari în întuneric sau ceva de genul ăsta?

— Lasă-mă să mă gândesc, zise Jurgen. I-ai spus Verei că te-a adus Carl Webster. Poliţistul care vrea să mă bage la *hoosgow*[111].

— Nu poate, zise Honey.

— Ştii ce-i aia *hoosgow?*

— Aşa-i zic la închisoare într-un film cu Gene Autry.

— Da, aşa-i zic cowboy-ii, vine din spaniolă, de la *juzgado* şi înseamnă de fapt tribunal. Deci ştii de

hoosgow?

— Ascultă aici, zise Honey. Ai dreptate, lui Carl i-ar plăcea să te prindă şi să te ducă pachet în Oklahoma, dar nu poate. FBI-ul i-a ordonat să stea deoparte şi să te lase în pace. Cred că ajuţi reţeaua de spioni şi că vor să aştepte să vă înfunde pe toţi. Carl mi-a zis că a mai luat-o el pe scurtătură din când în când, dar niciodată-n viaţa lui n-a nesocotit un ordin pe care i l-a dat un superior în grad. Niciodată nu s-a răzvrătit şi-a zis că n-are de gând s-o facă nici acum.

Ei nu i se părea că ce spunea suna a Carl, dar era parţial adevărat. Nu era sigură dacă el respectase toate ordinele. Totuşi, dacă sărise peste vreunul, Honey îşi imagina că, în loc să explice de ce o făcuse, el ar fi spus o poveste grozavă încheiată cu focuri de armă.

— Asta a fost ideea lui Carl? întrebă Jurgen. Să mă întrebi ce am de gând să fac?

— Nu, a mea, zise Honey. Carl m-a adus aici, fără să aibă nici cea mai vagă idee referitor la ce aveam de gând. De fapt, când am intrat şi te-am văzut, m-am gândit imediat că mai mult ca sigur Carl ar vrea să stea de vorbă cu tine şi, dacă vrei şi tu, s-ar putea aranja, îmi dau cuvântul că într-adevăr i s-a cerut să te lase în pace. Poţi să ieşi de aici şi să-i dai un brânci dacă vrei, o să mârâie la tine, dar nu o să-ţi pună cătuşe. I s-a ordonat să n-o facă.

Honey îşi dădu seama că începuse să exagereze.

— În orice caz, ştiu că ar vrea mult să te vadă. Ce zici? Să stai de vorbă cu Carl la un pahar.

Lui părea să-i placă ideea, dar era încă neîncrezător; doar era un evadat, un fugar.

— Bănuiesc că Verei i-ar conveni să pleci de aici, continuă Honey. Dar să nu pleci decât dacă ştii unde poţi să te duci. Adică la un prieten care să te ascundă, nu la hotel. Dacă, Doamne, fereşte, n-ai nici un prieten în afară de Walter, atunci înseamnă că erai un tip singuratic când stăteai aici

şi-ţi păsa mai mult de ce se întâmpla decât să-ţi faci amici. Ea se opri o clipă şi adăugă: Ai încredere în mine?

— Nu te cunosc.

— Tot ce pot să fac e să-mi dau cuvântul de onoare şi să ştii că asta înseamnă ceva, zise ea. Vreau să te ajut, Jurgen.

— Şi să devii complicea unui soldat german care a evadat?

— Suntem la adăpost de furtună, zise Honey. Aici e bine şi linişte. FBI-ul te lasă în pace deocamdată. Carl nu poate pune mâna pe tine. E ca un time-out la fotbal. Tu şi Carl vă puteţi întâlni, să beţi câte ceva şi să vorbiţi, să hotărâţi ce faceţi după asta. Dacă vrei să pleci, Carl trebuie să-ţi dea drumul.

— De ce vrei să te amesteci în povestea asta? întrebă Jurgen.

— De ce m-am măritat cu Walter?

— Chiar, de ce te-ai măritat cu el?

— Nu pune întrebări încuietoare, zise Honey. Ştiu un loc unde te poţi întâlni cu Carl să spuneţi poveşti de război. Vrei sau nu?

— Ceea ce încerci tu să-mi spui, replică Jurgen, e că nu mai sunt aşa important în calitate de prizonier de război evadat.

Părea de-a dreptul ofensat.

— Pentru moment, zise Honey.

— Dar aş putea fi spion. Şi deci ei aşteaptă ca să vadă ce-o să mai fac?

— Dacă şeriful ar fi putut să te aresteze, crezi că am mai sta de vorbă aici? Ai fi deja în drum spre Oklahoma.

— Dar spui că el nu ştie ce vrei tu să aranjezi aici.

— Ţi-am zis, nu mă gândisem ce să fac.

— Deci nu ştii cum o să reacţioneze el.

Poate că se străduise prea mult.

— Hotărârea îţi aparţine, zise Honey. Dacă vrei să vii cu mine, o să-l rog pe Walter să ne ia cu

maşina când e gata.

— Da şi unde-o să mergem?

— La mine, în apartamentul meu, zise Honey.

Să vedem dacă asta o să-l impresioneze.

20

Bohdan şi doctorul Taylor stăteau pe sofa şi vorbeau, Bo gesticulând însufleţit. Vera nu se zărea şi nici Joe Aubrey. Honey nu-şi putea imagina că amândoi se duseseră pe undeva prin casă. Walter stătea singur şi se pregătea să ia o înghiţitură de schnaps, dar, cum o văzu, se ridică în picioare. Ca la teatru, îşi spuse Honey, care putea paria că o aştepta deja.

În timp ce ea se apropia de Walter, Bohdan şi doctorul Taylor se îndreptau către uşă, discutând. Îl văzu pe Bohdan deschizând-o, punând mâna pe umărul doctorului, spunându-i noapte bună şi închizând uşa la loc. Acum se uita în direcţia ei. Oare îi zâmbea? Urcă apoi scara în spirală care ducea la etajul doi. O lăsa singură cu Walter, care, după ce se întoarse spre el, stătea chiar în faţa ei.

— Vreau să-ţi spun ce o să fac, zise Walter şi ce vreau să faci tu pentru mine.

Honey se gândi la căţelul ei, Bits, călcat de-o maşină când era ea mică şi-i răspunse cu vocea tremurată:

— Mi-a spus Vera, Walter.

— Mă gândesc la Germania, continuă Walter, din perioada în care ne-am căsătorit noi, când se pregătea să cucerească Europa. Vremurile acelea puteau să-mi ofere aventura vieţii mele şi ar fi trebuit să profit de ocazie.

Honey se chinuia să pară interesată, gândindu-se însă cât o să mai dureze toată treaba. Era ca şi cum te-ai fi străduit să zâmbeşti când cineva îţi spunea o poveste plicticoasă care se voia amuzantă.

— Acum, războiul se apropie de sfârşit, zise Walter, iar eu nu am dăruit nimic Germaniei şi Fuhrerului. Tot ce mai am de dăruit este propria-mi viaţă. Este darul meu pentru Fuhrer la cea de-a cincizeci şi şasea aniversare.

— Walter…, începu Honey, dar nu ştiu ce să mai spună.

— Honig, zise Walter, salvând-o pentru moment. Acum, că mă pregătesc să-mi jertfesc viaţa, poţi să-mi dăruieşti şi tu ceva. În amintirea clipelor petrecute împreună.

— Da? Honey bănuia ce o să urmeze şi ar fi vrut să-i spună nu, te rog, nu.

— Un fiu, zise Walter, care să se numească Walter Helmut Schoen după ce eu n-o să mai fiu.

Asta o făcu să-l întrebe:

— Helmut? Aşa te mai cheamă? zise ea. Dar nu avem timp, Walter.

— Putem să-l concepem mâine.

— Nu sunt la ovulaţie. Ştiu pentru că te simţi altfel atunci când poţi să faci un bebe.

— Putem să încercăm, Honig şi să ne rugăm, spuse Walter.

Spunea că voia să i-o tragă a doua zi. Se imagină în pat cu Walter în timpul zilei. Prima dată pe lumină, cu obloanele trase. O să-i vadă prima dată părul de acolo de jos, rădăcinile închise la culoare. O să vadă şi o să urle la ea.

— M-ai minţit, ţigancă împuţită!

Ce ciudat! De ce se gândise prima dată tocmai la asta?

— Mâine-dimineaţă.

— Sunt pe stop.

— Nu contează.

— Nu poţi să concepi în timpul ciclului.

— O să încercăm, zise Walter. Poate ne-o ajuta Dumnezeu. Ştii că ne-am cunoscut în faţa catedralei.

Walter se schimbase. Vocea îi era schimbată, mai germană. Se hotărâse deja că o să se culce cu ea mâine-dimineaţă. Dar era imposibil. O să fie Jurgen la ea. Da? Dar o să stea cu el toată ziua? O să vină Carl. Dacă exista vreun motiv serios să-l vadă pe Walter mâine, ar putea să-şi facă timp. Oricare ar fi fost motivul. Deşi nu ca să se culce cu

el, domnu' Scorţosu', domnu' Minuţel Von Schoen.

— Walter, spuse ea. Să nu te mai lauzi că faci aşa şi pe dincolo atunci când bei.

— M-am tot gândit la asta de când am auzit de Warm Springs, unde se duc să se scalde cei cu poliomielită împreună cu preşedintele vostru.

— E şi preşedintele tău, Walter. Îţi aminteşti că ţi-am mai zis asta în faţa catedralei?

Privind-o, cu ochelarii lucind în lumina lămpii, Walter îi spuse:

— Încă te mai iubesc, Honig.

El îşi ridică ochii şi Honey se întoarse cât să-l vadă pe Bohdan venind din capul scărilor.

— Bătrâne, îi zise el lui Walter, domnul Aubrey nu se mai întoarce cu tine. El şi cu Vera discută despre o afacere, habar n-am ce. Când o să termine, o să-l duc eu pe domnul Aubrey la fermă. Îi place să mă necăjească – ştii cum e – dar mie nu-mi pasă, ştiu că glumeşte. Dădu să plece, dar continuă: Prieten drag, să ştii că faci un lucru nobil pentru Fuhrer. O să-i dea putere să continue lupta.

Honey se uită cum Bo se îndreaptă către scări, cum îşi dă capul pe spate, ca să-şi facă părul să fluture.

— Vreau să-mi faci o mare favoare, îi zise ea lui Walter. Mă iubeşti?

— Doar ţi-am spus, nu? protestă acesta, încruntându-se.

— Trebuie să-l ascund pe Jurgen. Putem să-l luăm cu maşina?

— Şi să-l ducem unde?

— La mine. O să stea în debara, unde e plin de mizerii şi de păianjeni, dar are un pătuţ unde să doarmă, zise Honey. Fac asta ca să nu te aresteze pentru că l-ai ajutat. Aşa poţi să te concentrezi pe de-a întregul la asasinat.

— Dar mâine o să fii cu Jurgen, se plânse Walter. Cum ne mai vedem?

— Nu înseamnă că trebuie să stau tot timpul cu el, zise Honey, mergând poate prea departe, ca de obicei, întrebându-se dacă Walter era la fel de plicticos la pat.

Prin minte îi trecu un gând şi nu văzu nici un motiv pentru care să nu i-l împărtăşească şi lui Walter:

— Sună-mă mâine, să vedem cum facem.

Vera se odihnea în dormitor, într-un neglijeu de mătase prin care Bo îi vedea trupul. Contesa stătea în dreptul ferestrei, pentru ca el s-o poată admira în voie. Camera era întunecoasă, dramatică, se gândi Bo, aproape teatrală. O veioză îl lumina blând pe Joe Aubrey, care stătea prăvălit pe spate în patul dublu, cu trupul alb şi rotunjor gol, până la ciorapii negri cu jartiere. Bo se aplecă deasupra patului ca să vadă mai bine. Îl privi pe Joe cu gura deschisă, împroşcând sforăituri băloase şi apoi traversă încăperea spre zeiţă, care împărăţea pe tronul dragostei, fumând o ţigară, cu o scrumieră de ceramică sprijinită între picioare.

— Ei, a mers, zise Bo.

— La cât a băut, nici nu i-ar mai fi trebuit doctoria.

— Lasă, că nu-i strică. Îl matoleşte şi-atâta tot. Spune-mi ce-a făcut.

— Mi-a dat un cec.

— Vreau să zic ce-a făcut în pat. Îi place să lingă la păsărică?

— Păi, tuturor le cam place, dacă-i laşi.

— Deci, n-a fost prea dureros?

— Pentru prima dată după ani şi ani simt nevoia să mă spovedesc.

— „Binecuvântează-mă, părinţele, m-am futut cu Marele Dragon.” „Pe bune? Ia spune, fetiţo, ce-ai făcut tu acolo?”

— Sunt prea extenuată ca să te mai cert. Nu, pentru că a fost ceva mârşav, o înşelătorie murdară. M-am culcat cu el pentru bani.

— Ai cecul?

— L-am pus la loc sigur.

— Cât ţi-a dat?

— N-am putut să cer cât avem nevoie. I-am zis: „Pune cât crezi de cuviinţă.”

— Vera, te rog nu spune asta.

— L-a completat pentru Fundaţia Victimelor Bombardamentelor din Berlin.

— Spune-mi cât ţi-a dat.

— I-am zis: „Stai, nu ştiu dacă ăsta e numele exact al organizaţiei.” Nu vreau să-ţi povestesc ce-i făceam cât ţinea pixul şi carnetul de cercuri.

— Păi, sunteţi amândoi dezbrăcaţi.

— Joe are ciorapii pe el. I-am zis, semnează cecul, completez eu numele mai târziu.

— Ţi-a scris suma?

— Era prea nerăbdător, îmi vărsa cerneală pe sâni, dar a semnat cecul.

— Se ameţise deja?

— Nu de tot, dar vorbea împleticit.

— Şi n-a fost în stare să scrie suma?

— O s-o bat eu la maşină, zise Vera, suma, data şi beneficiarul.

— Pentru ce sumă?

— Hai să vorbim despre asta mâine-dimineaţă. Trebuie să-l duci acasă pe domnul Aubrey.

— Să facă şi micuţul Joe un pic de nani, zise Bo. Ştii, e un drum al dracului de lung până la Walter.

— Fă cum am stabilit, spuse Vera. Când ieşi de pe alee, să fii atent să nu te urmărească maşina care ne supraveghează. Au memorat partea din spate a Chrysler-ului meu şi m-au urmărit de multe ori. Mă îndoiesc că se vor lua şi după tine, dar fii vigilent, pot să cheme prin staţie o altă maşină ca să te aresteze.

— În toiul nopţii?

— Bo, scumpule…

— Ştiu, ştiu. Rămâne cum am stabilit.

— Ai găsit lopata?

— O sapă, dar e bună pentru ce vrem noi. E în portbagaj.

— Am curăţat Walther-ul, spuse Vera.

— Care?

— Favoritul tău, PPK 380.

— Eşti o scumpă, zise Bo. O să scap de Tokarev, tinicheaua aia rusească, e prea greu. Cum să-l port, îl ascund?

— Eşti cam agitat în seara asta, drăguţule.

— De-abia aştept să plec.

— Porţi chiloţii cu burtieră?

— Îi urăsc, sunt aşa strâmţi că nu pot să respir.

— Ei, cu toţii avem câte o cruce de dus, zise Vera.

21

La unu şi jumătate dimineaţa, Bo ieşi pe alee în Chrysler şi făcu la stânga. Acum se apropia de maşina de supraveghere a FBI-ului, uitându-se la ea printre copacii de pe mijlocul bulevardului. Fusese ideea Verei: fă la stânga şi o să trebuiască să ocolească ca să vină după tine. „Asta, dacă e cineva în ea", zisese Vera. „Eu cred că-i mai mult o momeală. Uneori lasă câte un agent în ea cam pe la micul dejun şi respectivul stă acolo şi se scobeşte în dinţi."

Joe Aubrey era într-un hal fără de hal, dar nu-i dădea prea multă bătaie de cap, în costumul lui mototolit, cu cămaşa atârnându-i pe-afară.

„Eu nu-i bag cămaşa în pantaloni", zisese Bo, dar Verei nu păruse să-i pese. Joe era ameţit de la ce-i strecuraseră în băutură. Era încă beat, dar se simţea rău, mă rog, ce mai rămăsese din el după ce Vera îşi făcuse treaba. Deschise ochii şi văzu felinarele şi reclamele luminoase:

— Unde mergem?

— La Walter.

— Păi, stă departe, la ţară.

— Da, aşa e, zise Bo. Hai, fă nani şi lasă-mă să conduc.

Aubrey întinse mâna şi şi-o puse pe coapsa lui Bo.

— Mai ai fustiţa pe tine? O să-mi bag mâna sub ea ca să văd ce-ai tu colea.

— Domnule Aubrey, te rog, zise Bo şi-l plesni peste mână. Nu face pe nebunul.

O luaseră în jos, pe Woodward şi acum se apropiau de centrul Detroitului.

— Mamă, Doamne, mă doare rău. Cred că mi-am pus-o, dar nu sunt prea sigur.

— Păi, într-un fel chiar ţi-ai pus-o.

— Asta-i prima mahmureală pe care-o am în douăj' de ani. Sug oxigenu' pe care-l ţin în avion şi

mi se limpezeşte creieru'.

Au mers în tăcere câtva timp, Joe Aubrey stând cu ochii închişi când au străbătut centrul, trecând pe lângă magazinul J.L. Hudson, Sam's Cut Rate, pe lângă piaţa cea mare care se numea Campus Martinus, chiar peste drum de primărie, pe lângă Empress şi teatrele de varietăţi de pe bulevard. Apoi au luat-o la stânga pe bulevardul Jefferson, în drum spre podul care traversa Belle Isle în mijlocul fluviului cu centrele sale de agrement, terenurile de baseball, grădina zoologică, mesele de picnic, caii pentru călărie, canoele pentru vâslit în lagună şi râul unde se putea înota în timpul verii. Bo nu prea înţelegea de ce trebuia să se ducă până la Farmington, care era la o oră depărtare de casa Verei, când putea să-l azvârle pe domnul Aubrey în râul Detroit, mormântul sutelor de victime din era Prohibiţiei, contrabandişti care aduceau whisky din Canada şi care erau ucişi de sângeroasa Bandă Violet[12], asta până când poliţia reuşise să-i oprească. Era un oraş cu viaţă dură, cu multă violenţă. Acum doi ani, un marinar negru fusese aruncat în apă de pe podul Belle Isle şi asta declanşase o revoltă rasială care ţinuse multe zile, cu case distruse, maşini răsturnate, trupe chemate pentru intervenţie… O să-l lase pe domnul Aubrey şi o s-o ia în sus pe Woodword de data asta la casa în stil britanic a doctorului Taylor din Palmer Woods, lângă autostradă, pe Wellesley. Nu-i spusese Verei că intenţiona să-l vadă pe doctorul Taylor în seara asta. Dar de ce nu, din moment ce tot îi era în drum? Nu ar fi minunat să fie şi doctorul Taylor prin preajmă, ca să i se alăture pe pod lui Joe Aubrey? Şi se gândi imediat, întoarce şi du-l pe domnul Aubrey la doctorul Taylor.

Bo făcu cale întoarsă pe Jefferson şi începu să-şi repete în minte ce avea să facă, o să sune la uşă şi o să spună, doctore, scuze că te deranjez, dar domnul Aubrey are nevoie urgentă să se ducă la

baie. Suntem în drum spre Walter şi mi-e teamă că domnul s-a cherchelit niţeluş.

Doar un picuţ – spera ca somnorosul să se poată ţine cât de cât pe picioare.

Doctorul Taylor purta o haină de casă maro cu revere negre de mătase şi umeri largi deasupra cămăşii şi cravatei, deci nu se dezbrăcase ca să se ducă la culcare. Se îndepărtă de pragul uşii, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei. Bo îşi recită poezioara şi doctorul Taylor spuse:

— Da, baia este chiar acolo.

Bo îl băgă pe Aubrey în casă şi închise uşa, iar Aubrey vru să ştie:

— Unde dracu' suntem?

Bo îl informă.

— Trebuie să faci pipi, mă înţelegi? Stai lângă toaletă, ia-ţi în mână ţonţonelul şi trage-i la ţintă. Stai. Domnule Aubrey, aşteaptă dracului, faci pipi peste tot.

Acuma nu-l mai putea opri, ar fi trebuit să-l aşeze pe colac.

— Apleacă-te peste toaletă cu mâinile pe perete, ca să nu cazi şi să te loveşti la cap, zise Bo şi ieşi din baie închizând uşa.

Doctorul Taylor, care-l aştepta cu mâna în buzunar, îi spuse:

— Ce păcat că n-ai venit singur. Am un coniac din care am putea să bem în timp ce ne continuăm discuţia.

Omul ăsta nu-l interesa pe Bohdan şi nici gândurile sau înclinaţiile lui sau felul în care voia să treacă la unele intimităţi, dar apoi părea să-şi piardă curajul.

— Ai o armă în buzunar? întrebă Bo.

Medicul zâmbi scoţând pistolul.

— Eşti foarte perspicace.

— Un Luger? întrebă Bo.

— Nu, un Walther P38, zise doctorul Taylor. În anii treizeci a înlocuit Luger-ul în armata germană.

Am două pistoale Luger 08 din primul război şi, dacă-ţi vine a crede, un *Maschinenpistole* MP40.

— Un Schmeisser? zise Bo.

Medicul zâmbi din nou.

— De unde-ai venit cu numele ăsta? Din benzi desenate? Americanii sunt cam prostuţi uneori. Îi zic Schmeisser, dar Hugo Schmeisser n-a avut nimic de-a face cu designul sau crearea acestui pistol.

— Pot să-ţi văd Walther-ul? întrebă Bo.

Doctorul întinse pistolul către el, ţinându-l de ţeavă.

— Fii atent, Bo, e încărcat. Piedica este pe stânga şi este trasă.

Bo luă P38-ul în mâna stângă. Îşi ridică puloverul gri de caşmir şi-şi scoase Walther-ul PPK de sub elasticul chiloţilor cu burtieră pe care-i folosea ca pe un fel de teacă şi acum avea câte un pistol în fiecare mână, iar Walther-ul lui nu semăna deloc cu cel al doctorului Taylor.

— Văd că pe amândoi ne preocupă autoapărarea, zise medicul. Ştii de câte ori am fost ameninţat? Crezi că mi-aş permite să deschid uşa la ora asta din noapte fără pistol?

— De câte ori? zise Bo.

— În scrisorile pe care le primesc prin poştă. În biletele pe care le găsesc, aici, la birou. Vorbesc despre ameninţări reale la adresa vieţii mele. E posibil ca unele să vină de la aceeaşi persoană, nu am de unde să ştiu. În una din ultimele scria: „Sunt un tip micuţ, dar am o armă mărişoară. Nu mai spune porcării despre evrei sau vei plăti cu viaţa.”

— Interesant că-ţi spune că-i mic de statură, spuse Bo.

— Da, e cam ciudat, fu de acord medicul. A, văd că eşti tot în fustă. Eşti aşa de şic, dar în acelaşi timp eşti încântător şi ca Buster Brown.

— Mersi, doctore, zise Bo, cu un zâmbet sfielnic şi-şi flutură părul.

Se hotărâse cum o să procedeze.

Băgă la loc PPK-ul în elasticul de sub fustă. Îi simţea răceala pe burtă. Bo se întoarse la baie cu P38-ul doctorului în mâna dreaptă. Trase piedica, deschise uşa şi-l împuşcă pe Joe Aubrey în cap, *pac şi* avu timp să vadă cum peretele alb se umple de sânge înainte să închidă din nou uşa.

Doctorul stătea ţeapăn în haina lui de mătase maro, cu ochii holbaţi, ridicând privirea când auzi vocea unei femei care-l striga de sus.

— Michael?

Bo se uită către scară. Era probabil nevasta doctorului, deşi nu o vedea încă în întunericul de sus.

— Răspunde-i, spuse Bo. Doar eşti bine, nu?

— Sunt bine, Rosemary, strigă doctorul.

Bo o văzu acum, într-o cămaşă de noapte deschisă la culoare, ieşind din întuneric, cu mâna lunecând pe balustrada rotundă. Rosemary venea să li se alăture, iar Bo îşi schimbă imediat planul. Ea coborî până la baza scărilor şi-l văzu în lumina lămpii. El se întoarse imediat, întinse pistolul şi-l împuşcă pe doctorul Taylor în piept, îl împuşcă prin piept şi o lampă de porţelan se făcu zob în spatele lui, în timp ce soţia lui ţipa şi Bo mai trăgea încă o dată.

Acum ea o să se arunce asupra corpului neînsufleţit şi o să urle de deznădejde, se gândi Bo, aşa cum urlau femeile din Odessa alergând către zid, bărbaţii lor zăcând morţi şi blestemaţii ăia de români le priveau în timp ce treceau mai departe. Dar femeia asta nu mai văzuse în viaţa ei oameni împuşcaţi. Părea că nu ştie dacă soţul ei e mort sau viu. Chiar aşa? Cu un glonţ de nouă milimetri care-i sfâşiase pieptul? De fapt două. Ce credea c-o să facă, c-o să se ridice? Aha, acum se târa către soţul ei care zăcea pe podea şi începea să plângă, în genunchi, rostindu-i numele, dezorientată.

Bo se aplecă deasupra ei şi i se uită în cămaşa de noapte, aşa cum stătea ghemuită, cu sânii

atârnându-i ofiliţi. O atinse pe umăr, îi dădu la o parte părul de pe faţă şi-i spuse pe un ton blând:

— A murit, Rosemary.

Acum îi lipise ţeava Walther-ului de tâmplă, îşi întoarse faţa şi-o împuşcă în cap.

Se folosi de cămaşa ei de noapte ca să şteargă Walther-ul de amprente şi-l puse în mâna dreaptă a lui Rosemary, încleştându-i degetele pe pat. Observă briliantul de pe degetul ei, o piatră grozavă, pe care se gândi că i-o poate scoate de pe deget. Îi trecu prin cap că ar putea să ia şi ce are doctorul prin casă. Să caute în dormitor după bijuterii, bani, obiecte de valoare – probabil că doctorul se descurca binişor cu cabinetul, dacă avea o casă ca asta.

Numai că nu plănuise să însceneze un jaf.

Imediat ce-o văzuse pe Rosemary coborând pe scări, îşi imaginase scena. Ea-l găseşte pe soţ cu domnul Aubrey făcând lucruri scârboase împreună în baie. Îl bănuia deja pe soţul ei şi acum îl prinde în flagrant delict cu domnul Aubrey, îi împuşcă pe amândoi într-un acces de furie şi apoi se sinucide.

Se gândi la toate astea câteva clipe.

Ea este copleşită de un sentiment de ruşine de nestăvilit.

Dar oare poliţia o să vadă lucrurile aşa?

Sau ea nu poate suporta să meargă la închisoare pentru tot restul vieţii. Sau e nebună. Sau, oricum o interpreta poliţia lucrurile, după dovezile din jur.

Ce dovezi?

Bo se gândi c-ar trebui să-i dezbrace. Să-l îmbrace şi să-l dezbrace pe domnul Aubrey, fără să păteze hainele Verei de sânge. Cel puţin să lase şliţul deschis. Ce făcea domnul Aubrey? Făcea pipi. Bo îl auzi spunându-i lui Rosemary:

— Eşti o prostuţă. Fac doar pipi şi după aia plec.

Cum ajunsese aici?

Venise cu doctorul.

Da? Vin poliţiştii şi văd că Rosemary şi-a omorât soţul şi pe domnul Aubrey. Dar poliţiştii

trebuie să afle motivul pentru care Rosemary, cu ţâţele ei lăsate, a devenit o asasină. De ce, de ce, de ce. Îşi tot muncesc creierele gândindu-se la mobilul crimei. Nu se gândesc la jaf. Sau nu consideră jaful plauzibil.

Trebuia să-i telefoneze Verei.

În caz că lui i-o fi scăpat vreun detaliu.

O să-i spună că modificase planul. Voia să-i spună, mândru de cum s-au aranjat lucrurile şi de cum a improvizat pe măsură ce-a acţionat. Spune-i şi termină odată. Tu ai schimbat planul. Aubrey nu e îngropat pe câmp. Tu te-ai decis să te ocupi şi de doctor. „Vera, ştii c-o să cedeze la presiunile FBI-ului. M-am gândit că dacă tot făceam comisioane…” Spune-i: „În clipa în care am văzut-o pe Rosemary coborând pe scări în cămăşuţa ei transparentă, m-a lovit inspiraţia.”

Să pară c-a fost floare la ureche şi Verei îi va plăcea grozav.

Vera era sub pătură, cu telefonul în pat lângă ea.

— Stai, mai zi o dată, spuse ea. Bo, dormeam tun. Eşti la Taylor acasă?

În timp ce-l asculta, fără să-l mai întrerupă, se sprijini mai sus pe pernele adunate la capul patului. Când în sfârşit Bo termină de povestit, calificându-şi acţiunea ca inspirată, Vera se ridică în capul oaselor în pat, cu o ţigară în gură. Înainte să spună o vorbă, îşi reaminti că avea nevoie de el.

— Dragă, îmi place grozav.

— Ştiam eu c-o să-ţi placă.

— Ai putea să te faci dramaturg.

— Ştii că mi-am dorit întotdeauna să scriu.

— Dar nu poţi să-l laşi acolo pe Aubrey.

Bo se opri uimit.

— De ce? Scenariul nu merge fără domnul Aubrey. El e celălalt bărbat.

— Dar imediat ce-l vor găsi mort, cecul pe care mi l-a dat n-o să mai valoreze nici cât o ceapă degerată.

— Da, dar cine ştie când se va întâmpla asta?

— Rosemary are o menajeră care vine în fiecare zi.

— Du-te la bancă devreme, imediat ce deschide.

— Bo, o să scriu un cec de cincizeci de mii. Nu pot să încasez cecul unui om care tocmai a fost ucis.

— Şi dacă-l mut pe domnul Aubrey?

— Nu ştiu, zise Vera.

— Ţi-a dat un cec şi s-a întors acasă în Georgia, aşa cum ştie toată lumea.

— Tot mi-ar fi frică.

— Chiar dacă îl arunc în râu şi nu mai apare niciodată?

— Nu ştiu, zise, simţind c-avea nevoie să se gândească. Mai e şi doctorul Taylor.

— L-aş putea arunca şi pe el în râu.

— Stai să mă gândesc o clipă, zise Vera.

Dormea goală şi coborî aşa din pat, ducându-se înfrigurată către măsuţa de ceai care servea în dormitor pe post de bar. Îşi turnă o şliboviţă şi o dădu pe gât, apoi îşi umplu din nou paharul şi se întoarse în pat.

— Dacă doctorul nu-i acolo şi dacă nevasta lui e găsită moartă…

— O sinucidere, zise Bo.

— Da, dar poliţia o să se gândească că a omorât-o soţul ei. Unde-i soţul? A fugit. Bo, lasă-l pe doctor unde e. E mai simplu dacă Rosemary l-a omorât şi s-a sinucis după aia. Vera îşi termină şliboviţa şi îşi aprinse o ţigară: Ai vorbit vreodată cu Rosemary?

— Am întrebat-o ce vrea să bea. Mi-a zis „Ăăăă” şi a părut încurcată. „Aveţi vin alb?”

— Mă îndoiesc că vreunul din cei care o cunosc pe Rosemary o să creadă că l-a omorât pe Michael. Dar bănuiesc că asta se poate spune despre toate femeile care şi-au ucis soţii. Era o persoană destul de timorată. Nu mi-o imaginez cu un P38 în mână şi cu atât mai puţin că ar putea să şi tragă.

— Doctorul avea şi două pistoale Luger, zise Bo şi un adevărat aruncător de gloanţe, un pistol-mitralieră MP40.

Se făcu linişte cât Vera îşi fumă ţigara şi-şi imagină scena din casa medicului. În cele din urmă zise:

— Ascultă, Bo. Vreau ca în casă să rămână numai doctorul cu Rosemary. Cine ştie de ce l-a ucis ea. O să apară pe prima pagină a ziarelor din Detroit: Doctor ucis de soţie. După asta, o să înceapă să circule tot felul de poveşti despre simpatiile politice ale lui Taylor. Cine e el? Un duşman al poporului născut în Canada, fost membru al ligii şi presupus membru al unei reţele germane de spionaj. Nu vom şti dacă poliţia nu suspectează o crimă premeditată. O să vorbească cu vecinii, cu cei cu care lucra doctorul la spital, cu asistentele, poate cu unele dintre paciente şi curând o să ne întrebe şi pe noi dacă nu cumva îl cunoşteam.

— Doar socializam din când în când. Era amuzant, zise Bo.

— Dar dacă găsesc cadavrul lui Aubrey în casă, spuse Vera, atunci povestea o să capete proporţii pentru că Aubrey este o persoană pe care multă lume o urăşte. O să se scrie articole interesante despre activităţile lui din Ku Klux Klan. Poate că-i singurul Mare Dragon nazist din America. Ancheta poate să dureze o veşnicie, iar ziariştii o să se întreacă în teorii. Şi noi o să intrăm în vizor ca duşmani ai poporului american şi Departamentul de Justiţie o să fie nevoit să ia măsuri. O să fim puşi sub acuzare pentru acte de trădare, asta dacă n-o să ne acuze că vrem să sabotăm guvernul. O să ni se stabilească o cauţiune pe care n-o să ne-o putem permite şi o să putrezim luni întregi într-o închisoare federală până la proces.

— Dar nu ne au la mână cu absolut nimic, spuse Bo.

Bo părea sigur pe sine, ca s-o liniştească pe ea. Vera îl cunoştea bine, îi cunoştea toate posturile şi atitudinile pe care şi le schimba ca pe nişte măşti. Acum ea ajunsese să-i poată anticipa reacţiile. Dacă FBI-ul o să vină să-l ia la întrebări, Bo o să fugă imediat.

— Şi ce-o să faci dacă vin să te aresteze? îl întrebă ea.

— O să fug, mărturisi el. M-am gândit deja cum o să procedăm. Ştiu că, dacă n-ai fi tu, pe mine nu m-ar urmări.

Ea voia ca el să fie cu adevărat sincer şi-i susură în telefon:

— Asta-i când am nevoie ca băieţelul meu drag să stea lipit de mine şi eu să-i şoptesc tot felul de lucruri la ureche.

— Lucruri deşănţate?

— Ce-aş vrea să-mi facă el.

— Mă faci să mi se scoale, cum ar spune americanii, zise Bo. Rămâi în pat. O să mă întorc la tine imediat ce scap de domnul Aubrey.

— Aşa cum am stabilit.

— Da, îl îngrop.

— Are sânge mult pe haine?

— Bănuiesc. L-am împuşcat şi-am închis uşa.

— Trebuie să-l pui în maşina mea, nu?

— O să-l înfăşor într-o pătură.

— Bo, nu lua nimic din casă.

— N-am să iau.

— Poate cele două pistoale Luger, dar trebuie să înţelegi că nu trebuie să pară un jaf.

— Să las Schmeisser-ul?

— Aşa i-a zis doctorul?

— Eu i-am zis aşa. Ca să creadă că-s ageamiu.

— Ia Schmeisser-ul, dacă vrei.

— Altceva?

— Să cureţi bine baia.

Vera învăţase că, dacă ţipa la Bohdan, sau dacă ridica doar puţin vocea, el se îmbufna. Nu mai

voia să vorbească cu ea şi ea trebuia să aştepte ca lui să-i treacă supărarea sau să-l lase să îmbrace una din rochiile ei de seară. Îl iubea cu adevărat pe Bo. Când se distrau în pat sau pe podea sau pe scări şi Bo se gândea doar cum să-i facă ei plăcere, pur şi simplu îl iubea.

Iubea pe băiatul frumos din Odessa, care omora cu uşurinţă pentru că văzuse sute de oameni gazaţi, puşi la zid, împuşcaţi în cap cu pistolul, spânzuraţi de felinare, închişi în case şi arşi de vii. Bo crescuse şi se făcuse bărbat când se întâmplau toate astea. Îl întreba: „O să mă iubeşti mereu, Bo?" Iar el îi răspundea că ea e viaţa lui, singura lui raţiune de-a trăi.

Ea ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu Jurgen, un alt băiat adorabil. La început crezuse că era plicticos sau că-i lipsea Africa de Nord, şocat de război, iar ea ar fi putut să-i spună să se trezească, fiindcă toţi am trecut prin război. Dar el nu era deloc secătuit de viaţă. Din contră, le arăta tuturor că se bucură de fiecare clipă, că e fericit că e în America şi curios să vadă lucruri noi. Ar fi consimţit fără tragere de inimă să fie spionul ei german şi într-o zi sau două s-ar fi putut îndrăgosti unul de altul.

Dar în scenă intrase Honey, puştoaica care le strigase obraznic *sig heil,* nu Honey Schoen, care fusese măritată cu Walter, ci Honey Deal. Îl luase pe Jurgen cu ea şi probabil că până dimineaţă avea să-l înghită cu fulgi cu tot. Verei îi plăcuse de Honey de când intrase în casă. Părea atât de americană. „M-aş căsători cu Carl cât ai clipi, dar e deja însurat." Sau când zicea: „Când sunt cu el, îi cam fac ochi dulci, dar n-aş vrea să-şi lase nevasta pentru mine." Honey voia pur şi simplu să se distreze. Şi credea că Bo e drăguţ.

Verei îi plăcea cum vorbeau americanii cu accente diferite şi cum se exprimau. Una dintre expresiile ei favorite era „a face ochi dulci", ceea ce însemna să flirtezi. I-a plăcut cum a zis Honey:

„Ai crede că-i doar un cowboy amărât, până-l priveşti în ochi.” Spusese atât de multe în puţine cuvinte despre poliţistul federal Carl, cel pe care pusese Honey ochii.

Când ajunseseră în Detroit, Vera îi zise lui Bo:

— O să-i ascultăm pe oameni cum pronunţă cuvintele şi ce fel de expresii argotice folosesc. Nu suntem din Sud sau din New York, o să stăm la Detroit şi o să învăţăm cum vorbesc cei de aici.

La vremea aceea, Bo îi răspunsese:

— Am o expresie pentru tine: „Asta să i-o spui mutului.”

— Lu’ mutu’, zise Vera. Asta să i-o spui lu’ mutu’. Vezi diferenţa? Asta înseamnă că nu te interesează ce-ţi spune celălalt.

Bo avea un talent înnăscut. Îi plăcea să-i imite pe cei care vorbeau la radio, pe Walter Winchell, Gabriel Heatter, Jack Benny. Putea să-l facă pe Rochester. Vera râdea pentru că era amuzant şi-l iubea pe băiatul ăsta care-i spunea că ea e viaţa lui.

Dar dacă o să vină vremea când el va trebui să facă o alegere, s-o trădeze sau să meargă la închisoare?

O s-o trădeze.

La tribunal Bo o s-o privească cu lacrimi în ochi – putea să plângă la comandă – şi o să depună mărturie împotriva ei. Bo o să-i pună în cârcă presupuse acte de spionaj, lucruri palpitante, iar ziarele o s-o transforme într-un star, ca pe Mata Hari din Primul Război Mondial, fără să facă vreo referire la ce făcuse Mata Hari pentru Kaiser. Sau spionase pentru franţuji? Vera nu-şi mai amintea, poate că şi pentru unii şi pentru alţii, dar ştia că ea arată mai bine decât olandeza aia, cu şolduri imense şi fără sâni, al cărei nume de scenă era cuvântul malaysian pentru „zori de zi.”

Dacă ar fi fost pusă în faţa aceleiaşi alegeri, oare ea l-ar fi trădat pe Bo?

Din păcate, da.

Deşi nu o să se ajungă niciodată la asta. Sau la mărturia lui Bo împotriva ei la tribunal. Mai degrabă o să-l împuşte, decât să-l lase s-o trădeze.

Dragostea în vreme de război e făcută numai din clipe.

Dar din clipe nemaipomenit de frumoase.

Nici chiar Aubrey nu fusese aşa de îngrozitor.

22

Tatăl lui Carl sună la şase dimineaţa şi-l trezi.

— Cum e la Detroit?

— OK. E mare. Se zice că e al treilea mare oraş, dar eu am auzit că de fapt Philadelphia ar fi.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise tatăl lui. Cum e hotelul?

Asta era un ritual, până când tatăl lui Carl avea să-i spună de ce îl sunase interurban.

— Mi-a telefonat un tip aseară, zicând că este un prieten de-al tău şi m-a întrebat unde eşti. Narcissa a vorbit cu el.

— Cum îl cheamă?

— Vito Tessa.

— Doamne!

— Nu, am zis Vito Tessa.

Tatăl lui făcea pe amuzantul.

— Şi numele nu vi s-a părut cunoscut? E puştiul gangster cu armă babană şi costum fiţos, ăla nervosu', din seara de dinainte să plec.

— Fratele lui Lou Tessa?

— E o chestie de familie. Ce i-a zis Narcissa, că-s la Detroit? Altfel nu mă sunai.

— Da, i-a cam spus. Şi unde stai.

— Credeam că e mai deşteaptă.

— I-a zis că a fost la genişti cu tine. De unde să ştie asemenea chestii?

— De fiecare dată când vorbesc cu ziariştii, mă întreabă ce-am făcut în război.

— Pustiu' gangster s-a documentat despre tine, zise Virgil. Stai un pic, că Narcissa e aici şi ascultă. Virgil reveni. I-am zis la un moment dat că la război camarazii sunt ca fraţii şi a crezut că tipul era camarad de-al tău. Stai un pic, zise Virgil. Narcissa zice că el i-a zis cum îl cheamă, Vito Tessa şi să-ţi spunem că Vito Tessa vine să-ţi facă o vizită. De ce-ar fi zis asta dac-ar vrea să te împuşte?

— Frati-său a încercat să mă împuşte pe la spate.

— Ăsta vrea să vă înfruntaţi faţă-n faţă?

— Habar n-am. Marvin, portarul de la Mayo, mi-a zis: „Hei, tipu' are armă" şi eu m-am întors. Acuma eram faţă-n faţă cu el, dar n-a vrut să tragă. Nu ştiu de ce şi-a spus numele.

— Ca să se dea mare, zise Virgil.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să încerce să mă ia prin surprindere. O să dau un telefon la poliţia din Tulsa, să aflu cine e şi de ce i-au dat drumul. Îl arestaseră pentru posesie de arme de foc. Nu prea văd de unde ar avea un puşti gangster ca el vreun permis de portarmă. Poate că-i mai deştept decât l-am crezut eu, dar nu-i cu mult diferit de frati-său. Acuma trebuie să mă tot uit în spate în timp ce le iau urma nemţilor şi-i aduc acasă. Cred că unul a şters-o, Otto, ăla din SS, dar n-a plecat de mult timp. Ei, bănuiesc că ziua deja a început, îi spuse Carl tatălui său.

O sună pe Honey la şapte, şapte jumătate şi opt fără cinci, de fiecare dată lăsând telefonul să sune mai mult, în caz că era sub duş. Carl îşi imagină faţa ei sub jet, cu ochii închişi, cu apa cu spumă scurgându-i-se pe sânii, dar nu primi nici un răspuns. Se hotărâse că cel mai bine ar fi să se poarte cu Honey de parcă ea nu i-ar fi arătat sânii. Deşi o să fie cam greu să stea de vorbă cu ea faţă-n faţă, ştiind de fiecare dată ce uşor ar fi fost să se întâmple ceva între ei, dacă nu chiar adulter. O să se străduiască din răsputeri să nu i se tot uite la bluză şi să-şi imagineze sânii obraznici de-acolo şi să se gândească că erau chiar mai mici decât ai lui Louly, dar nu puteai să-i consideri nişte sâni mici. Treaba cu sânii lui Honey era că arătau deosebit, aşa, aţâţaţi, cu boticurile rozalii stând obraznic în aer. Îi plăcea imaginea care-i stăruia în minte, dar n-avea pe nimeni căruia ar fi putut să-i spună şi să

mărturisească că de fapt nu se întâmplase nimic. Poate Narcissei.

Stătuse în uşa dormitorului, uitându-se la Honey. Ea nu făcuse nici o mişcare şi nici măcar nu-i aruncase o privire încărcată de dorinţă. N-avea de ce. Comenta ce citea el în ziar, de parcă ar fi avut hainele pe ea şi-l întrebase apoi ce voia să facă. Nu, spusese: „Te-ai hotărât ce facem?"

Primul lucru la care se gândise el fusese „Cred că glumeşti". Dar nu zisese nimic. Nu voia s-o încurajeze prin nimic şi s-o vadă zâmbindu-i. Trebuia să se poarte la fel de detaşat ca şi ea şi să spună că ar trebui să se ducă la cină şi apoi să treacă pe la Vera Mezwa, să vadă ce era pe-acolo. Honey a zis: „Asta-i tot ce vrei să faci, să verifici numere de maşini?" Stătea acolo cu balcoanele îndreptate către el. Carl a zâmbit larg la ea şi cele două ţâţici pe care nu o să le mai vadă niciodată şi totul aproape că revenise la normal. Honey s-a îmbrăcat.

Seara trecută el i-a spus: „Dacă te dai jos din maşină, eşti pe cont propriu", pe o voce normală, dar trăgând clar linia, asta e şi nimic mai mult. Şi ce-a făcut ea? A coborât din maşină zicând c-o să-i povestească a doua zi ce s-a întâmplat şi făcându-i cu mâna, dispăruse o clipă, când intrase în curtea din spate a casei şi apoi apăruse din nou, pe partea cealaltă, la uşă, de unde îi făcuse din nou cu mâna.

Şi ce-a făcut el după aia? Absolut nimic. S-a întors la hotel, a băut la bar, s-a dus în cameră şi a deschis radioul să asculte ştirile. Ruşii se luptau în Viena pentru fiecare casă. Carl asculta. Carl se gândea cum ar putea să fie cu Honey fără să dea de belea.

Noaptea trecută, Carl oprise maşina în faţa casei Verei Mezwa ca s-o lase să coboare pe Honey, iar Honey câştigase şi făcuse ce voise ea, fără însă să facă pe deşteapta. În dimineaţa asta intră pe alee şi opri motorul. Nimeni nu putea să mai iasă cu

maşina în timp ce Carl era acolo, nici doamna Mezwa, nici ajutorul ei drăgălaş, nici magicianul neamţ al evadărilor, Jurgen Schrenk. Carl se îndreptă către uşa din faţă, făcând un gest de salut către maşina de supraveghere de peste drum – nu cea goală, care fusese acolo doar de decor – ca să se vadă că ştia cine sunt şi că nu era nici un motiv de animozitate, ce mai, suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei, nu? Agenţii vor anunţa cu siguranţă Biroul prin staţie. Carl sună la uşă şi auzi ecoul soneriei din casă. Aşteptă câteva clipe şi apăsă din nou pe buton. Nu avea nimic de făcut.

— Bohdan Kravehenko din Odessa, supravieţuitor al asediului, spuse Carl când uşa se deschise. Bravo, omule. Sunt Carl Webster, n-am venit în calitate oficială şi vreau s-o văd de domniţa Vera Mezwa, stăpâna casei.

Bo avea o haină de casă verde, cu revere negre, care lăsa să i se vadă pieptul. Era în pantaloni de pijama.

— Îmi pare rău, dar doamna Mezwa nu primeşte pe nimeni azi, zise el.

— Eu nu sunt un oaspete obişnuit, spuse Carl. Fugi sus şi spune-i că-mi stă în putere să-i percheziţionez casa, dacă voi fi nevoit s-o fac.

Bo părea împietrit. Părea că încearcă să nu-şi mişte buzele atunci când spuse:

— Pot să văd mandatul?

Carl scoase suportul de piele pe care-l purtase mereu cu el şi îl deschise, ca să-i arate legitimaţia de şerif şi steaua.

— Asta-mi arată cine eşti, zise Bo.

— Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Dar ăsta nu-i un mandat de percheziţie.

— E chiar mai mult de-atât, i-o întoarse Carl.

Stăteau la capetele canapelei, cercetându-se din priviri. Vera era îmbrăcată într-un halat verzui, închis lejer în faţă, pe care-l lăsa să se deschidă din când în când atât cât să-i ia ochii. Carl se gândea

că nu glumeau, femeile astea de Detroit, chiar voiau să te înhaţe. Acum vorbeau despre Honey Deal.

— Da, ai lăsat-o aici şi ea s-a dus acasă cu Walter Schoen, spunea Vera. Adică bănuiesc că a condus-o acasă. Nu-mi dau seama ce intenţii avea el. Honey şi-a cerut scuze în faţa tuturor în legătură cu felul cam abrupt în care l-a părăsit şi am simţit că şi el ar fi vrut să reînnoade relaţia. Sau cel puţin să încerce. Am observat că la un moment dat vorbeau şi Walter îşi ştergea o lacrimă.

— Serios? zise Carl.

Nu prea vedea de ce ea ar fi vrut să-l emoţioneze pe Walter, decât dacă nu şi-ar fi pus în gând să-şi bată joc de el. Sau dacă îi părea rău de el şi încerca să fie drăguţă. Honey era destul de directă şi nu se prea controla. Carl şi-o putea foarte bine imagina urcând pe scenă, în faţa unei săli pline de oameni străini şi ţinând un discurs spontan. Să le povestească o întâmplare amuzantă şi după aceea să improvizeze imediat restul. El simţea că Honey şi cu el semănau în sensul că puteau să scape din situaţii dificile improvizând.

Ea părea tot timpul sinceră, neavând nevoie să interpreteze vreun rol.

— Deci a plecat cu Walter, doar ei doi în maşină, zise Carl.

— Din câte ştiu eu, da.

— Şi doctorul Taylor?

— Văd că cunoşti pe toată lumea.

— Ce făcea?

— Vorbea cu valetul meu, Bohdan.

— Înţeleg că Joe Aubrey a venit cu Walter.

— Honey ţi-a spus asta? Sau e cu adevărat cineva în maşina de supraveghere?

Carl zâmbi.

— Şi Joe Aubrey nu s-a întors tot cu Walter? Deci erau trei în Fordul lui.

— Habar n-am. Le spusesem deja noapte bună oaspeţilor mei. Puteau să stea de vorbă cât pofteau.

— Poate că Aubrey a plecat acasă cu doctorul Taylor.

— Poate.

— Şi Jurgen cu cine-a plecat? întrebă Carl.

Vera fuma relaxată o ţigară.

— Bietul Jurgen, zise ea. Înţeleg că de cinci luni n-a fost de găsit până când n-a venit copilul-minune al serviciului şerifilor. Spune-mi ce înseamnă asta, să fii copil-minune?

— Înseamnă să ai noroc de când te naşti, îi răspunse Carl.

— De douăşpe ori, zise Vera. De douăşpe ori ai avut noroc cu pistolul, când ai împuşcat răufăcători?

— Ce fac eu cu arma nu-i noroc, zise Carl. Eu vorbesc despre şansele pe care le ai în meseria ta să pari bun, ca şi cum ştii precis tot timpul ce faci.

Verei îi plăcu asta şi-i zâmbi.

— Ziarele scriu un articol şi fac din tine un erou.

— Odată ce-ţi faci un nume, zise Carl şi cineva scrie o carte despre tine, oamenii încep să se raporteze şi să apeleze la tine. Un vânzător împiedică un jaf. Şi oamenii pot să spună că a fost rapid ca fulgerul, un adevărat Carl Webster, când şi-a scos pistolul. Luna trecută m-au întrebat despre prizonierii evadaţi de parcă-aş fi fost un expert în domeniu. M-au sunat pentru că auziseră de mine. Hai să vedem ce zice şi Carl Webster. Au făcut un articol în *Newsweek.*

— L-am văzut, a zis Vera. „Războiul copilului-minune.” Ţi-a plăcut ce-au scris?

— Mă înţeleg bine cu autorul.

— Şi soţia ta chiar este puşcaş marin?

— Da. Louly îi învaţă pe recruţi cum să tragă cu mitraliera dintr-un bombardier.

— Era şi vreo femeie printre cei doisprezece tipi pe care i-ai împuşcat de-a lungul carierei tale?

— Nu. Cu toţii erau criminali căutaţi, spărgători de bănci. Unul era un hoţ de vite pe care l-am împuşcat când l-am prins asupra faptului, dar pe ăla nu-l pun la socoteală.

— De ce?

— Pe atunci nu eram şerif. Aşa că îi socotesc doar pe cei pe care i-am împuşcat la datorie.

— Ai vreodată regrete că i-ai ucis?

— Vrei să spui că lui Joe Foss îi pare rău c-a doborât douăzeci şi şase de Zekes? Era pilot pe un Wildcat în Pacific.

— Da, spuse Vera. Înţeleg de ce e cam acelaşi lucru, deşi cred că Joe Foss ăsta nu a văzut feţele celor pe care i-a împuşcat. Scuză-mă, voiam doar să fac conversaţie.

Bo veni lângă sofa, uitându-se doar la Vera, ca să anunţe că cineva îl căuta la telefon pe şerif.

— În camera de alături, îi spuse lui Carl, continuând s-o fixeze pe contesă şi apoi se întoarse să plece.

— Te-a întrebat dacă sunt de încredere? zise Carl.

— Probabil că ai spus ceva ce nu i-a plăcut, spuse Vera dând din mână. Vrea să mergi cu el.

La telefon era Kevin Dean.

— Ce faci, stai de vorbă cu Vera?

— O caut pe Honey, zise Carl.

Stătea în picioare lângă birou, într-o cameră cu rafturi de cărţi legate în piele, cărţi despre care avea impresia că nu fuseseră niciodată deschise şi serveau doar de decor.

— Şi te ajută cu ceva? întrebă Kevin. N-am mai văzut-o de când mi-au dat cazul ăsta. Ce se întâmplă, încă mai ai probleme să-i zici pe nume?

— Nu, zise Carl. Dar tu?

— La început. De fapt încă mai am, pentru că aşa i-aş zice nevestei sau prietenei mele. Oricum, nu de asta te-am sunat. Dr. Michael Taylor, unul dintre tipii din reţeaua aia amărâtă de spioni, a fost

omorât azi-noapte. Se pare că l-a împuşcat nevastă-sa, Rosemary, cu un Walther P38, pe care după aia l-a folosit ca să-şi zboare creierii. Menajera a declarat că pistolul era al lui Taylor. A ajuns azi-dimineaţă şi a văzut că maşina era încă în garaj şi că doctorul nu plecase la cabinet. I-a găsit pe amândoi în living.

Carl reflecta. Dacă lui Kevin îi venea greu să-i spună pe nume, însemna că nu se culcase încă cu ea.

— Menajera a chemat poliţia?

— Imediat. A venit o brigadă de la Omucideri. Unul dintre poliţişti ştia că doctorul Taylor are simpatii naziste şi a fost membru al Ligii Germano-Americane în anii treizeci. A fost arestat pentru un delict minor, pentru că a demonstrat în faţa unei sinagogi. Cei de la Omucideri au promis să ne ţină la curent cu mersul anchetei.

Carl se uita la Bo care stătea în uşă, cu spatele către el şi către birou.

— Şi mai e ceva, zise Kevin. Sunt siguri că mai era o a treia victimă în baie, împuşcată în ceafă. Au găsit urmele de sânge pe care cel care a tras a încercat să le cureţe fără prea multă tragere de inimă. Cei de la laborator au cercetat toată baia şi au găsit fragmente de os şi de creier pe ţeava de scurgere.

Carl i-a spus lui Kevin să stea puţin.

— Drăguţă, îi zise el lui Bo, nu vrei să-mi faci tu o cafea în loc să stai să tragi cu urechea la ce vorbesc?

Bo plecă fără să spună nimic.

— Poate că doctorul era la toaletă când l-au împuşcat, zise Carl.

— Taylor a fost împuşcat în piept. Era altcineva.

— Ce zici de Joe Aubrey?

— Mai are avionul la aeroport?

— N-a venit cu avionul. De data asta a luat trenul. Îşi repară Cessna în Atlanta.

— Unde-i Walter?

— S-a dus la fermă azi-dimineaţă.

— Singur?

— E cuplul ăla de nemţi acolo. Am întrebat-o pe femeie, care mi-a răspuns la telefon, dacă a venit cineva cu Walter, dar ea mi-a zis că nu.

— Ştii că Honey s-a autoinvitat la petrecerea cu spioni.

— Da, am auzit. Ce chestie! Tot încerc s-o găsesc, dar nu-i nici acasă, nici la serviciu.

— Tot mai cauţi prin resturile de la explozii?

— Acuma mă ocup de crimă. Te duc eu, dacă vrei să cercetezi şi tu locul.

— Avem vreun motiv să bănuim că cea de-a treia victimă ar fi fost femeie?

Kevin stătu un moment să se gândească.

— Nu ştiu. Cred că toată lumea a plecat din start de la ideea că-i bărbat. Dar, hai să spunem că nevasta l-a prins c-o altă femeie. Făcu o pauză câteva clipe. Nu, dacă ar fi făcut-o Rosemay, cadavrul celeilalte femei ar fi fost încă acolo. O să aflu şi-o să-ţi spun.

— Sau cel de-al treilea era *tipul,* nu tipa, cu care şi-a prins ea soţul? zise Carl. Dar unde-o fi dispărut?

— Sper că nu-ţi închipui că victima e Honey, spuse Kevin.

— Vera zice că Walter a dus-o acasă. N-am nici un motiv s-o cred pe Vera, dar o fac. Normal că minte în legătură cu Jurgen.

— Walter e la fermă. Am vorbit un pic cu el. După raportul de supraveghere de aseară, probabil că Walter a ajuns aici cu Joe Aubrey, dar nu se ştie sigur dacă a fost identificat corect. Pe Walter îl ştiu datorită maşinii. Cei de la supraveghere spun că a plecat cu o femeie şi cu un bărbat.

— L-ai sunat înainte sau după ce-ai aflat de asasinate?

— După ce m-am dus la locul crimei. L-am sunat de acolo şi l-am întrebat pe cine a dus acasă. El mi-a spus că pe Honig Schoen. A lăsat-o la

apartamentul ei. I-am zis: „Walter, erau trei persoane în maşină când ai plecat de la întâlnire”, iar el a răspuns: „Ai o fotografie cu trei oameni neidentificaţi care stau lângă maşină pe undeva în noapte?” A spus că cine a declarat că a văzut aşa ceva s-a înşelat sau a minţit. Nevasta lui a fost singurul pasager.

— Aşa i-a spus?

— Ce, nevastă sau pasager? l-am întrebat dacă s-a dus la fermă cu el. Walter a spus că nu, dar că a promis c-o să stea cu el astăzi.

— Aşa i-a promis?

— Walter a zis că o să se asigure că ea se va ţine de *cufânt.*

— Deci cred că ştim ce face ea acum, zise Carl. Se ascunde de Walter.

Vera nu se mişcase de pe sofa. Când se aşeză din nou lângă ea, Carl se gândi că ar putea s-o bată pe genunchi, ca pe o veche camaradă de război, care, chiar dacă luptase de cealaltă parte a baricadei, avea cam aceleaşi păreri ca şi el.

— Crezi că războiul i-a făcut cuiva vreun bine? o întrebă el.

— O să spun că nu i-a făcut bine nimănui, pentru că sunt prea obosită ca să mă gândesc la ceva care să sune inteligent sau enigmatic. Sau stupid.

— Ce vrei să faci când se sfârşeşte toată povestea?

— Să încerc să trec cât mai neobservată.

— Crezi că lumea o să te toarne?

— Prietenii mei?

— Reţeaua ta de spioni.

Carl se uită în sus şi-l văzu pe Bo cu o tavă de cafea, pentru o singură persoană. Bo puse tava pe măsuţa de cocktail şi umplu o ceaşcă.

— Domnul ar vrea să ştie dacă te suspectez că vei spune minciuni despre mine ca să-ţi aperi fundul de deţinuţii sălbatici.

— Şi de ce-ar fi aşa de răi deţinuţii ăştia sălbatici? întrebă Bo.

Îl servi pe Carl, dându-i o cană de cafea neagră. Şeriful îi mulţumi, iar Bo spuse *koorvya mai* pe un ton cât se poate de politicos şi plecă.

Vera îl fixa pe Carl cu privirea.

— Ce înseamnă *koorvya mai?* întrebă el.

— I-ai mulţumit şi doar nu crezi că ţi-a răspuns, cu mare plăcere?

— Pe un ton mult prea angelic.

— N-ar trebui să-ţi spun, zise Vera, dar ce importanţă mai are? *Koorvya mai* înseamnă „Du-te-n mă-ta" în ucraineană. Ce i-ai spus înainte?

— Cred că am fost cam aspru, zise Carl. Crezi c-o să te trădeze?

— Dacă-l sperie îndeajuns de tare, s-ar putea. Dar orice le-o spune, o să fie foarte interesant. Lui Bo îi place să fie în centrul atenţiei. Şi ceilalţi ce-o să facă dacă el va fi acuzat? Nimic. Joe Aubrey o să rămână tot Joe Aubrey. Doctorul Taylor, obstetricianul, o să examineze vagine în timp ce se gândeşte la termeni xenofobi, iar Walter… Probabil că Honey ţi-a spus de planul lui măreţ.

Asta îl luă pe Carl prin surprindere.

— Da, Walter, crezi că o să reuşească?

Vera începu să zâmbească.

— N-ai vorbit cu Honey, nu-i aşa? Eşti încă supărat că te-a lăsat baltă ca să vină la petrecere. Ştii, nu cred că eşti destul de inteligent ca să te descurci cu ea. Am văzut o poză a nevestei tale în uniformă în *Newsweek.* E tare frumoasă. Cred că e foarte plăcută. Dar nu cred că ai observat că Honey e cu adevărat deosebită, o nonconformistă care ştie să gândească. Nu încearcă pur şi simplu orbeşte să se amuze sau să aibă experienţe noi.

— Spui că ar trebui să-mi las nevasta pentru Honey Deal?

— Spun că e specială. Dacă ţi-e frică să stai prea mult cu ea, atunci nu sta.

— Să ne întoarcem la Walter, spuse Carl.

— Nu vreau să vorbesc despre Walter. Sunt sigură că i-a zis lui Honey ce-o să facă. Întreab-o ce-o să facă Walter. O să-şi îndeplinească destinul.

— Nu-ţi pasă că Honey a aflat?

— E o chestie prea mare pentru Walter. Este marea lui iluzie că Walter Schoen va deveni un nume de frunte în istoria lumii.

— E clar. Vrea să omoare pe cineva, zise Carl.

— N-o să mai suflu o vorbuliţă.

— Mă gândeam că vrea să se întoarcă în Germania pentru ultimele sforţări ale lui Hitler, dar nu prea are cum să meargă acolo. Deci probabil că Walter o să împuşte pe cineva cum ar fi, de pildă, preşedintele Statelor Unite. Să zicem c-o să tragă când preşedintele e în decapotabila lui preferată. Giuseppe Zangara, un anarhist, a tras cinci focuri în direcţia lui Roosvelt odată, de la nu mai mult de opt metri distanţă. La Miami, în 1933.

— A ratat? întrebă Vera.

— O casnică pe nume Lillian Cross l-a împins pe Zangara şi l-a făcut să-şi rateze ţinta. Nu l-a atins pe preşedinte, dar a împuşcat alţi cinci oameni care erau acolo, printre care şi pe Anton Cermak, primarul oraşului Chicago.

— Femeia asta a crezut că merită să sacrifice vieţile a cinci oameni pentru a o salva pe cea a preşedintelui?

— M-am întrebat şi eu, zise Carl. Mă gândeam s-o caut pe doamna Cross într-una din zilele astea. Între timp o să văd dacă dau de Honey, dacă nonconformismul ăla al ei n-a făcut-o s-o şteargă de-a binelea.

Carl îşi pusese ceaşca pe tavă. O ridică acum, luă o înghiţitură şi o puse la loc. Cafeaua pe care Bo i-o adusese era rece ca gheaţa.

— Sper că-ţi dai seama, zise Carl, că ai putea fi pusă sub acuzare pentru că ştii ce vrea să facă Walter, dar refuzi să ne spui? Asta înseamnă tăinuire de informaţii, ceea ce e echivalent cu

trădarea faţă de guvernul SUA. Chiar dacă tu nu participi direct.

— Ţi-am explicat, îi spuse Vera, ăsta e visul lui. Crezi c-o să merg la închisoare pentru ceva ce Walter n-are nici cea mai mică intenţie să facă cu adevărat?

— Tot te-am putea închide.

— Ce-ţi pasă? întrebă Vera. Nici nu m-ai întrebat dacă Jurgen e aici.

— Şi e aici?

— Nu, zise Vera şi zâmbi.

— Şi doctorul Taylor?

— Ce-i cu el?

— Crezi c-o să te toarne?

— Doctorul Taylor nu are nici un fel de credibilitate. Continuă să spună că Adolf Hitler e salvatorul lumii şi cine poate crede aşa ceva? Nu, nu-mi fac nici un fel de griji în ceea ce-l priveşte.

— Şi pentru că oricum e mort? întrebă Carl.

23

Vera veni în bucătărie. Bo stătea aplecat asupra ziarului de dimineaţă care era deschis pe masă.

— Ai auzit ce-a spus?

— Nici nu l-am băgat în seamă. E un ţărănoi.

— Ştie ce s-a întâmplat cu doctorul Taylor.

— Dar în ziar nu scrie nimic.

— N-are nevoie de ziar.

Tonul Verei îl făcu pe Bo s-o privească.

— Cunoaşte tot felul poliţişti şi agenţi federali. M-a întrebat dacă nu mă tem că doctorul o să dea informaţii despre mine. I-am zis că n-are de ce să-mi pese de el, iar el mi-a spus atunci: „Şi pentru că oricum e mort."

— Deci a aflat deja? zise Bo, cu un aer uimit.

— Eşti îndeajuns de sclifosit ca să-i spui ţărănoi, spuse Vera. L-ai servit cu cafea rece. Omul este cel mai celebru ofiţer federal din America. S-au scris o grămadă de poveşti despre el în reviste. S-a scris până şi o carte, cu poze. Şi tu crezi că n-ar trebui să ne facem griji?

— Mi s-a părut că s-a purtat ca un mitocan. Bo ridică din umeri în noua lui haină de casă. Ce i-ai spus?

— Crezi că ceva de genul: „Doctorul a murit cumva într-un accident de maşină?" Ar fi sunat stupid.

— Sunt sigur că ai fost suficient de convingătoare.

Privirea lui Bo se reîntoarse la lectura lui, dar Vera îi smulse ziarul din faţă.

— Uite-te la mine când îţi vorbesc. Poliţia ştie c-a mai murit o persoană.

— Rosemary.

— Nu ştiu cum de-ai fost în stare s-o împuşti pe biata femeie.

— N-am avut de ales. M-a recunoscut.

— Vorbesc despre Aubrey, în baie. Au găsit urme de sânge pe care cineva a încercat să le cureţe de pe perete. Urme de sânge şi creier, a zis Carl, pe care cineva a vrut să le şteargă, dar nu s-a descurcat prea bine.

— Din moment ce chestia s-a întâmplat în baie, ar fi trebuit să spună că m-am pişat pe ea de treabă, replică Bo.

— L-am întrebat pe Carl cine crede că a fost a treia victimă, încercând să par cât mai inocentă. Ştii cine-a spus c-a fost? Nu cine credea că este, ci pur şi simplu cine-a fost. Aubrey.

Bo se încruntă. Folosise prosoape şi săpun ca să cureţe mizeria şi avusese destulă minte să ia prosoapele cu el, îndesate în pantalonii domnului Aubrey, odată ce-i trăsese la loc. Apoi trebuise să înfăşoare capul domnului Aubrey într-un prosop pe care-l luase de sus când se dusese să se uite şi găsise nişte bijuterii care-i plăcuseră şi o haină de casă asemănătoare cu cea pe care o purta doctorul, pe verde. Apoi căutase cele două pistoale Luger şi pistolul-mitralieră într-un dulăpior pe care fusese nevoit să-l spargă. Era convins că acţionase ca un profesionist. Împrumutase o pătură din pătuţul cald al lui Rosemary ca să-l tragă pe Aubrey pe gresia de la intrare unde Bo se hotărâse să-l lase să aştepte pe domnul Nesuferit în timp ce curăţa baia şi se gândea cum să se ducă pe câmp lângă casa lui Walter şi la patru dimineaţa să fie deja în pădure la Palmer Woods, nu chiar o pădure, ci nişte copaci rari.

— Sunt siguri că al treilea e Joe Aubrey, zise Vera. Joe e singurul care lipseşte din cei care-au fost aici azi-noapte. Te-ai gândit vreo clipă unde-o să-l împuşti?

— Capul îi era la mică distanţă de mine când făcea pipi. Ai auzit poanta asta, făcea pipi pe el de beat? Domnul Aubrey chiar că împroşca toată podeaua.

— Ai atins-o şi pe Rosemary.

— I-am dat părul la o parte.

— Cu Walther-ul?

— Nu, cu vârfurile degetelor. Am fost blând cu ea, dar m-a văzut, aşa că n-am avut de ales.

— Eşti foarte priceput, spuse Vera punându-şi capul pe umărul lui.

Fusese aspră cu el şi nu voia ca Bo să se îmbufneze şi să piardă vremea făcând pe supăratul. Îl mângâie pe păr, adăugând:

— Ca să te fac să te simţi mai bine, o să-ţi spun că avem cecul de cincizeci de mii de dolari al lui Aubrey.

Dacă îl pun în cont şi scot nişte bani în câteva zile, putem s-o ştergem.

— Şi putem s-o stelgem din Detloit, zise Bo. Pot să-mi pun căpsolul obosit pe bultica mămicii?

Vera îi luă uşor faţa în palme şi îi lipi obrazul de trupul ei.

— Ce nu vrem în ruptul capului e să-l găsească pe Aubrey înainte s-o ştergem. Îţi dai seama la ce interogatorii ne vor supune? Doi dintre aşa-zişii mei complici împuşcaţi mortal? N-o să ajungem la asta, nu-i aşa? îl întrebă Vera.

— Nu asta-i problema, spuse Bo.

— Ba tot timpul e câte o problemă, răspunse ea.

— Walter ar putea să le spună că eu trebuia să-l duc pe domnul Aubrey la fermă, dar n-am mai ajuns. Sau, cum ar zice Kevin Dean, „n-am mai apărut”. Şi fata, Honey Deal, o să spună: „Da, sigur, domnul Aubrey. Nu s-a dus acasă cu Bohdan?” Ştii cum mi-a spus dobitocul ăla de şerif? Bohunk[13].

— Mă întrebam eu ce ţi-a zis. Honey crede că eşti drăguţ.

— Da? Dar l-a luat pe Jurgen cu ea.

— O să-l mănânce pe pâine. Fata aia e o devoratoare de bărbaţi.

— Cei de la FBI o să-l întrebe dacă Aubrey a fost în maşină cu el, iar Jurgen o să spună că nici pomeneală.

— Ştii bine că Jurgen nu se exprimă aşa. Dar ei ştiu că el era cu Walter înainte să-l sui tu pe Aubrey în maşină. N-au cum să fie siguri că a plecat cu tine.

— Vrei să ne lăsăm în voia sorţii? zise Bo. Poate că poliţia o să afle că eu l-am dus pe Aubrey la doctorul Taylor sau poate că nu. Între timp, Vera face pipi-n chiloţei de frică de fiecare dată când sună poliţia la uşă.

— Doamne, câţi morţi ne-a fost dat să vedem, spuse Vera, ostenită de tot războiul ăsta.

— Să nu mă părăseşti tocmai acum, o rugă Bo. Nu mai e mult.

— Bine, îi răspunse Vera, dar când poliţia îţi va spune că toţi au zis că tu trebuia să-l duci pe Aubrey la ferma lui Walter, ce-o să răspunzi? Nu l-am dus nicăieri pe domnul Aubrey. Când a plecat el de la petrecere, eu dormeam de mult.

— Deci cum de-a ajuns la doctorul Taylor?

— De unde să ştiu eu?

— Dar ai fost aici împreună cu toţi ceilalţi. Ce-aţi stabilit, dacă Walter nu l-a dus acasă?

— Să le prezint teoria mea?

— Dacă are sens…

— Ei bine, după cum văd eu lucrurile, doctorul Taylor şi domnul Aubrey aveau o şustă şi aranjaseră să se întâlnească după terminarea petrecerii. Uite, de exemplu, la un bar de pe Woodward sau poate în faţă la catedrală. Doctorul Taylor l-a luat pe domnul Aubrey cu el şi l-a dus acasă ca să se prostească în voie, să se joace ei doi, iar soţia medicului, Rosemary, despre care am crezut întotdeauna că-i o femeie tare de treabă, i-a auzit chicotind, s-a furişat pe scări şi i-a prins pe cei doi bătrânei pupându-se şi i-a împuşcat cu Walther-ul bărbatului ei. Apoi, zguduită cumplit de crima comisă şi-a pus pistolul la tâmplă şi *kapow,* şi-a curmat zilele. Avea ţâţele cam urâţele, zise Bo, uitându-se la Vera.

— Zguduită cumplit?! zise contesa.

— Mâhnită să afle că soţul ei, ilustrul doctor, era de fapt poponar.

— Şi de unde-a luat pistolul?

— Ştia că soţul ei era speriat de bombe şi-l ţinea în buzunarul hainei de casă când era singur la parter noaptea.

— De unde ştii?

— Rosemary mi-a zis odată sau să susţinem că a adus pistolul de sus.

— Şi asta-i haina de casă pe care-o purta doctorul?

— Alta.

— Şi ei o să-ţi spună: „Păi, dacă domnul Aubrey nu-i nicăieri în casă, atunci unde-o fi?”

— Iar eu o să le răspund: „De unde să ştiu eu, doar nu-s detectiv.”

24

La Vera, Jurgen fusese civilizat, politicos, un tip drăguţ într-o jachetă sport.

Când Honey îl aduse acasă şi aprinse lampa, îl văzu dintr-odată ca pe un prizonier evadat în sufrageria ei. Poate pentru că Jurgen se potrivea în decorul formal de la Vera şi Honey nu-şi imaginase niciodată că o să ascundă un soldat german în apartamentul ei. Despre soldaţii germani se scria în ziare. Jurgen avusese încredere în ea, venise de bunăvoie şi acum ea nu mai era deloc sigură cum o să se descurce. O să stabilească o întâlnire cu Carl a doua zi dimineaţă. O să vorbească, poate o să bea ceva şi după aia ce-o să se mai întâmple? Jurgen o să zică *Auf Wiedersehen* şi Carl o să-l lase să plece pur şi simplu? Sau o să-i pună cătuşe şi o să-l ducă înapoi în Oklahoma? Ceea ce voia de fapt să facă de luni de zile?

Şi Jurgen o să creadă că tu i-ai întins o cursă. Că l-ai atras aici pentru Carl. Că i-ai spus că nu are de ce să se teamă de Carl. Că i-ai cerut să te creadă pe cuvânt de onoare. Ai spus numai prostii, ca o domnişorică râzgâiată, când era mică şi lumea era perfectă, cu excepţia fratelui ei Darcy, care n-avea ce căuta, dar care totuşi locuia în aceeaşi casă cu ea. Sau i-ai spus lui Jurgen că era în siguranţă acum pentru că era deocamdată la adăpost de furtună.

O să se poarte frumos cu Jurgen, nu foarte frumos, dar frumos şi o să-l întrebe dacă îi este foame, sau dacă vrea ceva de băut, sau dacă voia să dea drumul la radio ori să-şi pună un disc. Avea Sinatra, Woody Herman, Buddy Rich, Louis Prima şi Keely Smith.

— N-ai Bing Crosby? *I'll be home for Christmas*[14]?

— Nu-mi prea place Bing. Am Bob Crosby şi Bobcats şi cântăreaţa mea preferată, Billie

Holiday, cu *Gee, Baby, Ain't I Good to You*[15].

— N-ai Bob Wills şi Roy Acuff?

Honey cânta încetişor, făcând cântecul să pară uşor de interpretat.

— „Iubirea mă face să mă port aşa bine, hei, dragule, nu-i aşa că-s bună cu tine?" Muzica din Sud îţi place? întrebă ea.

Jurgen răspunse că începuse să-l asculte pe Grand Ole Opry în 1934, când venise în America împreună cu ai lui.

Se simţea bine cu ea. Nici nu mai aminti de Carl şi de întâlnire. Nici nu-i mai pomeni numele. Credea ce-i spusese ea, că era în siguranţă aici, că nu avea de ce să se teamă că avea să fie luat pe sus şi dus înapoi în Oklahoma, iar ea se simţea ca o trădătoare, pentru că nu era deloc sigură cum o să reacţioneze Carl.

— Mai era un şerif în Tulsa, zise Jurgen. L-am cunoscut în lagăr, îl chema Gary Marion. Şi-a predat steaua şi-a renunţat la slujbă pentru că îi era dor de rodeo şi acum participă din nou la concursuri.

— Călăreşte tăuraşi în arenă?

— Călăreşte tauri ucigaşi. În ziua în care am plecat din lagăr…

— În ziua în care ai evadat?

— Am primit o scrisoare de la Gary în care-mi zicea că era la Austen şi călărea în rodeo. Aşa mi-a zis. Gary nu a mânat vite în viaţa lui, dar purta pălărie de cowboy şi călărea tauri la concursuri.

— Şi vrei să te faci călăreţ de tauri când creşti mare?

— Nu vreau deloc să mă fac mare. Mă gândisem să mă fac cowboy şi să port cizme şi pălărie, dar dacă poţi să concurezi, să călăreşti cai sălbatici şi tauri ucigaşi vreo opt secunde într-o tură, atunci nu ai de ce să munceşti la fermă, ca un cowboy de rând.

— Şi aşa te alegi cu o pereche de cizme şi o pălărie, cum are Carl, spuse Honey. Carl arată mai

cowboy decât toţi cowboy-ii pe care i-am văzut şi nici măcar nu poartă pălărie.

Adusese vorba de Carl fără ca măcar să-şi dea seama. Avea imaginea lui în minte, dar Jurgen nu duse discuţia mai departe.

— Fratele tău mi-a promis că-mi dă o pălărie, zise el.

— Sper că o să ţi se potrivească, spuse Honey. Darcy are un cap tare mic.

Se uită la ceas şi apoi la Jurgen. Amândoi stăteau pe sofa acum.

— E târziu. Cred că o să mă culc.

— Şi eu, zise Jurgen.

— N-am decât un dormitor, îl informă Honey, dar am un pat dublu şi dacă-mi promiţi că nu faci vreo prostie, poţi să dormi cu mine.

— Promit, răspunse el, zâmbind şăgalnic.

— Vorbesc serios, fără prostii, zise Honey, convinsă că vorbeşte serios. Nu-s eu genul ăla de femeie care împărtăşeşte intimităţi cu-n bărbat de la prima întâlnire. Pe bune, nu până nu-s sigură că s-a înfiripat ceva. Dar nu-s nici încuiată, aşa că nu trebuie să dormi cu un picior pe podea.

— Asta-i prima noastră întâlnire? se interesă Jurgen.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Dar totul se schimbă atunci când el îi atinse umărul gol în întuneric sub pătură, iar Honey nu se putu abţine să nu se întoarcă la el şi să-l roage s-o ia în braţe.

Nu intenţionase să-i ceară mai mult de atât, voia să fie ţinută în braţe, îi plăcea mult să fie ţinută în braţe. Dar odată ce se cuibări în braţele lui, îl atinse, ca să vadă cum este alcătuit trupul lui suplu. Îi simţi coastele, abdomenul plat şi-şi lăsă mâna să exploreze din ce în ce mai mult până când amândoi începură să ofteze în întuneric şi să facă dragoste cu o pasiune atât de explozivă, încât la sfârşit rămaseră îmbrăţişaţi, cu respiraţia tăiată,

fără să poată vorbi, până când Honey găsi în cele din urmă puterea să spună:

— Aş vrea să te cunosc mai îndeaproape, neamţule.

Nu avea intenţia să răspundă la telefon dimineaţa, indiferent de câte ori avea să sune, vrând să-l descurajeze pe bietul Walter şi neştiind dacă şeriful o să-i telefoneze sau nu. Telefonul sună de nouă ori până la opt dimineaţa..

Odată ce înţelese că Honey n-are de gând să răspundă la telefon, Walter se duse cu maşina până la ea şi sună la interfon.

— Eu sunt, zise Walter. Deschide.

Venise şi se simţea datoare să-l lase să intre. Honey îl trezi pe Jurgen şi-i spuse să se culce la loc.

— Dacă vrei să te duci la baie, du-te acuma, repede. Vine Walter. Sau stai în baie şi fă duş.

Primul lucru pe care i-l spuse Walter, aşa cum era de aşteptat, fu că nu şi-a băut cafeaua în dimineaţa asta. Se duseră în bucătărie şi când Walter se aşeză la masă, în sufletul lui Honey apăru o licărire de speranţă. N-o să încerce să sară pe ea până nu-şi bea cafeaua. Dar de fapt nici nu prea părea interesat pentru că vorbea numai despre Joe Aubrey şi o tot întreba unde s-a dus.

— De unde să ştiu eu? zise Honey.

— L-am luat ieri de la gara Michigan Central. E în mod sigur aici.

— Bo l-a dus cu maşina la fermă.

— N-au ajuns la mine. L-am sunat pe Bo azi-dimineaţă. Vera mi-a zis că nu-i acasă, că a ieşit. Am întrebat-o dacă a fost plecat toată noaptea. Mi-a trântit că nu ştie la ce oră s-a întors, că nu e mama lui.

— Eşti sigur că nu-i la fermă?

Honey n-avea nici o idee de ce-i venise să spună aşa ceva. Întrebarea ei îl făcu să iasă la suprafaţă pe omul cu care se măritase.

— Nu mă asculţi niciodată, strigă Walter. Ţi-am spus că n-au ajuns la mine.

— Ei bine, poate că între timp, cât tu-ţi pierzi vremea şi ţipi la mine, ei se poate să fi venit…

— Unde e Jurgen? întrebă Walter pe un ton mai potolit.

— În baie.

— O să aştept să iasă.

— Walter, dacă tu nu ştii unde-i Joe Aubrey, de unde-ar putea să ştie Jurgen?

— Trebuie neapărat să-l găsesc, zise Walter. Trebuie să mă duc în Georgia şi să-mi pun în aplicare planul. Vreau să fiu acolo la timp, mâine, cel târziu.

— Joe are vreo prietenă pe aici?

— Târfe.

— Atunci probabil că acolo s-a dus, spuse Honey, la vreun bordel din Paradise Valley. Ştii că-i plac femeile de culoare. Probabil că l-a luat pe Bo cu el ca să vadă dacă nu poate să-l vindece şi să-l aducă pe calea cea dreaptă. După o noapte cu fetele, se odihnesc şi ei, îşi beau cafeaua. De ce trebuie tot eu să gândesc în locul tău? Vrei să te duci în Georgia? Ia autobuzul.

— Ce-am auzit a sunat cam ca un an de căsnicie, zise Jurgen. Versiunea prescurtată. De ce te-ai măritat cu el?

— Nu-mi mai amintesc.

— Walter a avut noroc. Dacă nu-l mai găseşte pe Joe, are scuza perfectă să nu-l mai asasineze pe preşedinte. Îţi place Roosvelt?

— L-am ales de fiecare dată de când am avut drept de vot.

El îi zâmbea larg din nou.

— Vrei să vii cu mine în Vest?

Cineva sună la interfon.

Honey se gândi imediat că Walter se întorsese. Dar de fapt era fratele ei, Darcy.

— Nu-mi vine să cred. Nu ne-am mai văzut de ani de zile, zise Honey. Se uită la Jurgen. Bănuiesc că vă cunoaşteţi.

— Da, e cowboy-ul care o să-mi dea o pălărie.

— Ei, atunci, poţi să-l şi saluţi, zise Honey.

Darcy trecu pe lângă ea, cu pintenii clincănind, uitându-se atent la Jurgen, care stătea pe sofa în chimonoul portocaliu al lui Honey. Darcy se opri puţin ca să se uite la sora lui şi să-i spună:

— Te-aş pupa, dar miros a carne stricată, zise el. Cum mai merge, surioară? Se întoarse apoi către Jurgen. Doamne, dar te descurci, nu glumă. Ştiam că te-ai mutat la Vera. O vedeam din când în când, atunci când îi livram carne, dar nu mi se părea mare brânză. Nu-i genul meu. Prea face pe şefa. Îmi zicea să-i aduc pulpă de miel şi cotlet, nu vită. Am vrut să-i spun că tot aşa de bine putea să fie gardiană la închisoare. Iar băiatul ăla muieratic, care lucrează pentru ea, Bo, îmi aminteşte de-un deţinut de la Eddyville care se îmbrăca în femeie în celulă. Îl chema Andy, dar semăna ceva de speriat cu Bo. Îi spuneam Andicel Bombonel sau Acadel, pentru că o sugea toată ziua.

— Eşti aici din toamnă, zise Honey şi de-abia acum vii la mine şi pe deasupra mai şi miroşi a carne stricată!

— M-au eliberat în octombrie şi am venit aici ca să fac afaceri cu Walter. Până ieri nu mi-am văzut capul de treabă. Veneam de la Flint cu camionul frigorific în care aveam doi viţei care începeau să pută şi m-a lăsat carburatorul. M-am agăţat de o camionetă cu un lanţ şi tipul m-a tractat până la staţia de benzină. Am tot vorbit despre viţei şi despre raţiile de carne până când m-am dus peste drum să-mi iau ceva de mâncare la un local unde se serveau hamburgeri. După ce-am terminat, am ieşit pe uşă şi i-am văzut pe poliţai cum se uitau la camionul meu. Şi uite-mă, habar n-am dacă

verificau al cui e camionul sau dacă i-a atras mirosul viţeilor.

— N-ai cumpărat camionul la licitaţie?

— L-am furat dintr-o parcare din Toledo, cu un amic al meu. I-am zis lui Walter că am dat o mie opt sute pe el la mâna a doua şi l-am făcut pe din două. De-aia n-am spus nimic.

— Şi viţeii de ce miroseau aşa de urât?

— Erau deja morţi când i-am luat. Stăteau pe-o păşune şi fermierul mi-a zis să-i iau dacă puteam să-i sui în camion. Deci nici ăia nu mă costaseră nimic. Mă gândeam să-i duc viţeii lui Walter şi să-l pun să se uite la ei ca să vadă dacă nu-s bolnavi. Aş fi scăpat de ei, dacă-mi zicea Walter. Dar mi-l şi închipuiam cum le tăia ficatul şi-l amesteca apoi cu ceapă.

— Şi deci ai fost nevoit să abandonezi camionul.

— Da, trebuia s-o şterg. Am făcut autostopul înapoi la Flint şi am luat două autobuze până la Walter şi mi-a zis tam-nisam c-a terminat-o cu măcelăria. O să se ducă în Georgia să-l asasineze pe preşedinte. Şi atunci l-am întrebat: „Şi eu ce-o să fac? Am muncit ca un disperat pentru tine”, iar Walter mi-a zis: „Fă ce vrei.” Simţeam nevoia să ţip la el, dar m-am gândit că n-are rost. N-ai ce să mai discuţi cu un nemţălău care şi-a pus în cap ceva.

— Ţi-a spus că o să-l asasineze pe preşedinte?

— În Georgia. Preşedintele nu stă în Georgia.

— Şi i-ai zis asta?

— Nu, l-am lăsat să afle singur.

— Bietul Walter, nimeni nu-l crede, zise Honey.

— A făcut vreodată ceva? întrebă Jurgen.

— Nu din câte ştiu eu, zise Honey şi se uită la fratele ei. Asta s-a întâmplat ieri şi tu încă mai miroşi urât?

— O să se ducă cu timpul.

— Dacă ai terminat-o cu vitele, atunci poţi să-ţi scoţi pintenii. Văzu că Darcy zâmbeşte. Ai mai

găsit ceva, nu? Încă o modalitate de-a încălca legea.

— Asta fac bandiţii, drăguţo, aşa-şi câştigă traiul. Nu mai lucrez cu carne. Mă gândesc la o chestie care nu cântăreşte mai nimic, ciorapii de nailon. I-aş putea vinde cu douăj' de dolari perechea, chiar douăşcinci.

— Şi eu aş putea să fac asta, zise Honey, dac-aş avea ciorapi.

— Şi o să-mi spui că nu ţineţi deoparte nişte ciorapi de nailon pentru cele mai bune cliente, cele care au credit la Hudson?

— Nu mai avem ciorapi de doi ani. Du Pont încă face paraşute şi nu cred c-o să avem ciorapi până nu capitulează japonezii, zise Honey. De ce nu te înrolezi la marină, să vezi dacă nu poţi să grăbeşti sfârşitul războiului?

— Bine, dar dacă ai avea nişte ciorapi puşi deoparte, unde i-ai ascunde?

Honey se uită exasperată la Jurgen.

— Pe cuvânt că n-ai ciorapi ascunşi? o întrebă acesta.

— Pe cuvânt.

Jurgen se întoarse către Darcy:

— Ne-ai spus că ai fost prea ocupat cu carnea ca s-o suni pe sora ta. C-ai muncit ca un disperat. Spune-mi ce voiai să zici cu asta.

— Voiam să zic c-am găsit ceva grozav, zise Darcy. Aţi auzit ce spuneam despre moneda aia specială pe care-o foloseşti ca să cumperi de la Hudson pe credit? Dacă am găsi nişte metal şi ne-am face noi monedele, câte vrem şi să folosim nume inventate?

— Acuma s-a făcut falsificator, zise Honey.

— Te îmbraci la costum, foloseşti moneda ca să iei chestii babane, o haină de blană pentru nevastă…

— Muriel ar muri, nu alta, spuse Honey.

— Nu o să i-o dau ei. O s-o returnez şi primesc bani lichizi în schimb.

Honey îl privea pe Darcy care stătea în sufrageria ei gândindu-se, căutând portiţe de scăpare. Îl văzu cum se duce către fotoliul ei pe care-l tapiţase cu creton bej pe care îl cumpărase la Sears cu patruzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Honey îi spuse fratelui ei că-l omoară dacă se aşază pe el.

— Îmi pare rău să-ţi spun, Darcy, dar nu te potriveşti cu decorul. Te văd mai degrabă muncind în aer liber, cu vitele. De ce nu te duci în Vest să te faci cowboy?

— Nu ies bani din asta, zise Darcy. Nu trebuie să-ţi baţi capul, o să găsesc eu ceva din care să câştig. Azi-dimineaţă am făcut o afacere cu muieraticul, cu Bo.

Darcy zâmbi sigur de sine.

— Odată, când livram carne, se deschide uşa aia din spate şi apare Bo într-o rochiţă neagră sclipicioasă. Îmi zice: „Te pot ajuta cu ceva?”, de parcă nu ne-am fi cunoscut. Se dăduse cu parfum, avea cercei, era fardat şi rujat. Îţi venea să-l pupi. Dar nu şi în dimineaţa asta, azi avea haine bărbăteşti, nădragi şi haină.

— Şi cum te contactează?

— Lasă mesaje la mătuşa lui Walter, Madi. L-am sunat azi-dimineaţă şi mi-a zis să vin pentru că voia să păstrez ceva pentru el.

— Un antricot? întrebă Honey.

— Ai dreptul la trei încercări.

— O maşină.

— I-am vândut-o pe loc pe a mea, un Ford model A care nu iese în evidenţă.

— Casa-i supravegheată de sticleţi, spuse Honey. Dacă ai parcat în faţă, o să-ţi verifice numărul de înmatriculare şi o să afle că ai furat maşina.

— Drăguţa mea, ce grijă ai de mine. Nu, am parcat la catedrală, ca şi cum eram în trecere.

— Ce ţi-a dat în schimb?

— O să-ţi arăt. E în maşină.

— Tot maşina aia?

— Alta, dar tot un Ford. Şi acolo am şi pălăria de cowboy a lui Jurgen. Trebuia să-mi spui că-i aici, mă scuteai de un drum.

Darcy plecă.

— N-o să se schimbe niciodată, zise Honey. Dădea vina pe mine când făcea tâmpenii.

Erau în bucătărie acum şi Jurgen stătea la masă în chimonoul lui Honey, bându-şi cafeaua.

— Nu-mi vine să cred că ţi-e frate, zise el.

— Banditul, spuse Honey. De când eram mici mi-am dat seama că n-o să se deştepte niciodată. Dar îmi place să-l ascult. Spune poveşti interesante, doar pe jumătate adevărate. Pun pariu că pălăria de cowboy e prea mică pentru tine.

Telefonul prinse atunci viaţă. Sună de trei ori până când Honey ridică receptorul şi se întoarse cu spatele către masa la care stătea Jurgen.

— Eşti acasă, spuse vocea lui Carl.

— Eram acasă şi mă ascundeam de Walter. E supărat pentru că nu-l mai găseşte pe Aubrey şi trebuie să se ducă în Georgia.

— Aubrey e mort, zise Carl. Ia ziarul de azi, *Detroit News*. Pe prima pagină scrie: „Doctor de renume: crimă urmată de sinucidere.”

— Doctorul Taylor?

— Cică nevastă-sa l-ar fi împuşcat şi s-a omorât după aia. A mai fost ucis cineva, în baie, dar cadavrul a dispărut.

— Şi tu crezi că este vorba despre Aubrey?

— Kevin spune că numai el lipseşte. Dacă nevasta doctorului l-ar fi împuşcat, poliţiştii l-ar fi găsit în casă. Aşa că cei de la Omucideri cred că i-a omorât altcineva pe toţi trei. Tu îi cunoşti pe oamenii Verei, care dintre ei crezi că i-ar fi putut împuşca?

Ea aproape că răspunse „Bo”, imaginându-şi-l în pulover şi fustă, dar pentru că nu avea un motiv întemeiat să-l indice pe el, răspunse:

— Nu ştiu.

— Cine voiai să spui că e?

— N-ar putea fi vreun hoţ?

— Ba da, dar la cine te-ai gândit?

— Bohdan.

— Tuturor ne place Bo.

— Ai şi o justificare pentru asta?

— A fost într-un lagăr de concentrare, zise Carl şi a omorât trei gardieni ca să scape de acolo. Le-a tăiat gâtul când dormeau. Ţi-am zis că are dosar la FBI? Au informaţii despre ce-a făcut la Odessa.

Făcu o pauză.

— Carl? zise Honey.

— De unde ştii cum să tai gâtul cuiva? spuse el. Rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă: Ascultă, sunt cu Kevin la locul crimei. Te sun mai târziu. Vreau să-mi povesteşti cum a fost aseară.

Ea ezită.

— S-ar putea să plec.

— Nu mai vrei să mă ajuţi?

— Bine. O să vin, zise Honey şi închise.

Se întoarse către Jurgen care întrebă:

— Carl a fost?

— E acasă la doctorul Taylor, zise Honey şi-i povesti tot ce-i spusese Carl despre asasinate şi scena crimelor.

— Dacă e cineva din grupul contesei, atunci cred că e Bo. Îi elimină reţeaua de spioni ca să nu mai rămână nimeni care s-o acuze pe Vera, zise Jurgen.

— Ea spune că e îngerul ei păzitor, spuse Honey.

— Sunt amanţi, explică Jurgen. Au trăit atât de aproape de moarte şi fac sex sălbatic pentru că au rămas în viaţă.

— Dar Bo e homosexual, zise Honey.

— Fie face pe homosexualul, fie e bisexual. Începuse să-mi fie simpatic, travestitul distant înveşmântat în caşmir moale.

— Dar se afişează în faţa bărbaţilor, dacă e să-l credem pe Darcy.

— Da, dar aseară la Vera, tuturor ne-a plăcut cum arăta.

— Arăta bine, zise Honey. Am un pulover şi o fustă cu o croială asemănătoare, pe negru, numai că nu-s din caşmir.

— Te îmbraci des în negru, zise Jurgen, pentru că n-ai nevoie de culoare. Ai culoare în ochi, pe buze… De ce nu i-ai spus lui Carl că sunt aici? Te-ai răzgândit? Nu crezi că o să vină doar în vizită?

— Dacă stau să mă gândesc, zise Honey, nu prea ştiu sigur ce-o să facă. În caz că te întrebi ce fac, o să-ţi spun că mai trag de timp. Acum m-am implicat. Am consolat duşmanul în stil mare şi pot să-ţi spun că mi-a plăcut la nebunie. Cred că dacă am avea timp, dacă n-ar fi război…

— Am fi împreună, zise Jurgen.

— Ar trebui să-ţi spun totuşi, zise Honey, că sunt mai mare decât tine. Probabil că nu arăt, dar am douăzeci şi opt de ani.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ai avea treizeci şi unu, spuse Jurgen. Ştii că m-am îndrăgostit de tine până peste urechi.

Ea ştia deja asta, dar întrebă:

— Chiar?

El îi făcea avansuri în modul lui discret, nu aşa de discret cum ar fi fost Carl, dar acum îi vorbea de dragoste şi probabil că următorul pas o să fie să se culce din nou împreună. Îi plăcea să facă dragoste cu băiatul ăsta care aruncase în aer tancurile englezilor şi care era tandru şi ştia cum s-o ţină în braţe. Cu toate astea, ea avea nevoie de timp ca să-l uite pe Carl.

— Îmi place cum îţi stă în chimonou, dar ar fi bine să te îmbraci, spuse ea mângâindu-i faţa.

Îl sărută, muşcându-l uşor de buze şi Jurgen îi dădu de înţeles că voia mai mult.

— O să se întoarcă Darcy, spuse Honey.

— Nu-i da drumul.

Băiatul era clar îndrăgostit.

— Haide s-o lăsăm pe mai târziu, zise Honey şi îl convinse să se îmbrace.

Ea îşi turnă apoi un whisky, doar un picuţ, cât să se liniştească.

Dacă şeriful ieşea din peisaj, ar putea să meargă mai departe cu Jurgen. Îi spunea deja *neamţule,* iar Jurgen credea că-i spune *dragule*[16]. Neamţul şi Honey. Ce cuplu drăguţ.

Carl. Nu era liber, dar era în mod clar interesat. Îi spusese că *nu* voia să facă prostii, să se distreze cu o fată care nu-i era nevastă. *Dacă reuşea.* Spusese ceva de genul ăsta. Dar lăsase toată chestia în suspensie sau doar făcea pe deşteptul? Trebuia să creadă că, odată ce el îi văzuse sânii goi, o să-i aibă tot timpul în minte şi o să se gândească la ea, încercând să nu se implice, dar lăsând totuşi poarta deschisă. Bietul om. Ar trebui să-l lase în pace. Jurgen era mai tânăr şi arăta mai bine. Îi plăcea corpul lui bronzat, la mijloc şi în jurul şoldurilor. Jurgen era tandru şi ţinea la ea. Carl ar fi putut fi tandru şi era răbdător. Jurgen era gata de sex în doi timpi şi trei mişcări. Carl probabil că era excitat. Ar fi putut să trăiască până la adânci bătrâneţi cu Jurgen. Numai că, dacă el era prins, ar fi putut fi acuzată de trădare. Carl era căsătorit cu o femeie puşcaş marin care omorâse doi oameni şi odată-i salvase viaţa lui Carl.

Aşa îl cucereai oare pe Carl, împuşcând pe cineva?

Darcy se întoarse cu o pălărie bej de cowboy pe care i-o dădu lui Jurgen, care era încă în chimonou.

— Am cumpărat pălăria asta special pentru amicul meu, îi spuse el.

Honey se uită cum Jurgen ia pălăria şi se duce în hol lângă dormitor ca s-o încerce în faţa oglinzii. Era mirată că pălăria părea nouă. Şi-o puse drept pe cap, apoi o trase puţin mai jos şi se uită în oglindă.

— E o pălărie a celor care se ocupă de ferme, aşa cum poartă barosanii din Dallas, zise Darcy. O să-ţi dai seama de ce ţi-am dat pentru început o pălărie cu boruri mai mici. Dacă te faci cowboy, o să poţi să-ţi iei una cu boruri mai mari. Dacă nu, asta i-o pălărie pe care poţi s-o porţi oriunde şi tuturor o să le placă.

— I se potriveşte, zise Honey. De unde ai ştiut cât poartă?

— I-am zis tipului de culoare de la magazinul de pălării Henry the Hatter: „Tipul e un dur, are o claie de păr şi-i deştept. Ştiu că are creierul mai mare ca mine.” Când am pus-o şi mi-a intrat până peste ochi, i-am zis: „Împacheteaz-o.”

Dar pălăria nu era împachetată sau pusă într-o cutie.

— Îmi place tare mult. Mersi, *amigo,* zise Jurgen.

— Aşa poţi să te dai american. Dacă se lărgeşte, pune nişte hârtie igienică în căptuşeală, zise Darcy.

Honey ar fi vrut să-l întrebe pe Darcy de unde şterpelise pălăria, dar era mai interesată să ştie cum îl plătise Bo pentru maşina furată.

— Ai zis că ne arăţi cu ce te-a plătit Bo pentru maşină.

— Am primit una la fel, pe care am lăsat-o la Sears, în parcarea Roebuck.

— Ne-ai zis deja că ţi-a dat o maşină, zise Honey.

— Uite, spuse Darcy, deschizându-şi haina şi scoţând un pistol din pantaloni. Un Luger nemţesc. Pe care-l folosesc ofiţerii în război.

— Ce foloseau ofiţerii în război, precizează Jurgen. Acum utilizează pistoale Walther. Aveam unul din 1939 până când mi l-au luat cei din poliţia militară.

— Ai împuşcat pe cineva cu el?

— Nu, nu cu pistolul.

— Pistolaşul ăsta e gata armat, zise Darcy. I-am spus lui Bo să mi-l încarce şi să-mi dea o cutie de

cartuşe. Cât crezi că valorează? îl întrebă pe Jurgen.

— Habar n-am. Sunt sute de mii de pistoale ca ăsta. Se fac din 1908.

— Bo mi-a zis că face pe puţin cinci sute.

— Şi cât ai cerut pe maşină?

— Cinci sute.

— O să fii norocos dacă primeşti un dolar pe armă.

— Ştiu că pot să iau un preţ bun pe ea, spuse Darcy. Dar n-o s-o ţin cu mine. Cu cazierul meu, dacă mă opresc pentru un far spart, o să mă închidă la loc. Drăguţo, îi spuse el lui Honey, crezi că poţi să-mi ţii tu pistolul până-mi fac o situaţie?

25

Carl se duse după-amiaza să inspecteze locul crimei. Pe aleea circulară era plin de maşini de poliţie. Kevin îl informă că la Omucideri se vorbea deja despre o dublă crimă.

— Le-am spus că ar trebui să vorbească cu Bohdan Kravehenko, îi zise Kevin lui Carl când ajunseră în living. Din câte am aflat, îi plac bijuteriile. Lipsesc o grămadă de bijuterii ale doamnei Taylor, din ce afirmă menajera, Nadia, care e de pe undeva din Europa Centrală. Şi medicamentele din cabinetul doctorului au dispărut. Uite, aici se afla Taylor, pe spate, iar nevasta lui era cu faţa în jos, cu mâna pe pistol.

Îi zise lui Carl că trupurile fuseseră duse în centru la morga comitatului Wayne, care era destul de aproape de Beaubien 1300, unde era sediul poliţiei din Detroit.

— Îi spun pur şi simplu O mie trei sute, zise Kevin. Au mult de lucru, omucideri, crime majore, dezamorsări de bombe, examinări balistice. Ai auzit vreodată de Cei Patru Babani? Patru detectivi bine clădiţi, într-un Buick sedan, doi în faţă, doi în spate. Patrulează pe străzi şi cercetează locurile unde se întâmplă chestii nasoale.

Carl zise că nu i-ar strica să se întâlnească cu băieţii ăştia.

— Văd că ştiu cum să se poarte cu răufăcătorii.

O sună pe Honey când avu timp şi-i povesti ce găsise la locul crimei. Promise c-o să revină mai târziu, dar ea îl avertiză că s-ar putea să plece.

Era serioasă şi nu mai părea deloc Honey petrecăreaţă sau Honey cea pusă pe şotii. El aproape c-o întrebă direct:

— Mai lucrezi cu mine sau nu?

Nu-şi putu da seama ce s-a întâmplat doar după tonul ei. De ce făcea pe dura?

— Nu mai vrei să mă ajuţi? continuă el.

Asta o înduioşă îndeajuns cât să spună că o să fie acasă.

Şi-o putea închipui, la zece minute distanţă. Puteai s-o iei pe Seven Mile până la McNichols şi să continui pe Six Mile sau s-o tai prin Palmer Park. Rămase la locul crimei gândindu-se la ea, numele străzilor din Detroit stăruindu-i însă în minte: nume bune ca Beaubien sau St Antoine, Chene, un vechi oraş franţuzesc în care erau o grămadă de fabrici de război. În cele din urmă îşi zise că e timpul să nu mai taie frunză la câini şi să continue. Să demonstreze că poate să stea cu o fată într-un apartament fără să smulgă hainele de pe ea ca un sălbatic. Oricum, nici n-ar trebui să le smulgă pentru că ea s-ar dezbrăca singură. Şi dacă te-ai culca cu ea? se gândi el… Nu, chiar, dacă te-ai duce şi-ai face dragoste cu ea, dar numai ca să-ţi dai seama de ceva sau să demonstrezi ceva… Sau, dacă te-ai duce şi i-ai trage-o până n-ar mai şti de ea şi sănătate bună?

Merse pe Wellesley către Lowell şi Balmoral în Pontiac, învârtindu-se prin Palmer Woods cu casele sale mari în stil englezesc colonial şi cu servitoarele politicoase care le spuneau detectivilor ce mergeau din poartă-n poartă:

— Nu, domnule. Coniţa a zis că n-am auzit nimic aseară.

Carl intră pe Seven Mile şi se opri. Putea să facă stânga pe Woodward, să o ia spre sud către Honey sau să întoarcă şi să meargă pe Pontchartrain prin parc. Văzu o maşină în oglinda retrovizoare, oprită, prima maşină pe care o văzuse în Palmer Woods, parcată sau mergând, care nu era una dintre maşinile poliţiei. De parcă îl aştepta să se hotărască, un Ford Model A din 1941.

Carl o luă la dreapta pe Seven Mile, unde nu erau prea multe automobile, menţinând viteza la patruzeci şi cinci. În curând, Fordul se apropie de el, fără să-l depăşească însă. Îşi aminti că la dreapta e secţia de poliţie şi se duse acolo, intrând

în parcare. Fordul se opri pe Seven Mile, iar Carl ieşi din parcarea poliţiei şi o luă la stânga. Acum se îndrepta către Ford, rămânând pe aceeaşi bandă, vrând să vadă cine era în maşină. După câteva sute de metri, Fordul acceleră şi zbură furtunos pe lângă el în direcţie opusă.

În maşină era un tip.

Carl încercă să se concentreze la cât putuse zări pentru că şoferul stătuse ghemuit în spatele volanului. Voia ca tipul să aibă păr negru dat cu briantină ca micul gangster Vito Tessa. Aşa ar fi ştiut, uite, domnule, puştiul e aici, răzbunătorul cu puşcoci a venit să mă caute şi acum sunt sigur unde e. Dar părul tipului din Ford nu era negru, ci mult mai deschis la culoare.

Făcu stânga pe Pontchartrain Drive, prin Palmer Park. În stânga erau terenurile publice de golf, iar în dreapta iarbă, mese de picnic şi copaci. Văzu în spate Fordul care se îndrepta spre el. Carl scoase 38-ul şi-l puse pe scaunul din dreapta, lipit de coapsă. Văzu în oglindă Fordul apropiindu-se şi, Iisuse Hristoase, începând să tragă în el. Frână puternic, singurul lucru pe care-l putea face, iar scrâşnetul cauciucurilor acoperi răpăitul gloanţelor. Pistolul 38 zbură de pe banchetă. N-avea nici o importanţă însă, întrucât Carl oricum se trânti jos, lipindu-se de scaunele din faţă şi apucând pistolul în timp ce Fordul viră şi trecu pe lângă el, continuând să tragă în Pontiac. Rafalele sfărâmară geamurile laterale, deasupra lui, mai întâi unul, apoi şi pe celălalt, iar mitraliera făcu găuri în parbriz, ca nişte ochiuri de apă îngheţată. Era o nenorocită de mitralieră, dar nu suna a Thompson. Îşi aminti brusc de Louly care-i spusese că o să-i facă o dată o demonstraţie cu un Browning şi o să tragă câteva serii.

Fordul făcu cale întoarsă la câteva sute de metri în faţă şi se aşeză în spatele unui Oldsmobile, ca să-l poată folosi pe post de paravan. Carl deschise portiera, se ridică şi puse 38-ul în partea de sus a

cadrului uşii, ţintind capătul din faţă al Oldsmobilului care venea către el, lăsându-l să treacă şi deschizând focul asupra Fordului. Trase de cinci ori către capotă şi ferestre, sigur că fie o să-l lovească pe şofer, fie o să-l determine să nu mai tragă în el.

Carl întoarse maşina şi începu să urmărească Fordul. Se apropie de el atunci când acesta trebui să încetinească pentru a întoarce pe Seven Mile. Acum zbura spre Woodward. Carl întoarse şi trase, ajungând Fordul în momentul când trecură de secţia de poliţie şi se apropiară de clubul de golf, de primul marcaj. Motorul Pontiacului gemu, schimbătorul de viteze scrâşni, iar de sub capotă ieşi fum. Carl privi cum Fordul se apropie de un semafor roşu pe Woodward. Stătea în maşina acum oprită şi privea, prin păienjenişul de găuri din parbriz şi prin aburul care se ridica, cum demonul vitezei trece de stop, făcându-şi loc printre maşini care claxonau, virând ca să evite o coliziune, reuşind în cele din urmă să se facă nevăzut. Răzbunătorul se topise în după-amiaza mohorâtă de aprilie.

— Mă uimeşti, Carl. Probabil că mai sunt şi alte persoane care nu te au la inimă, spuse locotenentul de la poliţia din Tulsa.

— Vito Tessa din Kansas City, zise Carl, vorbind la telefonul de pe masa din spatele scărilor care coborau în spirală către locul crimei din living. Vito i-a spus lui Virgil că o să-mi facă o vizită.

— Îmi place de Virgil, zise locotenentul din Tulsa. Primul lucru pe care mi l-a spus când eram într-un bar din subsolul de la Mayo a fost: „Ai participat vreodată la un concurs de făcut pipi?” I-am zis că nu şi l-am întrebat dacă se punctează înălţimea sau distanţa. El mi-a răspuns: „Nu, facem pipi pe gheaţa din pisoare şi pariem pe cine reuşeşte să topească mai multe cuburi.” Dar taică-

tu nu făcea pipi la intervale regulate, putea să se ţină la nesfârşit.

— De asta e unul dintre cei mai mari pişăcioşi din istorie, zise Carl, pentru că poate să se ţină cât vrea, lucru rar la bărbaţii de vârsta lui. Am fost la barul acela cu tata, dar nu cred că l-am văzut vreodată făcând pipi. Am fost şi în pădure la vânătoare cu el, dar nu cred că l-am zărit niciodată făcând pipi, nu i-am văzut nici măcar urmele.

— Da, ăsta-i taică-tu, zise locotenentul. Cum ai zis? Tessa? A ieşit pe cauţiune. Nu, stai oleacă, ultimele ştiri sunt că avea o cauţiune de cinci sute de dolari până la proces. Ieşise, dar el şi un alt golan s-au băgat într-un joc dubios de poker. Au fost împuşcaţi în fund când ieşeau pe uşă, cu potul pe care-l câştigaseră în pălărie. Deci am avut dreptate, altcineva vrea să te împuşte.

— N-avea puşcociul la el?

— Ba da, dar n-a mai apucat să tragă. Ţeava era plină.

— Aveam eu vaga bănuială că n-o să facă mulţi purici în meseria asta, zise Carl şi-i mulţumi locotenentului.

Acum Kevin Dean traversa livingul, îndreptându-se către el.

— Te-ai şi întors?

— Nici n-am ajuns. Tocmai am vorbit cu cei de la poliţia din Tulsa despre Vito Răzbunătorul. Îţi aminteşti de micul gangster despre care ţi-am zis, cel cu fratele? Ei bine, nu el a tras în mine cu mitraliera în Palmer Park. E rănit şi stă legat de un pat de spital. Deci cel care-a tras în mine e de-al locului. Ştia cine sunt, când am plecat de aici. Are păr deschis la culoare, ca Bohdan.

— La fel de lung?

— Nu mi-am dat seama. Tipul a tras în mine cu o mitralieră. Dar nu cu un Thompson. Suna altfel.

— Sus, în dormitorul doctorului, a fost spart un dulap, zise Kevin. În el nu au mai rămas decât cartuşe, dar Nadia ne-a zis, cu accentul ei ciudat,

că lipsesc armele. Un Walther, două pistoale Luger şi un *Maschinenpistole* 40, ca alea de la expoziţia de suvenire de război de la Hudson. Îţi aminteşti că n-am mai ajuns s-o vizităm?

— Da, am luat prânzul cu Honey.

O revedea în minte mâncând salata, apoi ştergând farfuria goală cu o bucată de chiflă, ca să strângă sosul care mai rămăsese.

— Ştii că Walter îi spune Honig, adică miere în germană, Honig Schoen. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în parc.

Carl îi relată cum cedase motorul Pontiacului şi cum rămăsese el să se uite cum Fordul trece de intersecţia de la Woodward.

— Şi tu ţi-ai lăsat maşina?

Carl îi spuse că s-a oprit la secţia de la Palmer Park, secţia doişpe şi că i-a trimis după un Ford negru şi le-a zis unde locuieşte Bo.

— Mi-au remorcat maşina din stradă şi mi-au zis că o să facă rost de un mecanic să se uite sub capotă, zise Carl. Ţin la maşina asta. Nu ştii de unde pot să împrumut alta? adăugă el. Poate să-mi împrumute FBI-ul vreo maşină?

Posibil. Dar ce voia să ştie Kevin era următorul lucru:

— Dacă Bo îi împuşcă pe cei care ar putea depune mărturie împotriva lui şi-a Verei, de ce să vrea să te împuşte pe tine?

— Nu ştiu. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă, spuse Carl. L-am cam repezit şi poate l-am rănit în amorul propriu.

— Te duci la Honey?

— Mă gândeam să merg.

— N-ai maşină, deci pot să te duc eu. Hai, vino!

Dar Carl nu-l voia pe agentul FBI prin preajma lui.

— Lucrezi la cazul ăsta, îi zise el. Nu poţi să dai repede de Bohdan?

— Dar ai trimis poliţia după el.

— Şi când o să te întrebe superiorul tău ce faci, o să-i spui că vizitai o domnişoară?

— Şi tu nu-l vrei pe Bo?

— Mă mulţumesc cu Jurgen, zise Carl. Bo e căutat de Omucideri. Ai putea să te duci la Vera cu unul din băieţi şi să-mi dai mie maşina ta. Ce zici?

Primul lucru pe care-l făcu Bo a fost să scape de Ford, lăsându-l pe o stradă cu locuinţe muncitoreşti. Apoi a mers pe jos pe bulevardul Woodward şi a ajuns la 4-Mile Bar, în apropierea catedralei. A băut un păhărel de whisky şi apoi a sunat-o pe Vera.

— Eşti treaz?

— Zbor, nu alta, zise Bo. Nu mă pot întoarce acasă. Cred că mă caută poliţia. Când o să vină, spune-le c-am fugit în Nord. Asta fac oamenii de aici, o şterg în Nord. Două femei în piaţă. „Ce faci weekendul ăsta?", „Mergem în Nord." În Michigan. Habar n-am ce-i pe-acolo.

— Bo…? spuse Vera.

— L-am văzut pe Carl, care se plimba în Pontiac fără o ţintă precisă. S-a întors ca s-o taie prin Palmer Park. Drumul este lat, aproape că nu trecea nici o maşină şi m-am lăsat dus de val şi am pornit-o către el. Am tras treizeci şi două de rafale, un încărcător întreg. Nu ştiu dacă l-am nimerit sau nu.

— A tras în direcţia ta?

— Când am întors, da. Mă aştepta.

— Înseamnă că nu l-ai nimerit. Dar de ce ai vrut să-l împuşti, pentru că te-a insultat? Trebuia să te duelezi cu el, nu să-l mitraliezi. Şi maşina?

— Plină de găuri de glonţ. Dar ştii, Vera? Cred că se ducea la Honey.

— Da?

— Şi l-aş fi putut urmări. Şi Honey şi Jurgen şi Carl o să fie acolo.

— Vrei să-l împuşti pe Carl doar pentru că ţi-a zis Bohunk?

— Ştie la fel de multe despre tine ca şi ei. I-aş fi putut secera pe toţi trei în apartamentul ei.

— Dacă acolo se ducea Carl, sublinie Vera.

— Mă bucur că mă asculţi. Tot timpul mă asculţi şi-ţi aminteşti. Vera, dacă i-am putea prinde pe toţi acolo mâine, i-aş putea lichida. Hai, Carl, caramba! Pac, pac, Jurgen şi Honey luaţi-vă doctoria.

— Bo, zise Vera, scoate-mă din casa asta, te rog, scoate-mă până nu devin alcoolică.

— Păi, deja eşti.

— Îmi număr paharele, spuse Vera. Niciodată nu beau mai mult de douăzeci şi cinci pe zi.

— O să plecăm mâine, zise Bo, dacă nu o să putem găsi o modalitate de a-i prinde din nou pe toţi în apartamentul lui Honey. O să vrei să le spui la revedere. Sau o să vrei să laşi fiecăruia câte ceva.

— Vrei cu adevărat să faci asta, nu-i aşa?

— Dacă nu, FBI-ul o să te mănânce cu fulgi cu tot, zise Bo. Ştii cum se spune? Cel care râde la urmă râde mai bine. Noi o să ajungem la urmă şi o să ne ocupăm de cei care ne interesează.

Se întoarse de la telefonul public şi se uită către bar şi clienţi, câţiva bărbaţi şi o femeie, făcuţi mangă. Vorbeau tare şi un tip de la masă citea un almanah.

— O să mă strecor în casă diseară. Lasă uşa deschisă.

— Ce bei?

— Whisky, n-au vodcă.

— Li s-a terminat?

— Aici n-au niciodată, Vera.

— Mă bucur că plecăm.

— Fiecare o să luăm o geantă. Chestii de valoare pe care nu le putem lăsa, dacă nu ocupă prea mult loc. Umbrela, cea mare, neagră, ca a lui Neville Chamberlain.

— Cu ce-o să te îmbraci?

— Nu m-am hotărât încă.

Honey tresări când auzi interfonul. Răspunse, apăsă pe buton ca să deschidă uşa de jos şi-i spuse lui Jurgen:

— E Carl.

Jurgen aştepta, gata îmbrăcat, în picioare în sufragerie.

— Cred c-ar fi mai bine să te duci în dormitor, zise Honey.

— Nu ştie că-s aici?

— Nu prea avea de unde să fi aflat.

— Dar nu prea ai încredere în el, spuse Jurgen zâmbind larg. Pentru că suntem amanţi? Vorbeşte cu el, vezi ce vrea să facă.

— Să ştii c-o să întrebe de tine.

— Minte-l, dacă vrei sau spune-i că-s aici şi c-o să ies să vorbesc cu el. Tu decizi.

— O să se întrebe de ce-s atât de nervoasă.

— Nu mi se pare. Ascultă, ştiu prin ce treci. Ai început să simţi ceva pentru mine, dar eu sunt duşmanul. Te-ar putea arunca într-o închisoare federală dacă ar afla că sunt aici. Dacă vrei să-i spui lui Carl că sunt aici, spune-i! Am să înţeleg.

Ea ar fi vrut ca el să nu-i mai zâmbească aşa, nu zâmbetul acesta larg, aproape trist, dar cu toate astea, un zâmbet. Ar fi vrut să nu-i mai spună asemenea lucruri. El se duse în dormitor şi închise uşa. Honey puse *Gee, Baby, Ain't I Good to You* la pick-up şi lăsă vocea languroasă a lui Billie Holiday să creeze atmosferă. Jurgen apăru în hol, zâmbindu-i.

— Să înţeleg că n-ai de gând să-i spui…

Carl intră, îmbrăcat în costumul negru care-i plăcea ei şi o privi pe Honey cum se uită la contrastul pe care-l făcea cravata închisă la culoare cu cămaşa albă, albul scoţând în evidenţă înfăţişarea lui aspră. Se opri ca să asculte şi spuse:

— Billie Holiday. Aş fi putut să jur că-ţi place blues-ul.

— De ce?

— Ai clasă.

— Nu-mi place să dansez pe muzică de jazz.

— Nici nu mi-aş fi închipuit.

— Îmi place să dansez lent, să stau lipită de partener.

Acum el zâmbi, la fel cum zâmbea şi Jurgen.

— Te cred, zise Carl. Te-ai văzut cu Jurgen aseară?

Lovitură sub centură. Nu mai zâmbea deloc acum.

— Da, m-am văzut.

— Ai vorbit cu el?

— L-am întrebat dacă nu vrea să se întâlnească cu tine, pentru că nu te poţi atinge de el până nu spune FBI-ul că-i în regulă.

— Cine ţi-a zis asta?

— Tu.

— Da, aşa e. Şi? Vrea să se întâlnească cu mine?

— Nu mi-a zis.

— Ştii unde e?

Honey clătină din cap.

— Mai suntem prieteni?

— Îţi dau ceva de băut, dacă vrei.

— Dar nu vrei să-mi spui unde e.

— Nu.

— Îţi place de Jurgen şi nu vrei să-l torni.

— Şi de tine îmi place, zise Honey. Şi nu vreau să vorbesc despre asta.

El se opri ca s-o privească înainte de-a zice:

— Nu vrei să-mi spui ce ştii despre un prizonier german evadat?

— Vorbeşti serios? i-o întoarse Honey zâmbind.

Carl nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Hai să bem ceva, zise Honey.

Il văzu cum se uită la holul dinspre dormitor când o luară către bucătărie.

— Bere bei? Nu m-ai întrebat niciodată dacă am.

— Şi ai?

— Nu. Ai noroc că am whisky.

Umplu două pahare şi îi dădu lui unul. Honey se pregătea să se aşeze, însă se răzgândi şi-şi luă ţigările de pe masă, spunând:

— Haide să ne facem comozi.

Îl duse pe Carl înapoi în sufragerie şi se aşezară pe sofaua moale, ca să-şi aprindă ţigările, foarte aproape unul de altul.

— Vreau să-ţi spun ceva, Honey, zise Carl. În momentul acesta nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată unde e Jurgen şi ce face. Nu mă gândesc decât cum să mă culc cu tine.

Un secret masculin se strecurase în ochii lui. Honey îl vedea de obicei mai întâi ca pe un *bărbat,* înainte să adauge etichetele *celebru* şi *căsătorit,* dar azi nu se gândi la asta.

— Vrei să te culci cu mine.

— Numai la asta mă gândesc, zise Carl.

— În dormitor?

— Acolo e patul.

— Putem s-o facem aici.

Honey se ridică. Îşi scoase bluza din fustă şi şi-o descheie.

— Vrei s-o facem pe sofa? îşi dădu jos bluza. O să pun un cearşaf pe ea.

— N-ai un pat mare în dormitor?

Honey îşi descheie sutienul.

— Carl, vrei să mă fuţi aici pe sofa sau să verifici dacă Jurgen se ascunde în dormitor? Una din două.

Honey îşi scoase sutienul şi-l lăsă să cadă.

26

Honey deschise uşa apartamentului ca să ia ziarul de dimineaţă, *Free Press,* de joi, 12 aprilie şi i-l aduse lui Jurgen, care-şi bea cafeaua la masa din bucătărie.

— O sută patruzeci şi două de mii de amici de-ai tăi s-au predat Armatei Roşii în Prusia Orientală, spuse ea întinzându-i ziarul.

Se duse la aragaz ca să-şi umple şi ea o cană de cafea. Era opt şi douăzeci. Amândoi se îmbrăcaseră, Honey cu puloverul negru şi fusta care-i plăceau lui Jurgen.

— Puşcaşii voştri marini au dat lupte crâncene în Okinawa. Spune-mi, unde-i Okinawa?

— Cred că e ultima oprire înainte de Japonia.

— Regimentul 48 de intervenţie rapidă a fost atacat de kamikaze, care au provocat pagube substanţiale portavioanelor *Enterprise* şi *Essex* şi au avariat şase distrugătoare. Între timp, zise Jurgen, deschizând ziarul şi uitându-se la titluri, un comunicat german anunţă condamnarea la moarte a comandantului garnizoanei de la Konigsberg. Ştii de ce? Pentru că i-a lăsat pe ruşi să ia oraşul. Şi de asta pierdem noi războiul, draga mea. Pentru că ne omoram oamenii.

— Când nu-i omorâţi şi pe alţii, zise Honey, venind cu cafeaua la masă.

— Ar trebui să ne amintim că tu şi cu mine nu suntem duşmani, zise Jurgen. Deşi seara trecută, trebuie să-ţi spun că nu eram aşa de sigur.

— Totul e în ordine, zise Honey.

Telefonul sună.

— Dar n-ai mai fost aceeaşi, spuse Jurgen.

Honey ridică receptorul. Era Madi, mătuşa lui Walter, care suna de la fermă şi-l căuta pe Jurgen.

— Nu poţi să-mi spui unde e?

Honey îi răspunse că habar n-avea.

— Dacă mă întâlnesc cu el, o să-i spun că ai sunat, bine?

— Nu mai face pe deşteapta cu mine, zise Madi. Am un număr de telefon pentru Jurgen, de la prietenul lui, nazistul. Eşti pregătită?

Îi recită numărul interurban şi Honey îl notă pe carneţelul de lângă telefon.

— Mersi, am notat.

— Încearcă să fii politicoasă când vorbeşti cu oamenii, zise Madi şi închise.

Honey se întoarse către Jurgen:

— Ţi s-a părut că am fost nepoliticoasă?

— Cine era?

— Mătuşa lui Walter. Prietenul tău, nazistul, vrea să-l suni. În Cleveland, la numărul ăsta de-aici.

Jurgen se ridică şi începu să formeze numărul înainte ca Honey să apuce să se aşeze.

— Cine e nazistul?

— Otto.

— Otto?

— Alo, Jurgen? Aviva la telefon. Ţi-l dau pe Otto. În fundal cânta Chopin, cu *Andante Spinato* şi *Grande Polonaise,* iar Jurgen se întreba cine cânta la pian.

Otto veni la telefon.

— Jurgen?

— Otto, ce faci tu în Cleveland?

— M-am întâlnit cu cineva. O cheamă Aviva.

— Aviva?

— Aviva Friedman.

— Şi te ajută? îl întrebă Jurgen, după o tăcere de câteva clipe.

— Nu ne-am mai despărţit de când ne-am întâlnit la Hudson şi m-am suit imediat pe iahtul ei, o ambarcaţiune a plăcerii de treisprezece metri.

— Aviva Friedman? repetă Jurgen.

— E la cheremul meu. I-am zis că, dacă nu mi se supune, o s-o predau Gestapo-ului. Jurgen, eşti

bine? Ce mai faci? Aviva face comerţ cu artă. Stai un pic… Da? O să-i spun. Aviva vrea să vii la Cleveland. Trebuie neapărat să vii când ne căsătorim. Ea zice că-s cel mai fain tip pe care l-a întâlnit, chiar dacă sunt neamţ.

— Aviva?

— Are o librărie unde vinde cărţi pe sub mână, volume vechi de care vrea să scape şi să le dea cât mai repede. Eu aş zice că mă pricep la cărţi. Mă gândesc să preiau magazinul şi să încerc ceva nou. De exemplu să vând numai romane poliţiste. Ce zici, cum ţi se pare?

— Eu nu citesc romane poliţiste.

— Atunci nu-ţi vând nimic. Spune-mi, tu ce faci?

— Are de gând să se căsătorească cu o femeie pe care-o cheamă Aviva Friedman.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Honey.

— Otto face parte din SS, iar ea e evreică.

— O să te obişnuieşti, zise Honey.

Honey ştia că el voia să vorbească despre seara trecută. Bine, se gândi ea, hai, ia-ţi inima-n dinţi… şi spuse:

— Jurgen, am băut cam mult aseară.

— Şi eu…

— Şi n-am mâncat mai nimic.

— Te-ai purtat altfel, Honey, nu ca şi cum ai fi fost beată, crede-mă.

— Eram încordată. Nu mi-a fost uşor să stau cu Carl cât timp tu te ascundeai în dormitor. Eram extenuată, din cauza tensiunii, sau cel puţin aşa cred. Nu prea am avut chef să fac nimic aseară.

— Nu-mi pasă dacă o facem sau nu, zise Jurgen. Dacă n-ai chef de diverse lucruri în pat noaptea, nu mă deranjează. Nici eu nu mă gândesc tot timpul doar la sex. Sigur, nu mai mult de câteva ori pe zi de când ne-am cunoscut, adăugă el şi aşteptă ca ea să zâmbească. Nu la asta mă refer, ci la faptul că

te-ai purtat cu totul altfel, de parcă ai fi fost altcineva, după ce a plecat Carl şi mă întreb de ce.

— Nu ştiu de ce, zise Honey. Dar totul e bine între noi, nu-i aşa?

Nu voise să facă dragoste – ceea ce era foarte ciudat. Altminteri, nu-şi prea dădea seama cât de diferită se păruse ea lui Jurgen aseară. Honey se gândise la Carl, la Carlos Huntington Webster, sau cum l-o fi chemând şi la cum o privise el când ea-şi scosese hainele.

La început Carl nu găsi pe cineva căruia să-i povestească.

Nu putea să-i spună lui Kevin. Şi nici tatălui lui, Doamne, Dumnezeule, nu, nici măcar pe verandă la o tequila cu bere. Beau tequila când îi spusese tatălui său că se întâlnea din când în când cu Crystal Davidson, înainte de a se însura cu Louly.

— Crystal Davidson? exclamase bătrânul. Nu mai spune! Iubita lui Emmet Long? Şi unde te-ai întâlnit cu ea?

Îi zisese că se întâlnise cu ea la magazinul universal din Tulsa.

— Şi se poartă ca o doamnă? întrebă tatăl lui, vrând să ştie dacă băiatul lui avusese parte de o partidă de sex pe cinste.

Carl stătea la barul hotelului şi lua micul dejun, ouă prăjite cu ceapă, cartofi prăjiţi şi cârnăciori de porc, toate stropite cu sos Lea & Perrins, câteva chifle şi cafea neagră.

— Văz că-ţi place sosul Ustură-sare[17], nu glumă, spuse chelneriţa.

Era de culoare, dar, drăguţa de ea, vorbea cam la fel ca Narcissa Raincrow, concubina tatălui lui. I-ar fi putut spune Narcissei ce se întâmplase. Îi povestise tot felul de lucruri de când se ştia şi ea-l ascultase fără să adopte nici o atitudine sau să încerce să-şi impună părerile. Discuţia urma să decurgă cam aşa:

— Şi mă trezesc cu Honey, cea mai atrăgătoare tipă pe care-am cunoscut-o, sau, mă rog, pe locul doi…

— Arată ca un star de cinema?

— Ca Lauren Bacall. „Ştii să fluieri, Steve?” Honey vorbeşte ca ea. Chiar şi vocea îi seamănă.

— Prietenii ei îi spun Betty.

— Îşi scoate bluza.

— Poartă sutien?

— Sutien alb. Îşi duce mâinile la spate ca să şi-l desfacă şi spune… Carl făcu o pauză. A folosit un cuvânt obscen.

Indianca de cincizeci şi patru de ani care seamănă cu o Dolores Del Rio mai plinuţă întreabă:

— Ce cuvânt, *futai?*

— Cam aşa ceva.

— Bine, poţi să-mi spui.

— A zis: „Carl, vrei să mă fuţi pe sofa?”

— Măiculiţă! zise Narcissa.

— „Sau să verifici dacă Jurgen e în dormitor? Una din două.” Şi-şi lasă sutienul să cadă. Îl aruncă pe podea.

— Ei, deşteaptă, fata asta. Bine, băieţaş, ce vrei să faci tu, să stai aici să faci sex cu mine sau să-l iei prizonier pe porcul ăla de neamţ?

— Nu-i porc. E un tip cumsecade, dar să zicem că o aleg pe Honey, iar el mă aude.

— De obicei faci mult zgomot?

— E alături, iar în apartament e linişte.

— Vrei să i-o pui, dar nu în sufragerie? Du-o la hotel.

— Asta s-a întâmplat ieri. Nu am dus-o nicăieri. Ce crezi că am făcut?

— De nu ştiu câtă vreme aştepţi să-l înhaţi pe neamţ, dar Honey îşi arată bidoanele. S-a dezbrăcat de tot?

— Şi-a scos şi fusta.

— Avea chiloţi sau portjartier?

— O pereche de chiloţi albi. Şi-şi băgase degetele sub elastic.

— Deci era gata să şi-i scoată.

— Aştepta.

— Ca să te hotărăşti tu.

— Trebuie să înţelegi c-o forţasem să ajungă unde-a ajuns.

— Pentru că tu voiai să ţi-o pui.

— Pentru că ştiam că Jurgen e în dormitor.

— Dacă n-ar fi fost, te-ai fi culcat cu Honey.

— Nu ştiu.

— Ascultă, nu-mi mai vinde gogoşi. Nu mi-ai zis că aveai de ales, fie să stai cu ea în sufragerie şi să i-o tragi, fie să vezi dacă neamţul era pe-acolo?

— Nu ştiam sigur dacă era, n-am fost sigur până nu mi-a spus ea s-o facem pe sofa sau să n-o mai facem deloc.

— Deci când i-ai spus că o doreşti, voiai doar să te culci cu ea.

— Mda, bănuiesc că da, recunoscu Carl. Dar nu m-am culcat totuşi…

— Deci nu ţi-ai încălcat jurămintele. Ai avut noroc.

— Am trecut glonţ pe lângă dormitor şi am ieşit din apartament.

— Şi nu i-ai spus nimic femeii ăleia frumoase goale?

— I-am zis: „Nu prea cred c-o să meargă.” Zâmbea puţin, mai mult din ochi. E genul acela de fată care se simte bine fără haine pe ea. Nu, acum, chiar se distra.

— Nu ţi-a spus nimic?

— Mi-a zis că cedez prea uşor.

— Stai. Cum de-a ştiut că n-o să te mai uiţi în dormitor?

— Mi-a dat de ales. Ori una, ori alta.

— Dar tu n-ai sărit pe ea.

— Aş fi vrut. Şi aş fi făcut-o dacă Jurgen n-ar fi fost acolo. Nu i-am spus lui Honey că datorită lui nu mi-am călcat cuvântul. Nu mi-am nesocotit

cuvântul în viaţa mea, l-am călcat doar în glumă şi când toată lumea ştia că glumesc. Nu, am făcut nişte jurăminte când m-am căsătorit şi nu le-am încălcat niciodată. Deci de fapt îi datorez ceva lui Jurgen. Dacă el vrea să fugă şi să se ascundă până la terminarea războiului, atunci o să-l las. Datorită lui nu mi-am călcat cuvântul. O să-i spun şefului meu, W.R. Bill Hutchinson, că nu i-am găsit pe cei doi evadaţi şi că asta e.

— Da, chiar aşa o să faci? zise vocea Narcissei. Şi dacă te mai întâlneşti cu Honey şi nimeni ca Jurgen nu e prin preajmă ca să-ţi salveze pielea?

Încercă să-l găsească pe Kevin ca să-i dea maşina înapoi, sunându-l din cameră. I se spuse că nu era la birou, ci pe teren, în misiune. Carl întrebă dacă Bohdan Kravehenko a fost prins. I se răspunse că acea informaţie era confidenţială. Carl lăsă un mesaj pentru Kevin, rugându-l să-l sune la hotel.

Îi telefonă lui Louly la baza aeriană a puşcaşilor marini din Carolina de Nord, mândru de conştiinţa lui pe jumătate curată, dar gata să spună: „Am fost prea ocupat”, în cazul în care ea l-ar fi întrebat dacă a fost cuminte. Dar nici Louly nu era de găsit. Ce să facă, să se întoarcă cu trenul la Tulsa?

Sună telefonul. Credea că e Kevin sau Louly.

Era Honey Deal.

— Vrei să-l vezi pe Jurgen?

— Dă-mi-l la telefon.

— Carl, a sunat Vera. Vrea să treacă pe la mine în seara asta.

— Cu Bohunk?

— Nu ştie unde e. Mi-a zis că nu s-a întors aseară. E îngrijorată.

— Da, parc-o văd frângându-şi mâinile, spuse Carl. La ce oră vine?

— Pe la opt. Vino şi tu şi spune-i la revedere lui Jurgen.

— Unde pleacă?

— N-a vrut să-mi spună.

— Arată-i şi lui balcoanele.

— Pe alea le păstrez la rece pentru tine, Carl. Ştii ce se întâmplă dacă pun ceva rece pe vârf?

— Străinuţi? răspunse el. Ştii că te-ai asociat cu cine nu trebuie, adăugă imediat.

— Ştiu, răspunse Honey. Dar mă simt un pic subversivă. Tu nu? Sau tu poţi să scapi basma curată şi eu nu?

— Ceva de genul ăsta, zise Carl.

— Auzi, vino să bei un pahar cu noi în seara asta. Îţi promit că nu-ţi mai arăt lăptăria.

— Dar o să fiu înţelegător dacă nu te poţi abţine şi-ţi scoţi din nou hainele, spuse Carl.

— Stai puţin, zise ea.

O auzi punând receptorul pe o suprafaţă tare şi apoi voci în fundal. Acum se întorsese:

— Carl, dă drumul la radio. Roosvelt e mort.

Vorbise într-un fel anume. Spusese „e mort” nu „a murit”.

— Doar nu crezi că Walter…, începu Carl.

Walter auzi ştirile la megafon în staţia de autobuz Greyhound din centrul Detroitului. Ratase prima parte a anunţului: „Vă informăm cu durere că azi la ora trei treizeci şi cinci după-amiază…” Walter voia să audă unde mergea autobuzul. Trei treizeci şi cinci? Ştia că e aproape şase şi se uită la ceas, văzând că nu se înşela. Acum ascultă şi auzi vocea de la megafon spunând:

— Moartea l-a răpit prematur pe preşedintele de şaizeci şi trei de ani al Statelor Unite. La ora unu, la reşedinţa sa din Warm Springs, Georgia, preşedintele a simţit dintr-odată o durere în ceafă. La ora aceea i se schiţa portretul pentru un tablou. La unu şi un sfert, preşedintele a leşinat şi nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. La trei şi treizeci şi cinci, Franklin Roosvelt a murit fără a mai simţi durerea în urma unei hemoragii cerebrale, după spusele

doctorului său. Ceremonia funerară va avea loc în aripa de est din Casa Albă…

Asta a fost de ajuns pentru Walter. Se ridică şi se duse la ghişeu, atunci când megafonul dădea semne că va prinde din nou viaţă.

— Astăzi, pe data de 12 aprilie, la Warm Springs, preşedintele Franklin Delano Roosvelt a încetat din viaţă. Milioane de americani au fost şocaţi şi îndureraţi de această veste.

Walter înapoie biletul către Griffin, via Atlanta şi îşi primi banii înapoi. Începu să se întrebe dacă, atunci când o să se răspândească vestea, cei care fuseseră cu o seară în urmă la Vera vor spune imediat: „Doamne. Oare Walter l-a ucis?" sau chiar „Doamne, Walter l-a ucis!" Pentru că îşi vor aminti cât de hotărât era. Mai întâi Vera. Ba nu, întâi Honig. O să-i atingă faţa şi o să spună cu o voce melodioasă:

— Doamne, Walter, cum ai reuşit să faci asta?

— Draga mea, o să răspundă el, nu crezi că a avut o hemoragie cerebrală?

— Da, dar din ce cauză?

O să se gândească că ar fi putut folosi vreo otravă, iar el o să le zică:

— Credeţi ce vreţi.

— Probabil că a folosit otravă.

— Dar cum a reuşit să i-o dea?

— N-avea cum să facă asta. Era la Detroit.

— Walter e deştept. I-a trimis-o.

— Cum?

— Să zicem, într-o prăjitură. I-a trimis-o la Warm Springs ca din partea prietenei, aşa cum susţinea Joe Aubrey, preşedintelui, Lucy Mercer. Walter ăsta e atât de deştept. Chiar dacă preşedintele are degustători precum regii de demult, o prăjitură de la Lucy Mercer n-ar fi trezit nici o bănuială. Preşedintele ia o bucată în timp ce i se schiţează portretul, ia câteva îmbucături, se prăbuşeşte pe scaun şi intră în comă. La ora unu şi un sfert de-abia şi-a terminat prânzul.

Era genul de intrigă poliţistă la care s-ar fi gândit Vera. Sau ceva de genul acesta. Şi-o putea închipui pe contesă zicând:

— Oricum şi-o fi găsit sfârşitul preşedintele, e sută la sută sigur că Walter a fost implicat. Nu mă miră că au muşamalizat şi că cei de la Casa Albă au spus că a murit de moarte bună. Nu prea cred că Walter o să ne spună cum a acţionat. Toată viaţa, oamenii care-l cunosc pe acest om iscusit o să tot avanseze teorii şi o să întrebe: „Aşa ai făcut, Walter?”

Iar replica lui va fi întotdeauna:

— Credeţi ce vreţi.

27

Honey avea un şorţ peste sutien şi chiloţi şi făcea curat prin cameră, ridicând de pe jos ziarele, golind scrumierele, ştergând praful pe ici, pe colo cu un pămătuf şi fâţâindu-se prin faţa lui Jurgen care stătea pe sofa cu revista lui preferată, *Life.* Nu-i venea să creadă că ea păstrase o sută şaizeci şi trei de exemplare din *Life* în debara şi că numai şapte numere lipseau consecutiv din iarna lui 1942.

Honey îl uimea pe Jurgen. Era independentă, un giuvaier, o nestemată care strălucea cu o sclipire proprie, cu un stil al ei, ascultându-l pe Sinatra interpretând *Ill wind*[18] şi zicând „Cântă al dracului de bine". Se întreba ce făcuse ea în iarna lui 1942, când el era în Libia. O iubea. N-o să înceteze să-l uimească cât va trăi, Honey asta, care ştergea praful în chiloţi, arcuindu-şi spatele către el, ca să-şi scoată în evidenţă posteriorul obraznic. Îi spusese lui Honey că o să călărească tauri la rodeo.

— Ştii cum anunţă concurenţii la megafon? „Iată un cowboy tânăr pe care-l cheamă Flea Casanova din Big Spring, Texas." Şi imediat după aceea o să auzi: „Iată-l pe tânărul cowboy Jurgen Schrenk din Koln, Germania". Iar Jurgen o să fie cocoţat pe un taur chior şi rău pe nume Tăuraşu-Ucigaşu. Hai, pe el, Jurgen!

— Călăreţul de tauri care a ieşit pe primul loc la concursul de rodeo din Dallas – fotografia i-a apărut în revista *Life* – a câştigat şapte mii cinci sute de dolari stând câte opt secunde pe trei tauri. În Africa de Nord am călărit un Tiger, aici o să călăresc un taur, îi zise el lui Honey.

Ea se uită peste umăr, aşa că fundul îi era îndreptat spre el.

— Am cunoscut un băiat din circuitul de rodeo care fusese rănit, zise Honey. Îmi scria pe un caiet cât de foame îi e, pentru că maxilarul îi fusese imobilizat pentru a i se vindeca.

Acum ştergea biblioteca de praf cu pămătuful din pene.

— Am uitat să-ţi spun că Eleanor nu era cu el când a murit. Era la Washington. Roosvelt avea un program încărcat azi şi intenţiona să ajungă la un barbeque unde urma să se cânte muzică country la vioară. Deci nici nu se gândea c-o să moară. Îţi plac vioriştii din Sud? Mie nu. Deloc. Ştii că Roosvelt a fost preşedintele care a stat cel mai mult la conducerea Americii? Din 1933. Avea şaizeci şi trei de ani.

Acum îndreptase o carte către el, ţinând-o în aşa fel încât să vadă că este *Mein Kampf.*

— N-am citit-o niciodată şi nu are nici o valoare, zise ea şi o aruncă într-un dulap aflat sub rafturile cu cărţi.

— Acolo ai ascuns pistolul lui Darcy? întrebă Jurgen.

Ea se aplecă şi scoase Luger-ul.

— Uite aici, voiam să te întreb de el.

Îl puse pe bibliotecă şi se duse la colecţia de discuri.

— La radio au spus şi că preşedintele stătea în fotoliu şi părea că se simte bine, când „O durere ascuţită l-a înjunghiat pe Roosvelt în capul său mândru, leonin.” Crezi că Roosvelt avea un cap ca de leu? Mie mi s-a părut mai degrabă graţios, cu portţigaretul lui, dar în nici un caz leonin. Acum preşedinte e Truman.

Luă un disc şi-l puse la pick-up.

— E un politician din Kansas despre care se spune că ştie să cânte la pian. O să vedem cum e Harry S. Truman acesta. Nu cred să fie mare lucru de capul lui.

— Ce-i asta? o întrebă Jurgen când discul începu să se învârtească.

— Bob Crosby.

— Mă referam la instrument.

— Bob Haggard fluieră printre dinţi în timp ce ciupeşte contrabasul. Honey începu apoi să cânte:

„Vine zarvă mare din Winnekta, zarvă mare vine iar.”

— Cum se numeşte melodia?

— „Zarvă mare din Winnekta.” Cum altfel să-i spui? Bateristul e Ray Bauduc, lemnul şi zurgălăii lui. Ray e un tip pe cinste.

— Îl cunoşti?

— Vreau să spun că ştie să cânte pe cinste. L-am cunoscut când eram la New Orleans. Am băut ceva cu el.

Honey luă Luger-ul de pe raft şi i-l dădu lui Jurgen.

— Cred că Darcy a zis că e încărcat.

— Aşa a zis, spuse Jurgen şi Honey se lăsă să cadă lângă el pe sofa.

El desfăcu pistolul. În încărcător era un cartuş de nouă milimetri. Mai puse unul în butoiaş şi închise pistolul la loc şi i-l dădu înapoi lui Honey.

— Uite, gata încărcat, zise Jurgen. Vrei să împuşti pe cineva?

— Glumeşti? spuse Honey, ridicând pistolul şi închizând un ochi în timp ce ţinti către oglinda din holul dinspre baie. L-aş lichida pe Hitler fără ezitare, tot timpul a fost pe lista mea neagră.

— Nu vrei să-l vezi acuzat de crime de război?

— Şi dacă scapă?

— Nu scapă. O să-l spânzure, dacă nu se sinucide, ceea ce e destul de probabil.

Honey lăsă pistolul în jos şi-l ridică din nou, spunând:

— Şi sosia lui Walter? Heinrich Himmler?

— Lumea o să sărbătorească zile la rând după ce o să-l spânzure.

— Dacă ar fi să aleg între Hitler şi Himmler, l-aş alege pe Himmler. I-aş da una în ouţe cât aş putea de tare înainte să-l omor.

Honey lăsă din nou în jos pistolul. De data asta îl băgă sub perna canapelei, între ea şi Jurgen.

— Doamne, ce-am obosit!

— De ce nu tragi un pui de somn?

— Trebuie să mă duc să cumpăr pileală. Cred că Verei îi cam place să tragă la măsea. Mai ales la cum merg lucrurile.

— Cred că o să se ţină tare.

— Sper. N-aş vrea s-o văd dărâmată.

— Adică beată?

— Nu, mă gândeam că-i îngrijorată din pricina lui Bo.

— Chiar crezi că a dispărut?

— De ce m-ar fi minţit?

— Ce ziceai că ţi-a spus Carl? Că pariază că-şi frânge mâinile?

— Face pe deşteptul.

— Adoptă tot felul de ipostaze, zise Jurgen. Uneori arată ca un rândaş cu gura plină de tutun.

— Tutun de mestecat, zise Honey.

— Alteori şi aşa îmi place mie, arată ca şi cum s-ar uita în zare la ceva pe care nimeni altcineva nu-l mai vede, iar tu eşti convins că el chiar vede lucrul ăla. Cred totuşi că este el însuşi atunci când vorbeşti cu el. E sincer cu tine.

— Te poate încuia, zise Honey. Trebuie să te gândeşti repede ce să-i spui. E mult mai amuzant decât pare.

— Îţi place de el.

— Îmi place de el ca bărbat, dar îi aparţine alteia. Dacă ar fi liber, ai fi într-o competiţie acerbă cu el. I-a spus soţiei lui, Louly, la altar, că o să rămână imaculat precum zăpada şi intenţionează să se ţină de cuvânt. Dar dacă totuşi se excită, ceea ce ni se întâmplă tuturor din când în când şi vrea să aibă şi el parte de o partidă de sex aici şi acum? Ei, uite că ceva se întâmplă. Un noroc chior îl salvează pe Carl, care scrâşneşte din dinţi şi se străduieşte să nu-şi încalce cuvântul. Aş fi putut să-i zic că e dobitocul lui de înger păzitor care se joacă cu viaţa lui.

— Văd că-l cunoşti bine.

— M-am prins ce-i cu el în vreo două minute. Ştii că-i norocos? Şi nimic de pe lumea asta nu se

compară cu un tip despre care ştii că e norocos.

— Cred că a avut noroc de câteva ori când s-a lăsat cu împuşcături, zise Jurgen. Da, Carl e norocos. Jefuitorul de bănci care iese în stradă, pe trotuar, cu o femeie în faţa lui şi le spune lui Carl şi poliţiştilor din orăşel: „Lăsaţi armele jos!" Carl mi-a spus că putea să vadă parţial faţa banditului peste umărul femeii. Carl era pe stradă, la zece metri distanţă. Poliţiştii îşi lasă armele, iar Carl ridică pistolul, trage în el şi-l împuşcă în frunte. I-am spus lui Carl: „Ai pus în pericol viaţa femeii ăleia", iar el mi-a răspuns: „L-am nimerit exact unde am ţintit."

— Ştie ce face, zise Honey. Ţi-a spus că femeia a leşinat? Carl a zis ceva de genul: „Da, a căzut, i-a fost teamă că o s-o împuşc." Apoi a zâmbit.

— El ţi-a zis asta?

— Nu, am citit în cartea pe care au scris-o despre el. Mi-a împrumutat-o Kevin. Nu i-am zis lui Carl că am citit-o. L-am tot comparat cu cel din carte.

— Şi?

— E vorba despre una şi aceeaşi persoană. El e singurul tip pe care-l cunosc care poate să se laude cu ce-a făcut, fără să pară că se laudă. Îl acuzi că i-a riscat viaţa femeii ăleia şi el îţi răspunde că a nimerit exact unde a ţintit. În carte spune „direct la ţintă". Dar e şi norocos.

— Am stat într-un tanc aproape patru ani, zise Jurgen şi încă trăiesc.

— Ştiu că şi tu eşti norocos, neamţule. Mi-am dat seama că eşti mielu' cu noroace de când te-am văzut în bucătăria Verei. De prima dată când te-am văzut, îi spuse ea punându-i mâna pe picior.

— Da, dar dacă ar fi să alegi între noi chiar acum, în clipa asta…

— Te-aş alege pe tine pentru că mă iubeşti. Încep să am sentimente pentru tine, neamţule, sentimente foarte calde. Nu văd de ce n-am putea

să rămânem împreună. Acum însă trebuie să mă duc după băutură.

— O să iau eu, zise Jurgen. Du-te să te culci şi vin şi eu la tine mai târziu.

28

Walter ajunse la opt fără douăzeci, ceea ce o miră pe Honey. Îi deschise apăsând butonul de la interfon. În bucătărie, Jurgen îşi pregătea martini-ul şi închină paharul către Honey care venea cu unul gol.

— Pentru iubirea vieţii mele. Cine-i la uşă?

— Walter…

— Credeam că e în Georgia.

— Neamţule, s-ar putea să trebuiască să mă aperi de el. Walter se excită în momente ciudate, aşa că împuşcă-l dacă trebuie.

— Cu Luger-ul, asta da melodramă!

— Vorbeşte cu el cât tai brânza, spuse ea şi zâmbi. Până o să înveţi să vorbeşti ca noi, să nu cumva să întrebi vreodată „Cine-a tăiat brânza?[19]” în public.

Jurgen habar n-avea la ce se referea, dar spuse în timp ce ieşea din bucătărie:

— Cât ai băut?

— Ăsta-i al doilea pahar, zise Honey, turnându-şi încă unul.

Jurgen se duse în sufragerie şi se uită la sofa, ultimul loc unde văzuse pistolul atunci când Honey ochise cu el, gândindu-se la Himmler după ce ar fi fost lovit în ouţe. Se întoarse când îl auzi pe Walter:

— Pot să intru?

Walter stătea în uşă.

— Sigur, poftește, îi făcu semn Jurgen.

Honey îşi făcu apariţia cu paharul de martini.

— Nu te-ai mai dus în Georgia.

— Nu, dar nici n-a mai fost nevoie. A murit, nu-i aşa?

Honey îi aruncă o privire lui Jurgen.

— Preşedintele Statelor Unite, zise Walter. N-aţi auzit c-a murit?

— A, da, preşedintele, zise Honey. Am fost de-a dreptul şocaţi. Tu unde erai, Walter, când s-a făcut anunţul?

— Acasă şi, adăugă el după o scurtă pauză, aşteptam să aud ştirile.

— Ia un martini, zise Honey, întinzându-i paharul ei.

O porni către bucătărie.

— Deci spui că aşteptai să auzi ştirile? îl întrebă ea, fără să se oprească.

Walter se întoarse către Jurgen.

— Fetiţei ăsteia nu i-a plăcut niciodată să stea locului. După cum ziceam, aşteptam să aud la ştiri că a murit.

Jurgen o aşteptă pe Honey, care se întoarse imediat cu un alt martini.

— Probabil că avea radioul deschis. Walter zice că aştepta să audă că preşedintele a murit.

— Ştiai c-o să moară? întrebă Honey. Ce, ai avut vreo premoniţie?

— N-ai cum să înţelegi, zise Walter.

— De ce?

— Prefer să nu vorbesc despre asta.

— Vrea să ne facă să credem că a fost implicat în moartea preşedintelui, spuse Jurgen.

— Am spus eu aşa ceva?

— Dar eu asta am înţeles.

— Credeţi ce vreţi, spuse Walter golindu-şi paharul.

Carl stătea în Chevroletul lui Kevin în faţa clădirii în care locuia Honey, la etajul patru şi de unde se putea admira de sus bulevardul Woodward. Şeriful se gândea că era un loc bun, dacă te puteai obişnui cu tramvaiele. Era opt şi douăzeci. Se gândea, alternativ, la Jurgen şi la Honey. Îşi spunea că n-ar trebui să se poarte ca amicul de-o viaţă al lui Jurgen şi să se matolească cu el, spunând poveşti. Nu trebuie să-ţi uiţi datoria, decât atunci când începi să te gândeşti că nu e aşa

de rău până la urmă să te porţi frumos cu neamţul. Şi dacă crezi că Honey îţi aprinde poftele, atunci trebuie să-i arăţi că n-o să ajungă nicăieri dacă încearcă s-o facă pe vampa cu tine. Se gândea şi la Vera şi de-abia aştepta s-o revadă. Se prinsese care-i era planul. Honey zicea că o să vină în vizită, de parcă ar fi trebuit să stea la cafea şi prăjiturele. Dar dacă Bo dispăruse cu adevărat şi-ar fi scos ea oare nasul din casă? Carl era sigur că de fapt Bo o s-o însoţească. *Şi ia te uită cine-a răsărit, drăguţul de Bohunk.* Ceva de genul ăsta. Odată ce intră şi-şi face plecăciunea, va trebui să-l urmăreşti ca un uliu. Asta-i tipul care l-a omorât pe Joe Aubrey şi a mai lichidat alţi doi tot atunci, pe doctor şi pe soţia lui. A fost acolo şi i-a împuşcat pe toţi trei şi ştie foarte bine cum să ia gâtul cuiva. Planul Verei era să-şi asmuţă câinele pe toţi cei care ar fi putut s-o pârască, iar Bo era căţeluşul ei şi în acelaşi timp un pui de căţea al naibii de rău.

Carl stătea în maşină de aproape o oră.

Îl văzuse pe Walter venind şi nu-l mai văzuse plecând.

Voia să-i aştepte pe Vera şi pe Bo şi să urce în lift cu ei. Totuşi era târziu şi poate că se răzgândiseră. Asta doar dacă nu se lăsau aşteptaţi, ca să se asigure că toate persoanele pe care le doreau aveau să fie acolo. Carl nu era sigur că Bo voia să-l vadă şi pe el. Dar dacă eşti aici, se gândi Carl, o să trebuiască să se descurce şi cu tine. Deci nu te mai gândi atâta şi du-te sus!

Îl văzu pe Jurgen, care zâmbea în jacheta lui sport. Se uită la Honey care-i întoarse şi ea zâmbetul. Toată lumea era veselă în seara asta. Mai era şi Walter, care ţinea în mână ceea ce părea a fi martini într-un pahar de apă, cel puţin după măslinele din el. Şi Jurgen şi Honey aveau câte un martini. Asta era o băutură mortală, care te ameţea cât ai zice peşte.

— Pariez pe un dolar că n-ai şi o sticlă de bourbon, îi spuse el lui Honey.

— Şi ai câştigat, zise Honey. Du-te şi vorbeşte cu amicul tău şi o să-ţi aduc ceva de băut.

Carl se uită la Jurgen şi Jurgen îi întinse mâna pe care el o strânse, fără să se poată abţine să nu-i zâmbească larg.

— Marele maestru al evadărilor, zise el. Ar trebui să scriu o carte despre cum o ştergeai din lagăr de câte ori pofteai.

— Ştii cine scrie o carte: Shemane. O să mă pomenească acolo, printre târfe şi politicieni corupţi.

— Nu o să te arestez, spuse Carl. Nu acum. E prea târziu şi oricum nu mă lasă inima să fac aşa ceva.

— Îţi mulţumesc, spuse Jurgen. Vreau să devin un star al circuitului de rodeo şi să călăresc tauri.

— Vorbeşte cu Gary Marion, zise Carl. Îţi aminteşti de şeriful acela tânăr, care de-abia aştepta să împuşte pe cineva? A demisionat şi s-a dus să călărească tauri.

— Da, o să-l caut şi o să-l rog să mă înveţe cum să rămân în şa opt secunde.

— Uite, avem aici un băiat pe nume Tex Schrenk, din Koln, care e pus pe fapte mari la noi în ţară.

— Stau să mă întreb dacă să mă mai întorc vreodată…

— De ce nu? Să te duci să-l vezi pe tatăl tău.

— A fost ucis în bombardamente.

— Îmi pare foarte rău, zise Carl. Poţi să te foloseşti de al meu, dacă ai nevoie de un tată. Îl ştii pe Virgil, cel cu pomii de pecan.

— Îmi place Virgil, inclusiv opiniile lui.

Honey îi dădu lui Carl o băutură.

— Şi lui i-a plăcut de tine, mi-a zis. Vă potriviţi.

Walter veni cu un pahar de martini în mână.

— Nu vă văd pe nici unul plângând după Fuhrerul vostru, Franklin Roosvelt, spuse el cu o

voce mai hotărâtă ca de obicei.

— Eu m-am îmbrăcat în negru, nu vezi? zise Honey. Mai vrei un martini? Eşti de-abia la al patrulea.

— Vreau să ştiu, spuse Walter, ce credeţi despre preşedinte şi moartea lui subită?

— Cred că l-a epuizat Stalin, zise Honey. A trebuit să trateze cu sceleratul ăla. Vera zice că e o piticanie şi că are talonete în pantofi.

— Dacă-mi daţi voie, zise Walter, moartea subită şi misterioasă a preşedintelui vostru…

— Ce-i misterios aici? întrebă Carl.

— Circumstanţele. Credeţi sau nu. Mie puţin îmi pasă.

— Hai, Walter, nu te mai juca cu noi şi spune-ne ce arzi de nerăbdare să zici.

— Da, spune-ne, Walter! zise Jurgen cu accent german, deja înveselit de martini. Spune-ne sau te torturăm!

— Honey mi-a zis la telefon, spuse Carl. Mi-a zis că Roosvelt a murit şi eu m-am gândit imediat la tine, Walter.

— Da, da, încuviinţă Honey. Mi-a zis: „Doar nu crezi c-a fost Walter, nu?" Iar eu i-am răspuns ceva de genul: „Doar dacă avea puteri paranormale şi i-a putut provoca o hemoragie cerebrală preşedintelui."

Carl scutură din cap.

— De fapt ai zis: „Numai dacă Walter a reuşit să vorbească la telefon cu preşedintele şi l-a plictisit de moarte."

— Da, ai dreptate, aşa am zis, acceptă Honey şi se întoarse spre Walter. Dar nu asta am vrut să spun, neamţule. De fapt, cred că n-ai avut nimic de-a face cu moartea preşedintelui, nu?

— Credeţi ce vreţi, zise Walter.

Interfonul sună.

29

Vera veni vorbind despre vreme, cum crezuse în dimineaţa asta că, ei bine, o să fie o ploaie de primăvară, dar nu, că până la urmă cerul înnorat rămăsese la fel de mohorât şi nu se deschisese, nenorocitul şi nu dăduse drumul la duş. Apoi îi salută pe Jurgen, Carl şi Walter care se aflau în celălalt capăt al încăperii. O sărută pe obraz pe Honey şi apoi şi pe celălalt.

— Ce faci, cauţi senzaţii tari? o întrebă ea. Eşti prea deşteaptă ca să te-amesteci cu oameni ca ăştia. Vinzi rochii.

— Rochii de calitate, preciză Honey. Am o rochie de seară, cu bretele subţiri, care ar arăta grozav pe tine.

— Da? Ce număr?

— Zece, zise Honey. Ai primit ceva veşti de la Bo?

— Încă nu, zise Vera şi se însenină, continuând discuţia. Sunt sigură că e plecat cu prietenii. Când lipseşte toată noaptea îl cert: „Nu puteai şi tu să dai un telefon, să-mi spui unde eşti?”

— Băieţii ăştia n-au habar cât de mult se îngrijorează mămicile lor.

— Nu sunt maică-sa.

— Ştii ce vreau să spun, zise Honey. Vino, îţi dau ceva de băut. Dă-mi haina şi geanta.

Vera îşi scoase pardesiul negru şi i-l dădu lui Honey.

— Geanta o s-o păstrez pentru că am ţigările în ea. După ce aruncă o privire în jur, o întrebă: Domnii ce beau? Jurgen are cumva martini cu gheaţă? Fii drăguţă şi fă-mi şi mie unul, dar foarte sec. Cu puţin vermut.

Honey se întoarse către dulapul din faţă şi Vera le făcu cu mâna lui Jurgen şi Carl, care se aflau lângă bibliotecă. Apoi strigă la Walter, care stătea acum singur şi trist, încruntat:

— Fruntea sus, Walter! O să ne amintim cu toţii de bunele tale intenţii. Gândeşte-te că a fost mâna Domnului, care s-a decis să ţi-o ia înainte şi să găsească propria lui cale de a-l ucide pe preşedinte. Se întoarse către Honey care o aştepta: Sunt convinsă că voi toţi mă consideraţi nebună pentru că spun asemenea lucruri. Mai ales Carl.

— Ştie despre ce e vorba, zise Honey. Toată lumea ştie despre ce e vorba, dar nimeni nu face nici o mişcare.

— Se apropie sfârşitul, spuse Vera, ţinând în mână poşeta neagră, din acelaşi material ca şi haina şi urmând-o pe Honey la bucătărie. Ai mai auzit expresia asta?

Honey stătea lângă barul unde ţinea băuturile. Se uită cum Vera îşi pune geanta pe masă ca să-şi ia ţigările.

— Îţi pun măslină?

— Mai multe, te rog. Mor de foame.

— Pot să-ţi fac un sendviş cu salam, spuse Honey. Sau cu ou şi salam, cu puţină ceapă?

— Asta mănânci tu? Am văzut brânză şi biscuiţi în cealaltă cameră aşa că o să dau iama prin ele.

Honey îi oferi un martini cu mai multe măsline. Vera veni şi ţinu paharul sus, uitându-se lung la el şi vorbind singură. Honey îi privi buzele rujate mişcându-se şi apoi bând martini-ul dintr-o sorbitură. Vera se opri apoi şi-şi turnă măslinele în gură, prinzând-o pe fiecare ca să-o mestece şi s-o înghită şi acum îşi aprindea o ţigară.

— Mai vrei unul? întrebă Honey.

— Te rog, zise Vera. Pe ăsta o să-l sorb. Spune-mi cum se poartă Walter.

— Bea porţii duble, zise Honey. E mai gălăgios decât de obicei şi e foarte arţăgos. Vrea să ne facă să credem că a avut de-a face cu moartea preşedintelui.

— Pentru că-şi dorea atât de mult să-l asasineze. Bietul Walter. De fapt nu ştie decât să tranşeze carne.

Honey îi turnă Verei un al doilea martini şi o privi cum ridică paharul şi cum îl goleşte din două înghiţituri.

— Nu ţi-am mai pus măsline.

— Nu-i nimic, o să mai beau unul, zise Vera. Acum să-mi spui cum merg lucrurile cu şeriful-minune.

— Eram cât pe ce, dar acum ne-am cam răcit.

— Nu te mai interesează? Mie Carl mi se pare o partidă foarte bună, dacă ştii să-l cucereşti.

— Sunt sigură că l-aş putea face să se îndrăgostească de mine, zise Honey, asta dacă nu a făcut-o deja. Dar nu vreau să-i stric căsnicia, să fiu cealaltă femeie, urâtă de toată lumea. Nu vreau.

— Văd că ai încredere în tine, zise Vera.

— Şi nu vreau să mor. Nevasta lui a împuşcat deja doi oameni care i-au făcut necazuri.

— Şi Jurgen? Crezi că ar merge cu el?

— E în capul listei, spuse Honey. E cel mai mişto tip pe care l-am cunoscut, e blând şi atent, deloc rău pentru un neamţ. Iar când se dezbracă, te uiţi la el şi nu te mai saturi.

— Mda, îmi imaginez, să ştii, zise Vera. Te-ai fi descurcat foarte bine cu o slujbă ca a mea. Îi şi văd spunându-ţi tot ce vrei să afli.

— Voiam să te întreb ceva, spuse Honey. Pe Bo nu-l caută poliţia?

Se uită cum Vera se gândeşte ce să răspundă, cu machiajul strident, dar care îi stătea bine pentru că ea era Vera. Acum începea să zâmbească.

— Cine ţi-a zis?

— Carl mi-a spus că Bo l-a urmărit cu o mitralieră.

— Bo? Nu, cred că a fost cineva care a vrut să se răzbune pe Carl.

— Şi Bo ce are cu el?

— Nu asta am vrut să spun. Carl şi Bo s-au întâlnit doar o singură dată.

— Carl a trimis poliţia din Detroit după el.

— Aha, deci Carl a fost, zise Vera. A venit pe la noi poliţia şi le-am spus că Bohdan a ieşit cu prietenii. Se duc în pădure, mai ales acum, în preajma echinocţiului. Dansează – Bo zice că este un ritual de celebrare a primăverii.

— Vrei să mă duci de nas, zise Honey.

— Pe cuvânt. Bo m-a invitat şi pe mine, dar i-am zis că nu-mi prea plac ritualurile păgâne.

— Până acum mi-ai spus cu totul altceva, zise Honey.

— Da?

— Mi-ai zis că nu ai primit nici o veste de la Bo şi că aştepţi să te sune.

— Asta doar ca să nu complic lucrurile, spuse Vera. Acum să nu-mi spui că o să mă întrebi dacă m-a crezut poliţia sau ce mi-au zis. Un poliţai m-a întrebat: „Deci dansează în pădure ca ielele?”

— Şi aşa fac? întrebă Honey.

Mai devreme în seara respectivă, Bo voise să ia una dintre pilulele doctorului Taylor, dar nu ştia ce efect o să aibă, dacă o să-l energizeze sau o să-l toropească de-a binelea. A băut câteva pahare de vodcă rece ca gheaţa, înainte să plece de acasă, iar Vera i-a şuierat:

— N-ai răbdare?

— Ca să ce?

— Să ajungem acolo.

— Vrei să socializez mai întâi? Să beau un păhărel şi după aia să spun: „Vrei să treci la perete să te împuşc?” Iubito, o să intru valvârtej şi o să-i secer pe toţi cei aflaţi în cameră. O să fac o baie de sânge.

— Te rog, cruţă-l pe Jurgen, l-a rugat Vera.

— Ba nu, o să-l împuşc şi pe Jurgen. Ne-am înţeles să-i omoram pe toţi cei care ştiu ce-am făcut noi. Altminteri o să cureţi latrine la închisoare douăj’ de ani de acum încolo. Trebuie să înţelegi, dragă, că Jurgen nu-ţi poate influenţa în bine viitorul. Te poate trimite frumuşel de tot la

închisoare. Aşa că le-am spus celor de la FBI unde e.

— Le-ai spus?! a zis Vera.

— M-am gândit că o să-l ridice şi că n-o să ne mai stea în cale. Dar n-a avut nici un efect şi acum stă la Honey. N-am ce face. M-am rugat Sfintei Fecioare ca numai cei pe care-i vrem noi să fie acolo. Contez pe copilul-minune. Nu ştiu ce va face Walter. Poate că o să-l împuşte pe Harry Truman, ca să compenseze faptul că n-a reuşit să-l lichideze pe Roosvelt.

Maşina era deja pregătită pentru fugă: valize în portbagaj, haine şi pantofii Verei în cutii de carton pe bancheta din spate. Contesa încasase cecul lui Joe Aubrey şi depusese cei cincizeci de mii de dolari într-un cont nou. Ulterior aveau să înceapă să retragă din ei.

Bo a oprit maşina într-un loc cu parcarea interzisă în faţa clădirii unde locuia Honey. I-a spus Verei:

— Dacă ţi-e silă de asta, nu te uita. Dar odată ce i-am lichidat, îi chelim de bani şi de orice au la ei de valoare, o ştergem spre Mexic şi fredonăm *La Cucaracha,* dacă nu reuşim să ne amintim cuvintele. Şi să nu uiţi, când îţi deschide de la interfon, să pui ceva să blochezi uşa.

— Ce să pun?

— Orice, o cutie de chibrituri, de pildă. E foarte important să pot să intru. Urci cu liftul. Honey te aşteaptă în prag. O saluţi, o pupi şi apeşi pe buton să descui uşa. Poţi?

— Nu trebuie decât să baţi. Crezi c-o să vadă cine eşti?

— Vera, te rog, descuie uşa aia afurisită! Vreau să-i iau total prin surprindere când mi-oi face intrarea. „Doamne, de unde a mai apărut şi ăsta?”

Bo a tăcut câteva clipe şi apoi a adăugat:

— Ai luat umbrela?

— În portbagaj.

— O să pun Schmeisser-ul în umbrelă…

— Îţi place să-i spui aşa. De ce?

— Intru cu puşcociul gata pregătit şi urc pe scări. Am grijă să nu mă întâlnesc cu nimeni. Intru în apartament…

— Cu arma în umbrelă?

— Ce ţi-am spus eu? a răspuns Bo, iritat acum. O să bag cartuşele în holul blocului, înainte să-mi fac intrarea.

— Şi după aia o să intri trăgând.

— Da, venit, văzut, împuşcat.

— Cam ciudată expresia asta. Venit, văzut, făcut, a zis Vera.

— Mda, dar aşa se zice când cineva face o treabă bună în general. Ştii ce, o să le spun ceva când intru!

— Păi, o să aţinteşti puşcociul către ei, ce să le mai spui?

— Vreau ca toţi să se uite la mine.

— *Achtung,* poate?

— Sau: „Ştiţi de ce?”

— Şi-i laşi să ghicească?

De data asta, Bo a zâmbit larg:

— Da, fiecăruia o să-i vină rândul. Haide, ce să spun ca să-i fac să se uite la mine?

— Încântat de cunoştinţă?

— O să mă gândesc eu la ceva.

Vera a deschis portiera maşinii:

— Te rog doar atât, a zis ea. Ai grijă să nu mă nimereşti şi pe mine.

— Ai Luger-ul, pentru orice eventualitate?

— Îl ţin în geantă.

30

Vera se tot gândea că de fapt uitase ceva, un amănunt de pe lista instrucţiunilor date de Bo.

Poşeta o avea sub braţ, iar în cealaltă mână ţinea un martini. Ieşise din bucătărie ca să stea la masa de la capătul sufrageriei, în timp ce Honey rămăsese ca să pregătească alte băuturi.

Honey pusese un disc, muzică de negrotei, cu o voce de fetiţă care tot întreba un băiat dacă e bună cu el.

Vera o să i-o cânte lui Bo. Dragule, nu-i aşa că-s bună cu tine?

Îl lăsa pe Bo să facă asta, iar el spusese că nu mai contau încă trei morţi după grozăvia întâmplată la Odessa. De fapt patru.

Intrând, Vera îl văzuse imediat pe Carl şi se gândise că Bo o să fie foarte fericit, cu toate că apariţia neaşteptată a şerifului îi generase un sentiment de greaţă şi de nelinişte: Vera de-abia aştepta să vină Bo, să-l vadă pe Carl şi să-l împuşte fără să spună o vorbă. Să scape de copilul-minune repede sau el o să-şi treacă la răboj moartea lui Bo. Şi-i imagina, Carl într-un Spitfire cu cruci germane pe fuzelaj, Bo pe un ME-109 sau pe un Focke-Wulf. Dacă Bo nu-l împuşca înainte, Carl avea să zică *Dacă va trebui să-mi scot pistolul…* Odată ce Bo o să-l împuşte, n-are decât să spună ce vrea atât timp cât o face repede. Să-i împuşte pe ceilalţi trei împreună în faţa bibliotecii. O să apară în ziare mâine, mai târziu, în ziarele din oraşele unde o să fugă ei şi în toate ziarele din America, mai ales că unul dintre cei „patru ucişi într-un apartament din Detroit” era prizonier german de război. Şi ce făcea acolo? Erau spioni? Cine îi omorâse? Fuseseră executaţi? Dar deja, la ora aia, ea şi Bo vor fi fost deja plecaţi, departe, în Texas. Spera că şeriful avea la el cupoane de benzină şi bani de cheltuială. *Îmi pare rău, Carl,*

dar aşa-i la război. Războiul ăsta nenorocit. Poate că şi Honey avea nişte cupoane. O să se uite în biroul de lângă perete, biroul din faţa bibliotecii şi a canapelei. Bo o să stea lângă birou, cu puşca. Va intra şi-şi va ocupa poziţia.

Stai. Ce zisese Bo că era crucial?

Şi se gândi că uitase să facă ceva, tocmai pentru că nu-şi scrisese şi nu se uitase la cele scrise.

Uitase să descuie uşa.

Carl şi Jurgen vorbeau despre rodeo.

Carl se gândea că Jurgen era potrivit ca greutate pentru călăritul taurilor, deşi un pic cam prea înalt, pentru că majoritatea celor care făceau o carieră din asta erau în general micuţi, cu o înălţime cam de un metru şaizeci şi cinci şi şaptezeci de kilograme. Era ciudat, pentru că toată lumea s-ar fi gândit că un călăreţ cu picioare lungi ar fi stat mai bine pe taur. Carl spuse că el nu reuşise să rămână cele opt secunde călare ori de câte ori participase la circuitul de amatori în weekenduri când avea optsprezece ani. Trecuse la călăritul de cai sălbatici, nu putuse să se ţină nici pe cai, mersese la colegiu doi ani şi jumătate şi apoi se înrolase la şerifi.

Jurgen spuse că el ştia cum să călărească tauri şi că e convins că e bun la asta. Cum? Pentru că atunci când familia lui se reîntorsese în Germania după ce locuise un timp în America, în 1935, se opriseră în Spania şi merseseră la coride, cele mai bune din Madrid şi în multe alte oraşe. Jurgen voia să devină *matador de toros.* Spuse că ştia cum să aţâţe taurii cu capa într-un fel rece şi calm, cu picioarele bine înfipte în pământ, aşteptând atacul animalului şi apoi ucigându-l rapid. Voia să fie ca Joselito, marele artist, poate cam prea extravagant, mort la doar douăzeci şi cinci de ani, dar unul dintre cei mai mari matadori din Spania. L-ai fi adorat, îi zise Jurgen lui Carl.

Dar Jurgen nu se făcuse matador şi nu omorâse tauri. Spuse că, acum că voia să fie călăreţ de tauri, aceste animale o să ştie instinctiv că el nu chinuise cu capa şi nici nu-l omorâse pe vreunul dintre ei. Zise că taurii pe care o să-i călărească o să-i fie recunoscători pentru asta şi o să se poarte frumos cu el.

Carl zise că astea erau mai degrabă poveşti de adormit copiii şi-l informă pe Jurgen că, dacă taurii nu se zbat, nu primeşti puncte dacă-i călăreşti.

Honey le aduse fiecăruia un martini, iar Carl trecu şi el pe martini, pentru că băutura lui Jurgen arăta foarte bine în pahar. Honey rămase cu ei, iar Jurgen povestea cât de mult îi plăcuse cartea lui Hemingway, cea care era pe raft acum. Îi plăcuse pentru că iubea Spania aşa cum era la vremea aceea şi nu pentru că Germania îl sprijinise pe Franco. Jurgen era de partea loialiştilor, precum Robert Jordan, a cărui misiune în carte era să arunce în aer un pod. Carl spuse că citise cea mai mare parte din *Pentru cine bat clopotele* acasă la tatăl lui şi că se gândise la roman ca la un fel de western care se petrecea în munţi, cu călăreţi. Era ca în Mexic. Jurgen zise că, în materie de westernuri, începuse să citească Zane Grey în lagăr.

— „Zâmbeşte când îmi spui aşa”?[120] Mie nu mi-au prea plăcut romanele lui Zane Grey.

Walter li se alătură.

— Nu credeţi că moartea lui Roosvelt, aşa bruscă, e suspectă? întrebă el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Walter, du-te şi stai jos, te rog! zise Carl.

— Nu o să te credem niciodată, Walter, orice pretinzi c-ai fi făcut, zise Honey. Am încercat să citesc Zane Grey şi mi s-a părut prăfuit. Scria într-un stil demodat.

— Cărţile lui nu arată că le-ar fi scris cu plăcere. Dar dacă vezi doar reclamele, ai putea să te trezeşti

cumpărând un raft întreg. Ăsta-i un scriitor pentru oamenii care nu se pricep, spuse Carl.

— Ce face Vera? întrebă Honey.

Carl şi Jurgen se uitară cum Vera deschide larg uşa apartamentului, se uită pe hol şi o închide la loc.

— Ce faci, Vera? se miră Honey.

Contesa veni către ei cu poşeta neagră şi întinse paharul de martini către Honey:

— Vezi că acum îl beau încet, pentru că nu-mi mai e sete.

— Dar adineauri ce-ai făcut? întrebă Honey.

— Mi s-a părut că aud ceva. Credeam că e cineva la uşă.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Carl.

— Eu nu mai aştept pe nimeni, răspunse Honey.

— Nu, nu, m-am înşelat, zise Vera. Nu era nimeni.

Cu toate astea, contesa tot privea către uşă, foarte agitată şi-şi sorbea băutura cu înghiţituri mici. Carl putea paria toţi banii de cheltuială pe care-i avea în portofel, respectiv o sută douăzeci şi patru de dolari, că Bohunk se pregătea să-şi facă intrarea.

Vera se tot uita către uşă.

La fel ca şi Carl, care privea peste umăr.

— De ce staţi în picioare? Aşezaţi-vă şi o să mai pun un disc. Ce ziceţi de Sinatra?

Vera îşi termină băutura, îşi puse paharul pe bibliotecă şi se uită spre uşă.

Carl o imită, întorcând capul.

Se uita la uşă, care se deschide puţin câte puţin, până când apăru Bo, într-un pulover gri şi fustă, cu o mitralieră în mână. Carl se întoarse către Vera, care tocmai îi spunea:

— Îţi place Frank Sinatra?

— Îmi place cântecul acesta. Ştii ce e?

— *Look at Me Now*[21], zise Vera. Ce părere ai despre ce se întâmplă?

— Adică despre faptul că Bo poartă fustiţă?

— Doar l-am rugat să nu-şi pună fustă tocmai în seara asta…

— Poate că nu s-a mai machiat, spuse Carl. Ce mă întreb e dacă are vreun suvenir de război pe care vrea să ni-l arate. Dacă nu-i suvenir, poţi să-i zici să pună ce are în mână jos, pe podea?

— Nu-i maică-sa, replică Honey.

— Mulţumesc, i-o întoarse Vera. Şi eu sunt musafir aici, poţi să-i spui tu ce vrei.

Bo străbătu camera şi se opri când ajunse la holul de lângă dormitor, ca să se uite în jur.

— Sunt toţi aici, îi spuse Vera.

Bo îi ameninţa acum cu mitraliera, cu mâna pe trăgaci şi cu cealaltă pe încărcătorul în care avea gloanţe pentru treizeci şi două de rafale.

— Ce faci, Bo? întrebă Jurgen.

— Bo, vrei să bei un păhărel? întrebă Honey.

Bo voia să bea. Îi spuse Verei:

— Ţi-am zis să descui uşa şi tu ai uitat!

— Cum ai intrat, dragule? întrebă Vera.

— Ţi-am zis să descui uşa, imediat ce ajungi aici. Ţi-am zis să-ţi scrii ce trebuie să faci. Ai uitat şi m-ai făcut să aştept în hol cu ditamai mitraliera în mână!

— Ai un Schmeisser, nu-i aşa? zise Jurgen. Îmi place să-i zic aşa, deşi numele nu e chiar corect. Dar să ştii că *Maschinenpistole* nu se ţine niciodată de încărcător. Dacă apeşi prea tare, se blochează foarte uşor.

Lui Carl îi plăcu asta – că Jurgen îi amintea omului că nu ştie ce face şi că ţine o armă încărcată în timp ce se ceartă cu Vera. Acum Bo se uita drept la ei:

— Vreau ca voi trei, Jurgen, Honey şi Carl, să vă duceţi să staţi pe canapea. Tu, Walter, poţi să stai aici, bătrâne, dar mută-ţi scaunul niţeluş mai aproape de amicii tăi şi ne-am rezolvat. Haide, voi trei, vă rog să vă duceţi chiar acolo, zise Bo şi

ridică mitraliera, trăgând o salvă scurtă, rapidă şi zgomotoasă, care lăsă găuri de glonţ pe canapea.

Honey se uită lung la Bo, fără să spună o vorbă.

Poate că ştia totuşi ce face, se gândi Carl, privind cum mânuieşte Bo arma. Părea că se pricepe.

— N-am avut niciodată probleme când am folosit mitraliere de tipul ăsta, îi spuse Bo lui Jurgen. Nu-mi intrasem încă în mână când l-am vânat pe copilul ăsta minune. Ţi-ai dat seama că eu sunt? Se întoarse el către Carl.

— N-avea cum să fie altcineva, răspunse şeriful.

— Mda, eşti singurul ticălos în stare de aşa ceva, zise Honey, încruntându-se la Bo.

Asta păru să-l oprească o clipă, cu ochii la Honey. Apoi se răzgândi şi zise:

— Acum vreau ca toţi să vă dezbrăcaţi. Să vă scoateţi toate hainele. Şi tu, Walter, hopa sus. Şi vreau ca minunăţia asta de şerif să-şi scoată pistolul şi să-l pună pe măsuţa de cocktail.

— Dacă încerci să-l foloseşti, Bo o să te împuşte, zise Vera.

Scoase Luger-ul din poşetă şi-l îndreptă către Carl.

— Sau te împuşc chiar eu.

— Vrei să bag mâna în buzunarul de la haină şi să-l iau?

— Vreau să-ţi scoţi haina, zise Vera, îndepărtându-se de lângă ei.

Honey văzu că Vera ţinea un Luger în mână şi-i trase un cot lui Jurgen, ca să-i atragă atenţia că Luger-ul era exact ca acela pe care Darcy îl luase de la Bo în schimbul Fordului şi i-l dăduse ei ca să-l păstreze. Pistolul pe care-l verificase Jurgen şi despre care spusese că e încărcat, gata să tragă şi pe care-l băgase sub pernele de pe canapea, chiar acolo unde voia Bo ca ei să se aşeze.

Îl privi pe Carl cum îşi scoate haina şi cum dă la iveală pistolul 38 din toc.

— Oameni buni, vă dezbrăcaţi, vă rog? N-avem toată noaptea la dispoziţie, zise Bo.

Honey îşi scoase puloverul şi fusta şi se aşeză pe sofa.

— Ce corp drăgălaş ai! zise Bo.

— Trebuie să scot şi sutienul? întrebă Honey.

— Sigur, sutienul, chiloţii, tot tacâmul. Vreau să fiu sigur că nu ascundeţi vreo armă. Eu am ascuns un cuţit de unt ascuţit brici în fund şi l-am folosit ca să le tai gâtul gărzilor SS, pe care le îmbătasem în prealabil cu *horilka,* adică cu vodcă ucraineană. Le-am astupat gura, le-am băgat cuţitul în gât şi am tăiat. I-am tăiat gol-puşcă pentru că ştiam c-o să curgă sânge gârlă. Am făcut baie în sânge. A fost o experienţă foarte incitantă. Vă daţi seama că e cel mai memorabil eveniment din viaţa mea. Deşi n-a fost rău nici când i-am împuşcat pe domnul Aubrey şi pe doctorul Taylor. Fiecare un glonţ. Rosemary a fost cu totul altceva. Am împuşcat-o, dar a fost ca şi cum aş fi înecat un pisoi. Mama mă punea să-i înec când eram mic, să-i ţin sub apă. De fiecare dată când mă gândeam la pisoiaşi, cu feţişoarele lor mici îndreptate către mine, îmi venea să plâng. Ei, domnu' Minune, pui odată arma aia jos sau nu?

Honey se uită cum Carl se îndreaptă spre canapea înainte să-şi scoată pistolul. Bo avea mitraliera pregătită, îndreptată spre el, iar Carl îşi scoase pistolul şi-l puse pe măsuţă, cu mânerul către canapea. Acum stătea acolo, scoţându-şi cravata şi începând să-şi descheie cămaşa.

— Repejor, te rog, Carl, vrei să scoţi şi gloanţele? Mă cam nelinişteşte să stea acolo, încărcată. Eşti un tip destul de periculos, nu-i aşa, domnule Minune?

Honey se uită la Vera, care lăsase acum Luger-ul în jos. Contesa se duse la Bo şi-i spuse ceva.

— Vorbeşti prea mult.

— Dragă, doar ştii că fac asta pentru tine.

— Joci teatru. Parcă ai spune: „Cum ar putea un băiat aşa frumuşel ca mine să taie gâtul cuiva?” Vrei să fie deopotrivă amuzant şi înfricoşător.

— Vrei să-mi termin treaba sau vrei să pleci? Imediat o să-i şi omor, de la stânga la dreapta, începând cu nazistul ăla jalnic, cu Walter şi, pac, pac, pac, o să termin apoi cu restul. Aveam douăzeci şi opt de gloanţe şi acum mai am douăzeci şi patru. M-am cam încurcat când le-am zis unde să stea şi am tras cam multe focuri. Poate o să mai trebuiască să mai dai şi tu vreo lovitură de graţie pe ici, pe colo. Vera, ia uită-te la parada nudiştilor, spuse el cu un zâmbet răutăcios.

Ce o uimi pe Vera? Ei bine, o uimi să vadă cât de degajaţi stăteau acolo dezbrăcaţi, deloc stingheriţi. Şi o mai uimiră corpurile celor doi bărbaţi: Jurgen, care arăta ca un suplu zeu grec, avea o linie albă în jurul coapselor, pe când Carl avea braţele şi faţa foarte bronzate, dar restul corpului, deşi nebătut de soare, nu era chiar alb, ci avea tenta măslinie a strămoşilor săi cubanezi şi indieni Cheyenne.

Nu, ceea ce o uimi de fapt cu adevărat pe Vera fu cât de ordonat îşi împăturiseră hainele pe măsuţă în trei grămăjoare, în timp ce Walter şi le ţinea în poală.

— Du-te şi ia-i hainele lui Walter, zise Bo. Nu vrea să le lase. Cu ocazia asta, împuşcă-l, te rog, în cap. Uite, ambii tipi sunt dotaţi peste medie şi sunt erecţi, tari ca piatra. Ăştia sunt bărbaţi cărora le plac femeile, le iubesc, chiar le venerează şi visează toată ziua la păsărică. Tu, Vera, i-ai câştigat imediat respectul lui Carl. Dar dacă eu mă cocoşesc pe lângă ei şi fac pe durul, nu prea le pasă, cred că-s amuzant şi atât. Mie mi-e frică de oamenii care nu cred că-s amuzant. Tu crezi că-s amuzant, nu-i aşa?

— Da, eşti, zise Vera. Dar nu tot timpul. Şi chestia asta durează de prea mult timp. Înţelegi?

Bo, uită-te la mine. Te rog, hai, termină treaba, cât stau eu deoparte.

— Uite, se dă deoparte!

Honey spuse asta uitându-se peste sânii goi, la coapsele pe care şi le menţinea zvelte înotând o dată pe săptămână la Webster Hali, un hotel din centru.

Era grozav să stea între cei doi băieţi dezbrăcaţi, amândoi foarte bine înzestraţi, cu trupuri suple brăzdate de cicatrici: ale lui Carl erau probabil de la gloanţe, iar pielea lui Jurgen era strânsă şi lucioasă în locurile unde fusese ars. Tipii ăştia erau băieţi de băieţi. Jurgen întoarse capul către ea şi îi zâmbi. Honey îi întoarse zâmbetul şi îi zâmbi şi lui Carl, care părea să nu priceapă nimic.

— Ce?

În timp ce Vera vorbea cu Bo, Honey luă mâna lui Carl şi-o puse pe mânerul Luger-ului înfundat în canapea. Când îl pusese acolo, stătuse exact în locul în care era Carl acum, aşa că el putu să apuce mânerul cu mâna dreaptă. Honey îi spuse că era încărcat, dar că era pusă piedica. Şeriful îi zise că-şi dăduse seama şi îl înşfăcă.

— Eşti sigur? zise Honey.

— Dacă sunt sigur?! răspunse Carl. De ce n-aş fi sigur?

Era sigur că nu mai trăsese în viaţa lui cu un Luger. Cu un Walther P38 da, dar nu cu un Luger. Îşi imagină cum o să scoată arma asta de sub perne şi cum o s-o aţintească către Bohunk. O să apese pe trăgaci şi o să facă tot ce-o să poată ca să-l împuşte. Luger-ul era o armă care arăta tare bine, îi plăcea cum i se potrivea în palmă, dar ar fi preferat tot Colt-ul.

Bine şi acum?

Aşteaptă până eşti sigur că vrea să tragă.

Serios? Adică vrei să zici că tipul se machiază şi-şi pune rochiţa cea mai bună şi crezi că nu vrea

să te omoare?

Of, bine ar fi fost ca Honey să nu se mai frece atâta de el. Doar îi spusese să înceteze. Probabil că-i făcea acelaşi lucru şi lui Jurgen.

Honey lăsă capul în jos şi zise:

— Băieţi, sper că nu vi s-a sculat?

Cum de putea să se poarte atât de degajat când putea să moară în orice moment? Era mereu sigură de ea. Imediat ce-o să se ocupe de Bo, o s-o întrebe cum de-şi păstra aşa de bine calmul.

— Vă rog, să nu credeţi că am ceva împotriva voastră personal, spuse Bo. E ca şi cum m-aş lupta cu voi faţă în faţă, aşa cum m-am luptat cu românii la Odessa. Nu, îmi retrag cuvintele. Am resentimente faţă de nemernicii ăia de români, care îşi doreau aşa de mult să omoare evrei şi ţigani şi băieţei ca mine. SS-ul ne punea să purtăm stele roz şi ne arunca în lagăre ca să ne omoare de plăcere. Aşa m-am hotărât şi eu să mă fac rău şi am tăiat câteva gâturi din *Einsatzgruppen.*

Acum, se gândi Carl.

Strigă-l. Spune-i să pună arma pe podea şi să se îndepărteze de lângă ea. Mai ai o clipă. Spune-i că o să scoţi arma – şi o să fie un moment în care se va gândi. Ce armă? — şi o să-l împuşti.

Haide.

Carl puse mâna pe Luger ca să-l scoată de sub perne, dar atunci se auzi păcănitul surd al unei arme, care-l făcu să tresară. O văzu pe Vera cu Luger-ul în mână. Pac, îl împuşcă pe Bo din nou, se dădu un pas înapoi şi-l împuşcă din nou. Acum îl privea pe Bo cum zace pe podea şi-i mai trase un glonţ în cap, ca să se asigure.

Carl o privi cum bagă pistolul în poşeta pe care o deschisese şi o privi cum pune geanta pe măsuţă, pe partea de lângă Walter, care stătea împietrit. Acum îşi aprindea o ţigară. Vera trase din ea şi scoase un nor de fum, privindu-l pe Carl.

31

— Deci a scos un nor de fum, ai? Nu-i prea păsa că eşti şerif federal?

Carl îi spuse tatălui lui că nu îi suflase fumul în nas.

— Dar zici că se uita la tine.

— Cred că era ca şi cum ar fi spus: „Păi, ce altceva puteam face?" Părea să se fi gândit bine.

— Te-a salvat de la moarte, aproape sigur!

— Eu n-am văzut chiar aşa lucrurile, cu toate că Jurgen aşa a socotit. I-a mulţumit că ne-a salvat, iar Honey i-a sărit de gât, s-o îmbrăţişeze.

— Era goală-puşcă?

— Da.

— Are un corp frumos?

— O adevărată Miss America, care merge pe podium pe tocuri.

— Măiculiţă! zise Virgil.

Narcissa le aduse cafea ca s-o bea cu coniacul cubanez, după ce-şi terminaseră fripturile.

— Virgil o să facă un atac de cord înainte să apuci să-ţi isprăveşti istoria, îi zise ea lui Carl.

Se aşeză la masa rotundă alături de ei, în partea din spate a bucătăriei. Afară ploua de ziua lui Hitler, 20 aprilie 1945.

— Şi Jurgen? A mai apucat să se îmbrace?

— Da, dar a plecat înainte să-l sun pe Kevin.

Tatăl lui clătină consternat din cap:

— L-ai lăsat să plece?!

— A plecat, a dispărut fără urmă. Dacă ar fi fost criminal, l-aş fi închis, însă e doar un soldat german şomer şi mi-e prieten. Nu m-ar mira să se fi dus la Cleveland.

— Cleveland? Credeam că voia să călărească tauri.

— Poate că până la urmă o să şi reuşească. Cred că vrea să vadă ce face prietenul lui din SS, Otto.

Jurgen zicea că stă cu o evreică frumoasă pe care-o cheamă Aviva. Jurgen vrea să vadă cu ochii lui.

— Bănuiesc că te-ai ocupat de anchetă. Ai reţinut pe cineva?

— N-a plecat nimeni în afară de Jurgen. Am vorbit cu toţii un pic, zise Carl. L-am sunat pe Kevin şi el i-a chemat pe cei de la Omucideri. Cu toţi am dat declaraţii scrise că Vera Mezwa ne-a ajutat şi că altfel am fi fost omorâţi. Contesa a zis că nu ştia că Bo intenţiona să ne dezbrace şi să ne împuşte.

— Şi ai crezut-o?

— Cei de la Omucideri au crezut-o. Au interogat-o trei zile şi i-au dat drumul. Ţi-am zis că s-a aranjat. Cred că Vera era îngrijorată, ştiind că Bo a înnebunit în război. Şi-a dat seama ce vrea să facă, aşa că l-a ucis şi a devenit o eroină. Asta n-are de-a face cu faptul că-i spioană. Cei de la Justiţie pot s-o acuze sau nu. Cred că Vera o să plece din oraş şi o să-şi schimbe identitatea. Cred că avea bagajele în maşină.

— Crezi c-o s-o prindă?

— Dacă ţin neapărat.

— Şi Honey şi Jurgen? întrebă Narcissa. Ai zis că se plac. Crezi că o să se mai întâlnească?

— Poate, zise Carl. Cred că Jurgen n-o să mai prea aibă noroc. Cred c-o să-l prindă şi-o să-l deporteze, odată ce se termină războiul. După aia, trebuie să găsească o cale să revină pentru că Honey o să-l aştepte, cu ochii pe ceas. Aşa văd eu lucrurile. Dar cu Honey n-ai de unde să ştii. Poate că o să se hotărască să meargă în Germania ca să stea cu el. E în stare de asemenea chestii.

Deşi o spusese, Carl nu o prea vedea făcând aşa ceva.

— Şi ţie-ţi cam plăcea, nu-i aşa? spuse Virgil.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că moare de curiozitate, răspunse Narcissa. Ei, îţi plăcea?

— Ea a apucat să se mai îmbrace? întrebă Virgil.

Carl o privise pe Honey punându-şi fusta şi trăgând-o peste coapse. Honey îşi suflecase apoi fusta, ca să-şi pună chiloţii, care-i lunecaseră pe picioare, trezind în mintea lui Carl imaginea, în culori, a lui Crystal Davidson. Capul lui Honey se iţise de sub pulover, cu sprâncenele mişcându-se jucăuş în sus şi în jos către el, în vreme ce sutienul rămăsese tot pe măsuţă.

— Da, s-a îmbrăcat. S-a îmbrăcat şi Jurgen, iar Walter s-a dus la baie, să se îmbrace.

— Şi cu Walter ce-o să se întâmple? întrebă Virgil.

— Habar n-am, zise Carl. Cred că o să rămână toată viaţa un măcelar care seamănă cu Himmler, cel mai detestat om din lume. Singurul lui prieten era ticălosul de Joe Aubrey, pe care nici acum nu l-au găsit. Trebuia să-l fi întrebat pe Bo ce-a făcut cu el. Ştiţi ceva? Cred că ne-ar fi şi spus. Se tot lăuda că a împuşcat sau a tăiat oameni…

— Zici că Vera a scăpat, spuse tatăl lui. Ai declarat ceva împotriva ei?

— Honey o luase în braţe. M-am dus la Vera şi i-am zis că are clasă. Mi-a zis mulţumesc şi m-a sărutat pe gură.

— Te-a sărutat, aşa, cât erai gol-puşcă?

— Îmi pusesem pantalonii.

— Şi o să-i povesteşti şi lui Louly cum a fost, pentru că tot se va întoarce în curând acasă?

— Sâmbătă.

— Adică mâine.

— Da, o să vină cu avionul din Tulsa într-o permisie de trei zile. Are dreptul să meargă cu avionul oriunde are chef, atât timp cât aterizează pe un aeroport militar.

— Să vedem, deci o să-i spui lui Louly că te-a sărutat Vera? întrebă Narcissa.

— Louly n-are de ce să-şi facă probleme din cauza Verei.

— Şi o să-i spui că Honey umbla prin casă goală pe tocuri?

SFÂRŞIT

„Elmore Leonard nu scrie serii de romane, dar din când în când reia unul dintre personajele sale favorite. Spre bucuria fanilor, avem parte de reîntoarcerea lui Carl Webster, faimosul șerif federal din *Hot Kid.* La câteva luni după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Carl e pe urmele a doi prizonieri germani evadați. Indiciile îl conduc la Detroit, unde sunt ascunși de Walter Shoen, măcelarul de origine germană care seamănă leit cu însuși Himmler. În afacere par a fi implicate Honey Deal, fosta soție a lui Walter, și Vera Mezwa, spioană a germanilor. Carl speră să se folosească de Honey pentru a ajunge la cei doi evadați, dar când aceasta începe să flirteze cu el, atenția îi este brusc distrasă de la misiune. [...] Ca în orice roman semnat de Leonard, dialogul curge rapid și natural, ca și cum Mel Brooks și Quentin Tarantino ar fi fost sublimați în ceva extrem de fin și pur."

Booklist

ISBN 978-606-8134-33-8

www.nemira.ro

[1] *Over the Top,* roman scris în 1917 de veteranul din Primul Război Mondial, Arthur Guy Empey, care-şi descrie experienţele de pe front (n. tr.).

[2] Celebru pianist american de jazz (1904-1984), (n. tr.).

[3] În traducere, „miere”; *honey* este de asemenea folosit ca apelativ care exprimă afecţiunea: „dulceaţa mea”, „puişor” (n. tr.).

[4] În original *old sport,* aluzie la romanul *Marele Gatsby* de Scott Fitzgerald (n. tr.).

[5] În original *Forever Amber,* roman din 1944 al scriitoarei Kathleen Winsor (n. tr.).

[6] În original *Leave Her to Heaven,* roman de Ben Ames Williams, după care s-a făcut un film noir de succes în 1945 (n. tr.).

[7] Deviză militară provenită din latină, *Semper fidelis* („Mereu loiali”), adesea prescurtată *semper fi* de către puşcaşii marini (n. tr.).

[8] Amestec de legume foarte des întâlnit în bucătăria din sudul Statelor Unite, care are la bază o plantă din familia verzei şi a broccoliului (n. tr.).

[9] Aluzie la *She's a Latin from Manhattan* (1935), cântec foarte cunoscut în anii patruzeci (n. tr.).

[10] În original *Mint julep.* Băutură din sudul Statelor Unite preparată cu bourbon, mentă, apă şi zahăr (n. tr.).

[11] Termen argotic însemnând „închisoare” (n. tr.).

[12] Bandă de contrabandişti din Detroit din anii douăzeci. Numele se pare că provine de la faptul că cineva a spus că sunt la fel de corupţi şi putrezi precum carnea stricată (n. tr.).

[13] Termen insultător pentru cei din Europa de Est. De asemenea, autorul face şi un joc de cuvinte plecând de la *hunk*, care în limba engleză înseamnă un bărbat atrăgător (n. tr.).

[14] „O să fiu acasă de Crăciun” (n. tr.).

[15] „Hei, dragule, nu-i aşa că-s bună cu tine” (n. tr.).

[16] Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omonimia dintre *hun* („neamţ”) şi *hon,* prescurtarea de la *honey* („dragă”) (n. tr.).

[17] Sos Worcestershire (n. tr.).

[18] Cântec din 1934, preluat de Frank Sinatra, în traducere „Vânt potrivnic” (n. tr.).

[19] Joc de cuvinte bazat pe locuţiunea *to cut the cheese,* care în argou poate însemna „a trage gaze” (n. tr.).

[20] Replică celebră din romanele lui Zane Grey (n. tr.).

[21] „Uită-te la mine acum” (n. tr.).

Table of Contents

Title page
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

Table of Contents

Title page	1
1	4
2	14
3	31
4	38
5	45
6	55
7	63
8	69
9	75
10	85
11	89
12	99
13	103
14	112
15	126
16	131
17	139
18	150
19	158
20	166
21	172
22	185
23	198
24	203
25	218
26	229

27	239
28	245
29	250
30	256
31	266